

Trời Sinh Chính Là Mệnh Hoàng Hậu

Contents

Trời Sinh Chính Là Mệnh Hoàng Hậu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	14
4. Chương 4	25
5. Chương 5	33
6. Chương 6	40
7. Chương 7	48
8. Chương 8	57
9. Chương 9	65
10. Chương 10	75

Trời Sinh Chính Là Mệnh Hoàng Hậu

Giới thiệu

Ở chốn giang hồ, nàng chính là nữ ma sát Hương Ân Công Chúa, mọi người nghe tên đều biến sắc. E

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-sinh-chinh-la-menh-hoang-hau>

1. Chương 1

Bên trong cung điện dát vàng, lóng lánh phát ra với chiếc áo Long bào của hoàng đế chói sáng đủ sắc màu, Kim Long trông vô cùng sống động, có thể thấy được thần lực của ngũ thảo, như đang vùng vẫy bay lượn ra ngoài, uy thần thật khiếp sợ, thế nhưng lúc này trông thật xốc xếch bị để qua một bên.

“Hoàng Thượng, nô tì có thể như hiện tạo một dạng ôm ngài, phục vụ ngài, quả thực là niềm vinh hạnh cho nô tì!” Đồng Phi xinh đẹp, dùng sức lực mười phần ở bên Cừu Dục, thủ thủ bên tai quyến rũ, hấp dẫn, đáng vẻ đắc chí không hề che dấu chút nào.

“Vậy sao?” Cừu Dực nhìn Đồng Phi diễm lệ, dung mạo xinh đẹp đáng người tư thái. Nàng đã là kế Liên Phi, sau đó có thể do hắn rất thích thú nên nâng lên làm phi tử. Với sự tính toán ngày ngày, nàng được hắn chuyên sủng cũng được nửa năm rồi.... Nghĩ đến đây, hắn không tự chủ nhớ tới bóng dáng một người.

Lúc này nàng đã xuất cung, tựa như đã rời đi lâu lắm rồi...

Đồng Phi phát hiện hắn có chút không yên lòng, tâm trạng lo lắng, liền sử dụng tất cả vốn liếng để trêu đùa hắn, lúc này mới kéo về sự chú ý của hắn.

Hắn miễn cưỡng đón nhận nàng, để lấp đầy khát vọng trong tầm nhìn, hơi có vẻ không còn kiên nhẫn, nhìn chằm chằm về phía lông mày của nàng. Hắn đưa bàn tay luồn vào trong vạt áo của nàng, một phen từ bên trong hướng ra ngoài kéo thẳng ra một cái yếm của nàng, cúi đầu đặt lên thân thể của mình, với ý nghĩa ban ơn thỏa mãn nàng.

“Hoàng Thượng”

Bỗng nhiên có một giọng nói mềm mại trong vạt truyền đến, một thân hình bỗng chốc xuất hiện đột ngột ở trước giường rồng.

Phúc chốc người ở phía trên thân thể Đồng Phi liền cứng đờ.

Ngạc nhiên ngẩn đầu lên, chỉ nghe thấy có một đôi câu thì đã hồn bay phách lạc, ngay đang lúc bùng cháy làm cho người ta tức giận, nụ cười chế giễu nhìn chằm chằm hắn, đôi mắt quyến rũ của người đứng giữa không hề có chút ngưng ngừng.

Nàng đã trở lại! Nhưng, nàng lại dám vào ngay lúc này, xông thẳng đến giường rồng!

“Người là ai?” Đồng Phi thất kinh, vội vàng kéo tấm chăn che lại thân thể của nàng.

“Người chính là Đồng Phi?” Nữ nhi xinh đẹp kiêu diễm thích thú nhìn nàng.

“Láo xược, Tra Tổng Quản, còn không đem thích khách bắt lại?!” Đồng Phi trong cơn giận dữ, tức giận chất vấn kẻ xông vào ở phía sau lưng Thái giám tổng quản.

“Này... khởi bẩm nương nương, nàng là...” Tra tổng quản khó xử nhìn về phía hoàng thượng, muốn bắt “Thích khách” phải do hoàng thượng định đoạt.

“Người còn chờ gì nữa, chẳng lẽ thích khách là do người cố ý dẫn dụ đến hay sao?” Thấy Tra tổng quản co người bất động, nàng vô cùng tức giận.

“Nương nương hiểu lầm, nàng không phải thích khách! Nàng... là Hương ản công chúa”. Tra tổng quản vội vàng quỳ xuống đất, đổ mồ hôi nhắc nhở nàng.

Đồng Phi vào cung thì cũng ngay lúc công chúa xuất cung đấu võ để tranh giành chức Võ lâm minh chủ, cho nên cũng không gặp qua công chúa, nhưng ở trong cung có nhiều lời đồn đãi về vị công vương này. Nàng ít nhiều cũng đã nghe qua một chút về vị công chúa “Phong công vĩ nghiệp” này rồi.(hình như là vì đại nghiệp cần phải tìm hiểu thật nhiều và biết rõ mọi việc).

“Nàng chính là người mà trong cung hay đồn đãi, nữ ma sát Hương ản công chúa?” nàng có chút ngạc nhiên.

Nàng đã nghe kể nhiều về ác nữ truyền thuyết này, nghe nói cô gái này y vào hoàng thượng cùng với Thái Hậu sủng ái. Ở trong cung kiêu căng ngạo mạn tới mức độ không xem ai ra gì, mấy phi tần được hoàng thượng sủng ái đều bị nàng chinh qua, nhưng không người nào trờng trị được vị công chúa này, có thể nói đây là triều đại đầu tiên của nữ ma sát. Một thời gian trước còn nghe nói, ác nữ có hứng chơi cùng nhau, thậm chí chạy ra ngoài cung đi làm xằng làm bậy, đường đường là một công chúa, lại có thể cùng người giang hồ đại hán tranh cái gì Võ lâm minh chủ, quả thật hoang đường vô cùng.

Lại nghĩ tới mấy vị cung nữ thái giám sống cùng với nàng khi vừa mới tiến cung, thì bèn lén lút cảnh báo nhắc nhở nàng, tương lai nếu có gặp mặt vị công chúa này, có thể trốn thật xa thì cứ trốn thật xa đừng tự chuốc lấy khổ. Khi đó nàng còn chưa mong được hoàng ơn của vua, nên chỉ biết vâng dạ để chống đỡ (duy nặc dĩ đối), giờ đây vị trí của nàng đã khác trước kia hoàn toàn, hoàng thượng đối xử với nàng có thể nói là hết mực cưng chiều, những thứ kia giờ đã qua rồi ác nữ đã không còn tư cách, rõ ràng là ở trước mặt hoàng thượng không còn phân lượng, hoàng thượng làm sao có thể bảo vệ cô chứ? Nhưng bản thân nàng sẽ

không giống như vậy, nàng có tự tin hoàng thượng sẽ vì nàng mà làm chủ, nha đầu kia đừng hòng mơ tưởng ở trước mặt nàng phách lối.

“Thì ra trong cung sớm đem những tiếng xấu của ta truyền đi rồi hả?” Hương Ân như chuông bạc véo von nói, phối hợp với thượng thanh làm cho dung mạo xinh đẹp phải kinh động, làm cho lần đầu tiên nhìn thấy nàng Đồng Phi thoáng chốc kinh ngạc phải trợn mắt há hốc mồm, xuýt nữa nói không ra lời.

Này ác nữ thường ngày xinh đẹp nên khiến cho nàng càng ngày càng kiêu ngạo. Giờ ở tại nơi này trước mặt nữ nhân xinh đẹp hình như cũng không còn nhan sắc.” Người thật sự là Hương Ân?” Sau khi hết khiếp sợ, cơn giận dữ của nàng lại khởi lên. “ Cho dù là công chúa, dám tự tiện xông vào giường rồng, quấy nhiễu thánh giá cũng là tử tội”. Lập tức phán quyết cô gái xinh đẹp này, đáng chết!

“Vậy à, thần muội đã phạm vào tử tội rồi sao? Hoàng Thượng?” Hương Ân cười như không cười, liếc mắt về phía nam nhân vẫn còn đứng trong trạng thái kinh ngạc.

Cừu Dực phục hồi lại tinh thần, tức giận trừng mắt hướng về phía Tổng quản thái giám đang quỳ xuống đất. “ Đáng chết! Tra tổng quản, đây đang xảy ra chuyện gì vậy?”

“Bẩm báo Hoàng thượng.... Hoàng thượng, nô tài đáng chết, đều là.... Cái này....” Tra tổng quản cầ lăm không biết trả lời như thế nào, chỉ biết là sẽ như thế này, công chúa phạm sai lầm, vĩnh viễn đáng chết là nô tài, nhưng thật là chỉ mới gặp công chúa có một chút thì liền gặp họa, lần này hẳn thật sự chết chắc rồi! Hắn quỳ rạp trên mặt đất mồ hôi lạnh cứ chảy ròng.

“Ồ ồ! Lại dám tự tiện thả người xông thẳng vào giường rồng, người thật đáng chết, có ai không, đem tra tổng quản lời xuống cho trẫm _____”

“Được rồi, người đừng lấy Tra tổng quản ra trút giận, là thần muội tự mình muốn xông vào, người muốn trị thì trị tội của thần muội được rồi!” Đôi môi gợi cảm cực điểm của công chúa khi ở trước mặt hắn đã khai ra tất cả, thỉnh cầu trị tội.

“Người!” Hắn liền nổi óa. “Người cho rằng trẫm không dám?!”

Nàng lạnh nhạt nhìn sang bên cạnh hắn vẻ mặt căm phẫn của Đồng Phi”Dám chứ, hoàng thượng là bậc cửu ngũ chí tôn có cái gì mà không dám? Muốn trách thì trách thần muội ngu xuẩn, không biết hoàng thượng đang ở cùng ái phi, quấy rầy chuyện tốt của hoàng thượng thật là tội đáng chết vạn lần!”

“Tự biết tội đáng chết vạn lần, lại còn dám bất kính như thế, do người tự đâm đầu tìm đường vào chỗ chết phải không!” Đồng phi phẫn nộ nói.

Này ác nữ Yêu Cơ xông thẳng vào giường rồng, làm nhục mặt rồng, lần này có thể là cơ hội tốt để cho nàng dạy dỗ người!

Ngày hôm nay nếu có thể khiến cho Hương Ân thua trong tay nàng, tin tưởng ngày sau trong cung này, địa vị của nàng càng thêm vững chắc. Ngay cả Liên Phi cũng không dám cựa vào chính mình, đi trước một bước sinh hạ được hoàng tử, còn đôi khi cùng nàng tranh giành cả tình cảm nữa. “Người đâu, đem nha đầu không biết phép tắc này ra ngoài cho bốn cung, trừng phạt thật nặng 20 đại bản rồi nói sau!”

Ỗ vào hoàng ân, nàng oai nghiêm hạ lệnh, nhưng thứ lệnh vừa ra, tất cả bọn thị vệ cùng đám cung nữ thái giám có mặt đều nghe rõ, nhưng không người nào may mắn di chuyển, nói rõ ra là họ coi thường mệnh lệnh của nàng.

Này, này sao lại thế này? Những tên nô tài này làm phản rồi sao?

Té ra vị nương nương này vẫn còn chưa rõ, hương ân công chúa là người thế nào? Lúc này Tra tổng quản mới lộ vẻ mặt khó khăn nhìn về hướng chủ tử, chỉ thấy sắc mặt hắn ử dột, không nói một câu.

“Tra tổng quản, còn chưa động thủ?!” Nàng lập tức xì mặt khó chịu, hướng về phía Tra tổng quản rống to.

Lại nói tới công chúa Hương Ân là loại người thế nào, nếu đắc tội nàng có thể sánh bằng đắc tội với hoàng thượng, kết cục càng thêm thâm. Nhưng cuối cùng dù cho thế nào, theo kinh nghiệm của dĩ vãng, hoàng thượng không nói lời nào cũng không biểu thị thì làm sao bọn nô tài này có thể đối xử bất kính đối với công chúa.

“Tra tổng quản, cái tên cầu nô tài này, ngay cả lời nói của bồng cung cũng dám không nghe?” Đồng Phi tức giận lần nữa hướng mắt về phía Tra Tổng quản đe dọa, hoàng thượng không nói chuyện, tên nô tài kia còn không chịu bắt người, quả thực trong mắt không hề có nàng.

“Việc này...” Tra tổng quản không biết như thế nào cho phải. “Nương nương..... thật không hề muốn đối gạt ngài, nếu không có chỉ thị của hoàng thượng, chúng nô tài nào dám động đến công chúa Hương Ân?” Hắn dứt khoát biện minh nói.

“To gan, nha đầu này đã tổn hại đến phép tắc của cung đình, lại còn quấy nhiễu đến thánh giá, Bồng cung thay thế hoàng thượng hạ chỉ trừng phạt, cả bọn nô tài kia lại dám làm nghịch không hề nghe theo mệnh lệnh, chẳng lẽ cả người cũng muốn chết? Người đâu, trước tiên hãy áp giả Tra Tổng Quản xuống. ”

“Nương nương” Không muốn làm liên lụy Tra tổng quản, Hương Ân cười khanh khách mở lời.” Phạm sai lầm chính là Hương Ân, sao người và hoàng thượng thích lấy đầu Tra Tổng Quản ra chém thế? Hoàng Thượng, tiểu nữ không muốn làm liên lụy người khác, tự biết mình chết chưa hết tội, xin mời hoàng thượng hạ chỉ kết liễu mạng sống của tiểu nữ!” Nàng chuyển sang hướng hoàng thượng nói.

Lời nói này mười phần đều đầy sự khiêu khích, sắc mặt Cừu Dực Từ trở nên thật khó coi.

Lần đầu tiên Đồng Phi mở miệng kiến thức Hương Ân là một kẻ không biết trời cao đất rộng, ngay cả hoàng thượng mà cũng dám khiêu khích? Đây là cơ hội tốt chỉ chờ hoàng thượng phần nộ sau đó hạ chỉ làm thịt cô ta, nhưng chờ đợi nửa ngày rồi chỉ thấy mặt rồng phần nộ cũng không nghe thấy phán quyết của hoàng thượng, cô không khỏi có chút lo lắng.

“Hương Ân, lá gan của ngươi đúng là càng ngày càng lớn rồi!” Đợi một lúc lâu, hắn mới mở miệng quở trách.

Nào biết hoàng đế cũng tức giận, lại thấy dung mạo tuyệt mỹ mê người làn môi anh đào của Hương không ngừng giơ lên, xoay người tự mình tìm ghế dựa ngồi xuống, khẽ búng nhẹ đầu ngón tay màu xanh nhạt.

Tra tổng quản vội vàng chạy nhanh đến bên cạnh người. Tiểu Thái Giám dâng nước trà lên hầu hạ, căn bản không hề để ý hắn chính là bậc chí cao vô thượng quân chủ.

Mưa gió nổi lên hiện rõ trên khuôn mặt khô ngô tuần tú của hắn.

Đồng Phi không giấu được vẻ mặt vui mừng, Hương Ân càng liều lĩnh thì càng chết nhanh, đây là cơ hội tốt làm ạt rồng phần nộ mất hết bình tĩnh đến nỗi không thể nào cứu vãn được, làm cho hoàng thượng phải trừng trị thật nghiêm khắc.

“Hoàng thượng, Hương Ân kiêu căng ngạo mạn cũng là do ý vào sự cưng chiều, mà thường ngày hoàng thượng đã quá cưng chiều nàng ấy, cho nên bộ dạng của nàng không còn xem ai ra gì, trước giờ toàn coi chính mình như là bậc nữ vương vậy.” Nàng cố khai hỏa thêm vài phút, nếu Hương Ân tự mình tìm đường chết thì sao nàng không giúp nữ nhân này một phen chứ?

Sắc mặt hắn càng thêm lạnh lùng.”Hương Ân, chẳng lẽ ngươi muốn trảm gọi người đưa vào trong tử lao hay sao?

Hương Ân thường thức thượng đẳng trà xuân, hai mắt nhẹ nhàng hướng về phía hắn, giọng nói trong trẻo bất giác phát ra âm thanh. “Hoàng thượng, thần muội biết người đang sủng ái Đồng Phi nương nương, chẳng qua thần muội đang có việc gấp cần chuẩn tấu, dưới tình thế cấp bách lúc này nên mới liều chết quấy rầy Long Hưng.” Hai con người nàng rực sáng rực xuống một màu đen u ám.

“Việc gấp?” Hắn không ngừng nhăn mày, cặp mắt hí lại. “Hương Ân, tốt nhất ngươi hãy giải thích nguyên do tự tiện xông vào Long Thập, nếu không trảm nhất định sẽ trừng trị tội thật nặng của ngươi, bằng không kỹ cương hoàng cung của trẫm tất cũng phải đại loạn”.

Mặc dù hắn vẫn cứ y như trước cứ nằm trên giường rồng, khẽ nhẹ nhàng che đậy bằng lớp tơ mỏng, không hề giận nhưng vẫn rất có uy, làm cho những phần thân thể được che phủ cũng phải phần nộ, khiến cho Thái Giám và gia nhân có liên quan cũng phải kinh hãi tâm can, hiếm khi thấy sắc mặt hoàng thượng lại nghiêm túc và nói năng hà khắc với Hương Ân công chúa như vậy, có thể thấy rõ mặt rồng hiện đang thực sự rất phần nộ.

Lúc này Đồng Phi mới lộ vẻ mặt an tâm tươi cười, hiện giờ hoàng thượng thật sự rất giận dữ.

Đám Thái Giám vì có liên can tới Hương Ẩn nên đầu óc cứ lo lắng sợ hãi vô cùng, còn nàng thì lại hé miệng tươi cười, “À, vậy tiểu nữ cũng không nhiều lời, lần này tiểu muội tự tiện xông vào Long Tháp, mục đích chính là muốn hoàng thượng vì thần muội mà tứ hôn.” Lời nàng phát ra làm kinh ngạc.

“Cái gì? Tứ hôn!” Hắn vừa nghe liền cả kinh từ ở trên giường liền nhảy lên, thân thể trần truồng còn vẻ mặt thì kinh ngạc, dường như lúc này của hoàng thượng liền biến đâu mất rồi?

Long thể hoàng thượng hiện ngang oai vệ, nàng chăm chú nhìn bằng một con mắt, lúc này hắn mới phát hiện ra mình đang thất lễ, khẽ nguyên rửa mặt một tiếng, Tra tổng quản liền chạy nhanh tới lấy long bào che phủ lên người.

Hắn cực kỳ tức giận, vẫn không kịp mặc quần áo vào cho thỏa đáng liền vội hỏi: “Nói rõ cho trẫm biết, sao lại xảy ra chuyện này?” Rõ ràng đã quên mất lúc này vẫn còn định khởi binh hỏi tội.

Sự chuyển biến đột ngột này làm Đồng Phi kinh ngạc, không thể tin được hoàng thượng vì ác nữ này mà mất hết uy phong, vậy mà làm cho nàng cứ tưởng như đơn giản lắm vậy chứ?

Hương Ẩn liếc về phía Đồng phi với bộ dạng trông rất bức bối, liền che miệng cười thầm. “Tiểu nữ cảm thấy ở kinh thành không có gì vui, nhằm chán đến nỗi phát điên lên được.”

“Nhàn rồi tới phát điên, liền muốn lập gia đình sao?” Hắn giận dữ hỏi.

“Cũng không phải nói như vậy, chỉ là ở đây rất buồn chán, muốn đi ra ngoài một chút vậy mà”. Nàng bị chi phối bởi loại gắm vóc Lưu Tô ở trên người.

Nhà đầu kia mới vừa hỏi cung, lại không chịu ở yên trong phòng. “Người lại muốn đi đâu nữa vậy?”

“Ta muốn đến thăm Lê Quốc một chút”

“Lê Quốc? Đây chính là nước ngoài bang!” Hắn kinh ngạc.

Nàng cười nhẹ. “Cho nên bây giờ thần muội muốn hoàng thượng vì ta mà ban hôn cho vương tử của Lê Quốc Qua Nhĩ Giai”.

“Cái gì?” Hắn vừa cả kinh. “Người muốn gả cho Qua Nhĩ Giai?”

“Đúng vậy ạ, thần muội nghe nói hiện Qua Nhĩ Giai đang ở kinh thành, chờ hoàng thượng chỉ hôn hòa thân, cho nên tiểu nữ nhân cơ hội này tự tới đề cử mình.”

Đồng Phi vừa nghe liền mừng rỡ. “Hoàng thượng, trong thời gian này không phải ngài đang hao tâm tổn trí vì muốn phái một vị công chúa đi hòa thân sao? Đây là cơ hội tốt chỉ cần nhờ Thái Thượng Hoàng phong cho danh nghĩa Công chúa đi hòa thân vậy thì vô cùng thỏa đáng rồi, hiếm thấy Hương Ẩn công chúa biết đạo lý vì ngài mà chia sẻ ưu phiền, ngài còn không mau ân chuẩn đi ạ?” Đồng Phi nắm bắt cơ hội vội vã thúc giục, nã pháo để tiền thân.

“Câm mồm!” Sắc mặt hắn đầy âm khí nan giải.

Sắc mặt vui mừng lúc này của Đồng Phi bỗng dưng liền biến sắc, căn môi lại không dám nhiều lời.

“Người thích Qua Nhĩ Giai?” Đi tới trước mặt nàng, ánh mắt sắc bén nhìn nàng xét hỏi, giọng điệu bên trong hắn toát ra những luồng khí phần nộ.

“Chưa từng thấy qua, cũng không yêu mến”. Hương Ẩn nhìn hắn, khuôn mặt châm biếm để lộ nụ cười xác xược.

“Vậy vì sao trẫm phải chỉ hôn?”

“Nghe nói Trạm Thanh hiện giờ này người đang ở Lê Quốc, ta muốn đến nói đó vui chơi một chút, tiện đường_____”

Hắn bỗng chốc kéo căng cúc áo ở dưới phần mặt của nàng lộ ra đường cong hoàn mỹ tuyệt đẹp. “Người muốn đi tìm Trạm Thanh?”

“Đúng vậy” nàng thành thật thừa nhận, trước khi Trạ Thanh thành hôn hai người bọn họ đã tay trong tay ở trong giang hồ đã tạo ra không ít thành tựu có được cuộc sống vui vẻ, trong lòng cũng chỉ quan tâm cứ mãi dõi theo hần, đáng tiếc hần lại vừa thành hôn xong, đường đường là một nam sắc lại bị đánh thối bởi nữ sắc hồng nhan ở Lê Quốc, đến nỗi không còn muốn can thiệp vào chuyện vụn vặt ở chốn gian hồ, thế này làm cho chức Vô Lâm Minh Chủ của nàng nhàn rỗi đến phát điên, nếu bọn họ đều đang ở Lê Quốc thì nàng đi đến Lê Quốc một chút cũng có sao đâu.

Lại là vì Trạ Thanh? Hừ! “Trạ Thanh không có ở Lê Quốc” Hần lạnh lùng nói:

“Không có ở Lê Quốc?” Nàng lộ chút kinh ngạc.

“Người khác đang ở kinh thành.” Hần thối nghiêm mặt nói. “Muốn gặp hần không cần phải đến Lê Quốc, chỉ cần ở kinh thành cũng tìm thấy được.”

“Thì ra hần vẫn còn chưa xuất phát, chẳng lẽ sự việc lại có biến?” Khẽ nhếch môi, khuôn mặt trái xoan diễm lệ không gì sánh được.

Hần cứng lại. “Hừ, vậy còn muốn trăm tứ hôn sao?” hần cắn răng rặn hỏi.

“Dĩ nhiên, việc tứ hôn này vẫn còn muốn ban cho.” Nàng cười khanh khách, nghiêng mặt hướng về phía hần vẻ mặt giận dữ.

Nha đầu kia không chọc giận hần là không được hay sao?! “Người ngay cả Qua Nhĩ Giai cũng chưa từng gặp mặt, liền muốn trăm tứ hôn, lá gan người quả thật không nhỏ, không sợ hần là một tên miệng méo mắt lé sao?”

“Không sao, chỉ cần hoàng thượng đồng ý, tiểu nữ sẽ tìm cơ hội đi gặp hần, nếu hần là một tên Bất Nhập Lưu (loại phế phẩm không dùng được) như người nói, đến ngày cưới thì sẽ tìm cơ hội giết hần”. Nàng cười duyên nói.

“A!” Đồng Phi kêu lên, khá lắm nữ ma sát ác độc, người còn chưa gả đi thì đã lên kế hoạch giết phu rồi!

Sắc mặt hần khó coi cực điểm.” Hoang đường!”

“Muốn ta không hoang đường cũng được, xin hoàng thượng chuẩn tấu để cho ta dùng thân phận hầu gái tới Lê quốc vui đùa một chút”.

Hần lườm nàng một cái, nha đầu kia đang muốn đùa giỡn hần mà, nàng căn bản không có ý gả cho Qua Nhĩ Giai, mục đích thực sự bất quá là muốn đòi làm hầu gái ở cung đình, chẳng qua nàng quanh co lừa gạt để đòi một chức danh, không biết lại đang âm mưu quỷ quái gì nữa? Bề ngoài thì tức giận, nhưng khi biết nàng chẳng muốn gả cho Qua Nhĩ Giai thì cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Sao lại có thể, lấy thân phận hầu gái thay mặt cho quốc gia, há lại làm thành trò đùa ư!” Nha đầu này lại không biết mức độ nghiêm trọng của sự việc.

“Vậy sao, vậy thân muội vẫn cứ lập gia đình cho tiện, gả cho vương tử đến lúc đó tới Lê Quốc tha hồ mà được phép vui chơi thoải mái.” Nàng nói mà chẳng lo lắng gì.

“Người!” Hần giận đến vỗ bàn, vô pháp vô thiên, đúng là vô pháp vô thiên!.

“Hoàng thượng, long thể ngài quan trọng hơn, đừng để tức giận mà hại thân thể.” Đồng Phi lập tức ra vẻ yêu thương nói.

“Hừ!” Hần tức giận đến thay đổi cả sắc mặt.

“Hoàng thượng, Hươg Ân muốn tới Lê Quốc, ngài cứ để cho nàng ấy đi đi, dù sao ở lại trong cung Thành Thiên thì cũng chỉ đầu khẩu với người thôi.” Đồng Phi không hề chút thiện tâm giúp đỡ, chỉ hy vọng ác nữ này khi đến ngoại bang, tốt nhất là chết ở xứ người đừng bao giờ trở lại nữa.

Hần liếc một cái khó chịu với vẻ mặt tuyệt sắc, Lê Quốc lần này phái Vương tử tới cầu thân, ý đồ rõ ràng chính là muốn sửa chữa sai lầm đàm phán lúc trước, lấy lòng hần để lấp việc giúp đỡ thúc thúc Cừ Khánh Linh làm phản.

Theo hẳn biết, nội bộ Lê Quốc hiện nay đang náo động bất an, nghe nói Qua Nhĩ Giai tuy là vương tử đến đây để cầu thân, nhưng hẳn còn có một đứa đệ đệ khác con của kế mẫu, mọi người đều biết cả hai người đang tranh nhau về vương vị, nguyên nhân lần này trở về đây ý của Qua Nhĩ Gia là cầu thân trước để sửa chữa lại mối quan hệ hai nước, còn trong tâm trí hẳn là muốn mượn việc cầu thân này để cưới công chúa vương triều, nhằm củng cố quyền lực vương vị của mình.

Việc tính toán có lợi này tất nhiên lòng dạ hẳn đã biết quá rõ, mà Hương Ẩn lại cực kì thông minh không thể không biết lợi ích của việc này, chẳng lẽ....

“Hương Ẩn, người thật sự muốn đến Lê Quốc để chơi sao?”

“Đúng vậy ạ, kính mong hoàng thượng ân chuẩn.” Nàng nói chân thành, nụ cười đẹp đến mức làm người khác động lòng, hướng mắt nhìn về phía người nào thì cả tim phổi người đó liền bị rung động, Đồng Phi đó kỳ không dứt, may mắn là ác nữ cùng với hoàng thượng chỉ xem nhau như quan hệ huynh muội, nếu không thiên hạ này còn đâu nữ nhân xinh đẹp nào có thể địch nổi Yêu cơ tuyệt sắc này, hoàng thượng sẽ đâu còn để ý tới bọn hậu cung tầm thường này? Ngay cả chính nàng cũng khó mà gần gũi được với hoàng thượng.

“Được rồi, người không cần phải oan ức gả cho Qua Nhĩ Giai, trăm vốn có ý định đến Lê Quốc một chuyến, một tháng sau trăm sẽ cùng người đi chuyến này.”

“Cái gì? Hoàng thượng, ngài muốn đích thân đến Lê Quốc một nơi đất đai cằn cỗi đầy sỏi đá bằng thân thể ngàn vàng này sao?” Đồng Phi kinh hãi. “Chẳng lẽ ngài đã quên, bọn họ đã từng giúp Cừu Khánh Linh phản quốc, lần này có thể bọn họ sẽ thừa cơ hội tìm cách mưu hại ngài thêm lần nữa!”

“Sợ cái gì, lần này trăm ngự giá thân chinh tới thật sự chính là muốn nhìn xem tận mắt Lê Quốc, trăm đã tự có tính toán rồi.”

“Tính toán? Hoàng thượng, việc tính toán của người, vừa lúc sẽ không giống của ta đó chứ?” Hương Ẩn ngấm cười, trong mắt lóe lên ánh sáng xảo quyệt.

“Người cứ nói ra đi?” Tiếp theo hẳn nở một nụ cười quỷ quyệt.

Trong lúc hai người đã hoàn toàn hiểu nhau, làm cho Đồng Phi thấy hoảng sợ, hai người đồng hành cùng đến Lê Quốc, tuy trên danh nghĩa là huynh muội nhưng ngày đêm đối lập nhau.... Nhất là Hương Ẩn là một Yêu Cơ chuyên quyến rũ nịnh hót, hai người này có thể hay không....

“Hoàng thượng, nô tì không còn muốn đi qua Lê Quốc, nghĩ muốn được hầu hạ hoàng thượng, xin hoàng thượng ân chuẩn.” Nàng lập tức nói.

“Không được?” Ánh mắt của hẳn gắt gao dò xét Hương Ẩn, một cái chớp mắt cũng không chớp, vẻ mặt cực tuyệt đó là cho Đồng Phi phải kinh ngạc.

Noãn Hương Các vắng vẻ đã lâu, lúc này chủ tử đã trở về, thoáng chốc trở nên cực kỳ náo nhiệt —— quả thực đã chật kín cả người!

Giờ phút này trong đám chen vào là hai vị Thái Phi, bảy vị Quý Phi cùng với ba vị công chúa, chỉ có một mình Hoàng Thái Hậu là người không tới mà thôi. Những người này đều là những người có địa vị tối cao trong hậu cung, tất cả đều đưa mắt về vị trí chủ nhân ân cần hỏi han nịnh nọt, hơn nữa các vị phu nhân còn phô trương thân thế của mình mang theo hơn trăm kẻ nô bộc tùy tùng gia nhân đến.

Đằng sau Noãn Hương Các chính là cung hoàng đế “Thái Cực Điện” cùng với cung Thái Hậu là “Từ Ninh Điện”, lập tức chen vào nhiều người như vậy, nếu mà lớn hơn nữa chắc cũng có thể chen lấn tiếp.

Ngoài mặt các vị phu nhân đều tươi cười, nhưng trong lòng họ đang cắn răng giận dữ, bởi nha đầu kia chính là người hoàng thượng yêu mến, là viên Trấn Hồn Bảo (ngọc vô giá), chỉ cần nàng trong cung thì theo thường lệ mọi người đều đến vấn an nịnh hót, đề khỏi phải làm cho nha đầu kia cảm thấy không thoải mái lại tìm người khai đao.

“Ta nói đều này nha Hương Ẩn muội muội, nàng đi ra ngoài vui chơi lâu như vậy giờ mới chịu trở về? Khiến các tẩu tẩu đây ngán cửa nhớ nhung!” người đang nói chuyện chính là Liên Phi, rõ ràng nàng đang lấy lòng với nụ cười ngọt ngào.

Hương Ân ý vào chính mình là do năm đó được Thái Thượng Hoàng tự đưa nàng vào cung, bởi vì được yêu mến liền phong làm công chúa, nhưng thực chất cũng không phải là huyết mạch của hoàng thất.

Phong ban ột kẻ vô danh vào gia phả dòng tộc, còn được tứ danh công chúa, hưởng hết tất cả những phú quý dành cho công chúa, còn được nuôi dưỡng thành kẻ không xem ai ra gì, tính tình luôn tác uy tác phúc (làm trời làm đất). Ngay cả đứa cháu trai duy nhất của hoàng thượng vừa được hạ sinh gặp nữ ma sát cũng phải kinh sợ, bị nàng làm giận đến cắn răng căm tức, khổ nỗi lại không có biện pháp nào để đối phó nàng, lại còn phải ăn nói khấp nép, đem hết khả năng ra lấy lòng, để khỏi phải tăng thêm phiền não tức giận.

“Đúng vậy ạ, ta cùng Ninh Thái Phi đều ngày ngày mong đợi người hồi cung, hai người bọn ta còn hẹn nhau đi đến Phật Đường để cầu xin cho người ở bên ngoài được bình an”. Tần Thái Phi cùng với Ninh Thái Phi đều là hai phi tần của vua đời trước, hôm nay đã được phong làm Tôn Trưởng Thái Phi, nhưng cũng tìm mọi cách để nịnh hót nàng.

Hai người là chỉ cốt tạo thêm chút ánh sáng, nha đầu này trong cung đặc thể đã hơn mười năm, nội viện của hoàng cung này được coi như là sân chơi của nàng. Tất cả bọn cung nữ phi tần thái giám đều là những con rối trong tay nàng, do bởi hai vị hoàng đế đương triều trong cung đều yêu thương cưng chiều nàng.

Làm cho người ta cũng cảm thấy khó chịu, trong lòng mọi người tất nhiên đều rất ghen tỵ nhưng lại không dám nói ra, ngay cả hai người họ cũng phải nhìn sắc mặt của nha đầu này để sống qua ngày, chỉ sợ nàng không vừa mắt, chạy tới hoàng thượng nói vài câu bên tai, thì sẽ đem hai hoàng phi già vô dụng này trục xuất khỏi cung để mà tự sinh tự diệt, vì vậy khi nghe tin nàng hồi cung hai người liền lập tức lắc lắc cái miệng già, vội vàng chạy tới để “Vấn an”.

“Sao lại nói vậy, Hương Ân cũng như chúng ta đều là nữ nhi, nên muốn chúng ta không lo lắng cho người thì cũng không thể được!” Bởi lấy lòng nha đầu này thật sự quá khó, nên lập tức Ninh Thái Phi phải trơ mặt dày ra, nhân cơ hội này để tâm tình với nàng quả là không tệ, mọi người đi theo cũng thở phào nhẹ nhõm.

Liên Phi lại lập tức đáp lời, “Muội muội, chị dâu của ta có một chuyện muốn nhờ.” Nàng nắm chặt cơ hội nói.

“Đó?” Hương Ân nghiêng người một cái, lập tức có người đưa gối thêu hoa áp vào eo lưng, hai chân nàng khẽ co lên ghế của quý phi, lập tức liền có người tiến tới nắm mắt cá chân của nàng xoa bóp.

So với các vị quý phi thì tước vị vẫn cao quý gấp mười phần, trong lòng Liên Phi rất tức giận nhưng cũng chỉ đành im hơi lặng tiếng. “Muội muội, người cũng biết tẩu tẩu đã sanh cho hoàng thượng một đại hoàng tử, nhưng nhiều ngày rồi mà hoàng thượng chưa từng đi đến chỗ ta, xin người thương xót, hôm nào rảnh rồi giúp ta nhắc với hoàng thượng một chút, là xin đừng quên ta nha!” Nàng nói xong nước mắt liền rơi lã chã.

Một hồi Hương Ân cười lạnh nhạt. “Được, chuyện này thì hoàng thượng không nhất thiết phải nghe theo ta, còn nói về chuyện khuê phòng ta đây không làm gì được.”

“Nếu như người không làm gì được, thì thiên hạ này sẽ không còn người nào khiến cho hoàng thượng phải tận tâm tận lực_____”

“Khiến cho thánh thượng phải tận tâm tận lực gì chứ?” Một âm thanh trầm thấp đột nhiên cất lên.

“Hoàng thượng!” Mọi người nhìn thấy bóng dáng ngự giá của hoàng thượng, rồi rít hốt hoảng quỳ xuống đất vái chào.

Nhưng duy nhất chỉ có người đang ngồi trên ghế chỗ quý phi, vẫn cứ thông dong một mối nghiêng người tựa ghế, không hề nhúc nhích, nụ cười diễm lệ trên choker tuyệt đẹp.

Hắn liếc nàng một cái, khóe miệng khẽ nhếch hướng về phía mọi người nói: “Tất cả đều miễn lễ.”

Lúc này mọi người mới dám đứng dậy.

“Hoàng thượng.” Liên Phi liền đứng lên quần lấy tay áo bào của hắn, hắn nhẹ nhàng dùng sức một cái, liền thoát khỏi sự đeo bám của nàng, nàng thầm buồn không dứt, chỉ có thể căm giận mà nhìn hắn đi về phía Hương Ân.

Hương Ân khẽ xê dịch thân thể, để cho hắn khoan thai tự nhiên ngồi xuống bên cạnh nàng.

“Mới vừa rồi các người đang nói chuyện gì?” Nhìn thấy cả đám con gái, hắn có chút kinh ngạc.

“Chúng tôi đang nói chuyện phòng the của hoàng thượng.” Trước sau như một Hương Ân vẫn giữ nụ cười giễu cợt.

“Đó?” Hắn lén liếc về phía Liên Phi.

Liên phi nhất thời đỏ bừng cả mặt, vội vàng nói: “Nô tì đáng chết, nô tì chỉ hi vọng hoàng thượng có thể rũ chút lòng thương xót nô tì. Cùng với chúng ta có được một hoàng nhi.”

“Phải....” Trong tận đáy lòng nàng cảm thấy rất đau khổ căm hận, cũng không dám nhiều lời, chỉ đành cúi đầu. “Tự suy ngẫm.”

Sinh ra hoàng tử, hắn vẫn cứ lạnh như băng. “Ai cho phép người tiếp cận Hương Ân để nói việc này?” Đây cũng chính là một phần phiền não của hắn.

“Nô tì.... Chẳng qua là nói về việc nhà....” Mỗi nàng trở nên trắng bệch.

“Hừ, sau khi không còn việc gì để làm thì ‘lại bàn về việc nhà’ với Hương Ân, nàng ấy không thích nghe những thứ vớ vẩn đó đâu.” Mặt của hắn lại lạnh không ít.

Hương Ân nhú má, nụ cười tươi khéo đẹp làm sao. “Hoàng thượng, ngài thực buồn cười, sao ngài biết ta không thích nghe những chuyện này nhỉ? Những câu chuyện lý thú từ Long Thập của hoàng đế cho tới thái hậu, rồi bọn dân đen phố chợ, ai mà không thích nghe? Hay là, hoàng thượng sợ bị truyền ra ngoài rằng là một vị vua lại có quá nhiều phi tần, đến nỗi không thể nào sủng ái hết tất cả (Bất Chu), rồi xảy ra những việc đáng tiếc trong khuê phòng?”

Mọi người vừa nghe liền hút lấy không khí lia lịa. Nghĩ đây là việc Đại Nghịch Bất Đạo, duy cũng chỉ có mình Hương Ân là dám nói ra những lời cực kỳ vô lễ.

“Người để ý sao?”. Hắn lờn nàng một cái sau đó lại hỏi.

Hắn đột nhiên hỏi, làm cho nàng có chút ngạc nhiên. “Cái gì?”

“Nếu như không để ý, chuyện này. Người cũng không cần phải tò mò.” Hắn lạnh nhạt nói.

Đôi mắt tuyệt đẹp của nàng nheo lại. “Hương Ân này không tò mò nữa.” Nàng nói xong liền biểu lộ một cách lạnh nhạt với hắn.

Sắc mặt hắn bỗng chốc biến thành màu trắng.

“Hoàng thượng, thì ra là ngài ở chỗ này, nô tì tìm ngài thật quá cực khổ.” Đồng Phi xông thẳng vào Noãn Hương Các, vừa thấy mặt hoàng thượng, không nói quá hai lời liền nhào thẳng vào trong ngực hắn, công khai ọi người thấy nàng chính là phi tử trong hậu cung được cưng chiều nhất.

Liên Phi nhìn không chút cảm tình, oán giận trừng mắt nhìn Đồng Phi.

“Làm sao người cũng tới đây?” Hắn lắc đầu hỏi, ngay trước mặt Hương Ân tự nhiên Đồng phi lại bị đẩy xa ra.

Đồng Phi cảm giác hoàng thượng đang lạnh nhạt, trong lòng có chút hoảng hốt, liếc thấy Hương Ân đang cười khẩy, chẳng lẽ cũng chính bởi vì ác nữ này?

Liên Phi nhìn thấy hoàng thượng có vẻ lạnh nhạt, đoán chắc hành động của Đồng phi đã chọc giận hoàng thượng.

Nghe nói Đồng Phi dám bắt gia nhân đánh đít Hương Ân vì tội xông vào Long Thập, thật không biết trời cao đất rộng mà, hành động này đã sớm đắc tội với Hương Ân, ngày nào nàng cũng mong chờ xem Đồng Phi bị dày vào lãnh cung.

“Đồng Phi, người cũng tới chỗ của Hương Ân này để tham gia náo nhiệt à?” Nàng cố ý hỏi.

“Hoàng thượng vừa hạ triều, không thấy tăm hơi người, bốn cung tới tìm hoàng thượng, còn về phần Hương Ân..... Đương nhiên cũng chỉ là thuận đường tới hỏi thăm, đã lâu nàng không có hồi cung, trong cung này nếu còn thiếu thứ gì, thì hãy phái người thông báo cho bốn cung một tiếng, bốn cung sẽ giúp nàng an bài.” Nói giống như mình chính là chủ mẫu của cung đình, ngay cả cuộc sống sinh hoạt thường ngày của Hương Ân cũng phải tìm đến nàng để mà xin phép nữa chứ.

“Vậy Hương Ân làm phiên nương nương chiếu cố.” Hương Ân bề mặt tươi cười, một cái mỉm cười quỷ quyệt làm cho người khác phải phát run lên.

“Người tuy chỉ là nghĩa muội của hoàng thượng, nhưng nhờ hoàng thượng sủng ái bốn cung, cho nên chăm sóc cho người cũng là việc phải làm.” Đồng Phi vênh vào nói.

Quả thật Liên Phi thấy cô nàng Phi Tử này cứ mãi đốt pháo nổ. Đồng Phi quả là ngu ngốc, ý vào chút cưng chiều của hoàng thượng, lại dám trước mặt Hương Ân tự mình là chủ mẫu, lần này Đồng Phi sẽ phải lãnh kết cuộc thâm hiểm rồi!

“Hoàng thượng, ngài đã sủng ái Đồng Phi bao lâu rồi?” Hương Ân đột nhiên hỏi.

Cừu Dực Từ nhú mày. “Từ lần người rời khỏi cung.... Ừ, nếu không sai thì cũng xấp xỉ gần nửa năm rồi.”

“Nửa năm à.....” Nàng liếc về phía Đồng Phi với cái

bụng bằng phẳng chẳng có gì.

Đồng Phi nhìn thấy nàng có chút đắc chí thì liền cảm tức.

Ánh mắt tuyệt đẹp của Hương Ân khẽ lay chuyển, cười lạnh nhạt rồi nói tiếp: “Nương nương, Hương Ân thật sự tò mò, khi hoàng thượng đã cưng chiều người được nửa năm, vì sao người đến nay vẫn không có tin vui truyền ra vậy?”

“Bốn cung.” Bị nói trúng chỗ đau, Đồng Phi khó chịu kinh khủng, nhất thời thay đổi biểu cảm. “Người thật đáng chết, trong bụng của bốn cung có long chủng hay không, không cần người ngoài như người lắm mồm!”

Nàng giậm chân tức giận, ác nữ này rõ ràng là muốn đối kháng với nàng. Từ sau khi nàng ta tự tiện xông vào Long Tháp, nàng đã hiểu ít nhiều về sự cưng chiều của hoàng thượng đối với nữ ma sát này, có điều nàng ta quá kiêu ngạo dám ở trước mặt hoàng thượng hỏi những lời như thế!

“Dạ, Hương Ân vượt khuôn, Hương Ân đáng chết.” Nàng khôn khéo hạ con người xuống.

Một, hai, ba. Đáy lòng của mọi người thâm đếm.

“Ai dám nói Hương Ân là người ngoài?!” Cừu Dực Từ bất ngờ tuôn ra những câu nói lạnh lẽo.

Quả nhiên!

Giờ khắc này hoàng đế đã thực sự rất tức giận, dĩ nhiên Đồng Phi chính thức được tuyên bố vào ở trong lãnh cung!

2. Chương 2

Đêm khuya thanh vắng.

“Hoàng.”

“Hu!” Cừu Dực Từ sợ kinh động, liền lên tiếng trước bốn cung nữ, một bước phất tay kêu họ lui ra.

Tức thời các cung nữ nối đuôi nhau rời khỏi, Noãn Hương Các thoáng chốc trở nên yên tĩnh.

Hắn chậm rãi đi về phía nội thất, nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của nữ nhân yêu kiều đang nằm ở trên giường ngủ say giấc.

Cuối cùng đã quay trở lại.

Chăm chú nhìn nàng chẳng chút kiêng kỵ, mái tóc dài mềm mại được trút lên trên bờ gối, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt của nàng, trơn bóng và mềm mại mang cho hắn một khát vọng không thể dừng được.

Nửa năm không gặp, nhìn nàng càng thêm chói mắt, hình như lông mày nàng có chút thay đổi, vốn là ông mày hình Liễu Nguyệt (ánh trắng khuyết) vừa hẹp vừa dài nhưng hôm nay lại tăng thêm chút khí khái anh hùng.... Lông mày Đồng Phi không hề giống....

Giai nhân nhẹ nhàng chuyển mình một chút, hắn không chút động đậy chỉ chờ nàng tỉnh lại, nhưng nàng lại không hề mở mắt, tiếp tục đóng chặt con ngươi.... Xem như còn đang ngủ đi.

Nha đầu này! Biết rõ hắn đang dựa vào bên giường, còn đối xử với hắn như vậy? Trợn mắt nhìn nàng một lúc, hắn bị nhấn chìm trong nụ cười đau khổ.

Yên lặng làm bạn ở bên cạnh nàng, hắn không đủ sức uy hiếp nàng mở mắt, mặc cho bóng đêm thời gian cứ trôi qua từng chút từng chút một.

“Công chúa, Ninh Thái Phi hỏi thăm, hậu điện của Thái Phi đã lâu không được tu sửa, công chúa có thể ột chút ngân lượng để tu sửa không?” Tra tổng quản khom người hỏi.

“Miễn đi, mới năm trước điện Thái Phi đã được xây rộng hơn, lần này không tu sửa thì sẽ biến thành phế cung hả? Không nên lãng phí ngân khố, bác bỏ thông báo của bà ta đi.” Hương Ân sai bọn gia nhân bốc vỏ hạt mật hương quả tử ăn.

“Dạ, còn có Liên Phi, hi vọng năm nay khi đưa các loại gấm vóc thượng hạng vào cung thì có thể để cho nàng chọn trước, bởi nàng muốn vì hoàng thượng mà may trước một bộ đồ mới, để cho hoàng thượng nhìn được vui vẻ.” Tra tổng quản lại báo cáo tiếp.

Mỗi khi công chúa trở về hoàng cung, mọi chuyện lớn nhỏ trong hậu cung đều phải nhất nhất tìm nàng xin phép để tiến hành, nói trắng ra là vị công chúa này mới chính là người chủ trì hậu cung, mọi người phải xem sắc mặt nàng mà sống qua ngày, so với chánh cung nương nương thì quyền lực càng cao hơn.

“Hiểu rồi.” Lông mày Hương Ân chau lại.

Liên phi này vẫn còn si tâm vọng tưởng! Sáng sớm phải xử lý những chuyện vặt vãnh, làm cho nàng có chút phiền não. “ Còn có việc gì nữa không?”

Thấy nàng không còn kiên nhẫn, hắn vội vàng nói. “Bẩm công chúa, còn có một công văn, năm nay cung nữ nhập cung tổng cộng là 76 tên, không biết công chúa sẽ an bài cho các cung nữ này thế nào_____”

Tra tổng quản đang xin phép, thì Đồng Phi đã nổi giận đùng đùng xông thẳng vào>Noãn Hương Các. “Hương Ân, nha đầu này thật to gan, dám khấu trừ ngân sách của bốn cung?”

“Đồng phi nương nương, ngài_____”Tra tổng quản thấy nàng xông vào, hết sức giật mình, Đồng Phi này đã bị đày vào lãnh cung đã không đủ thảm sao, mà còn tự mình tìm khổ nữa chứ?

“Không sao Tra tổng quản, cứ để nàng nói.” Hương Ân thầm cười, trong mắt ánh lên một tia sáng rực rỡ. Rốt cuộc cũng có chuyện lý thú để vui đùa một chút rồi.

Lúc này Tra tổng quản mới lùi sang một bên_____ chờ xem náo nhiệt.

“Nương nương, ngài tìm ta vì ngân sách tháng này phải không?” Hương Ân cười hì hì hỏi, hướng nhìn bộ dạng tức giận của Đồng Phi.

“Hừ, Hương Ân, ta đường đường là một Quý phi, thân phận của người vẫn còn ở dưới bốn cung, tại sao người dám khấu trừ ngân sách của ta!” Đồng phi cực kỳ bất mãn liền tới tính sổ.

Sáng nay nàng được thông báo tháng này bị khấu trừ ngân sách, nàng giận dữ liền tìm tới Thái hậu lý luận, muốn nàng phải nhịn ăn nhịn mặc qua ngày sao, ai ngờ Thái hậu lại nói không tiện xen vào việc này giúp nàng. Đều là do nha đầu Hương Ân này quyết định, nàng kinh ngạc ra mặt, cực kỳ tức giận liền tìm tới tận cửa. Dám đối gạt ở trên đầu nàng, nha đầu này không còn muốn sống mà!

“Người ở trong cung đã quá lãng phí, hàng đêm ca hát. Trong khoảng thời gian ta không có ở đây, mỗi tháng người chi tiêu ngân sách đến mấy ngàn. Bất quá nhân cơ hội này chỉ muốn người tiết kiệm một chút, tạm thời không cần phải tiêu xài!”

“Những thứ bổn cung chi tiêu đều là những yến hội cho các tỷ muội cung viện luôn xem trọng ta, hơn nữa tất cả các vương công nữ quyến đều thích kết giao với bổn cung, nếu mọi người đến, bổn cung có thể không tiếp sao? Người cắt trừ ngân sách của bổn cung, vậy mặt mũi của bổn cung phải để ở đâu đây?”

“Xin hỏi nương nương, mấy ngày hôm nay vẫn còn Vương công nữ quyến lui tới vấn an ngài sao?” Hương Ân cười hỏi.

“Này...” Kể từ ngày nữ ma sát này hỏi cung, hoàng thượng không đến thăm cung của nàng. Gió chiều nào liền che theo chiều ấy, các nữ quyến liền lập tức cách xa nàng ra, thường ngày khách quý đều đến chật kín chỗ ở của nàng, chỉ mấy ngày ngắn ngủi liền thay đổi hoàn toàn, nhà cửa trở nên vô cùng vắng vẻ, tiêu điều lạnh lẽo, thoát nhìn giống như lãnh cung.

Nàng không muốn thừa nhận bản thân mình đã thất sủng!

Mọi chuyện xảy ra đủ làm nàng thất kinh rồi, lại còn nghe nói ngân sách tháng này cũng không giữ được, nàng càng thêm kinh hãi!

Thời gian hoàng thượng chuyên sủng nàng, cuộc sống xa hoa làm sao. Chỉ sau một đêm nữ ma sát này hỏi cung toàn bộ đều trở thành bọt nước, thật giống như nàng chưa từng hề nhận được hoàng ân, giống như trong cung này chưa từng là thiên hạ của nàng vậy?

Nàng cảm phần khó nhịn: “Người! Hoàng thượng, Thái hậu cũng không dám lên tiếng, tại sao người lại quản việc chi tiêu của bổn cung?” Đồng phi phởn trương thân thể giận dữ hỏi.

“Tại sao? Tra tổng quản, người hãy nói cho nàng ta biết tại sao đi.” Hương Ân thưởng thức trà, cội nguồn của mọi việc căn bản đều không phải do nàng vậy.

Đồng Phi trông thấy, không nén được cơn giận dữ, khá lắm nha đầu này phách lối thật!

“Nương nương, lúc ngài nhập cung cũng vừa lúc công chúa xuất cung, cho nên phép tắc trong cung cấm ngài cũng không am tường, công chúa được lệnh của hoàng đế, từ mười ba tuổi đã bắt đầu trông coi tất cả các phép tắc luật lệ hậu cung, nên tất cả tam cung lục viện đều phải nghe theo mệnh lệnh của nàng.” Tra tổng quản nói.

“Cái gì? Tất cả tam cung lục viện đều phải nghe theo mệnh lệnh của nàng? Vậy chẳng khác nào đang nắm giữ quyền lực của hoàng hậu rồi? Vì sao hoàng thượng lại để cho nàng...” Đồng phi không ngớt giạt mình, lại có chuyện như vậy sao?!

“Cho nên nương nương, công chúa có quyền thu hồi ngân sách tháng này của ngài.” Cuối cùng Tra tổng quản phải bổ sung thêm.

“Lão xược, ta chính là người được hoàng thượng sủng ái nhất, tương lai có lẽ là hoàng_____”

“Tương lai làm hoàng hậu sao?” Ánh mắt Hương Ân xoay tròn đầy nghiêm nghị.

Đồng Phi đột nhiên im miệng, nàng bị nha đầu này làm cho phát cáu. Những dã tâm này tất cả các phi tử đều có, nhưng đâu dễ dàng để lộ ra! “Ách..... tóm lại, ta không cho phép người leo lên đầu của bổn cung.”

“Vậy người ngăn cản thế nào?” Hương Ân liếc nghiêng nhìn nàng bực bội.

“Ta, ta sẽ đến chỗ hoàng thượng để kiện người!” Nàng trợn mắt lên mặt kiêu ngạo.

“Đến chỗ hoàng thượng sao?”

“Không sai, hoàng thượng thương yêu bốn cung, sẽ không để cho bốn cung phải chịu uất ức.”

“Vậy thì đi đi.” Hương ẩn khoát tay.

“Đi thì đi!”

“Nương nương, nô tài cả gan khuyên ngài, tốt nhất không cần.” Tra tổng quản tiến lên hỏ tâm khuyên nhủ.

“To gan! Đám nô tài này dám cả gan ngăn cản bốn cung đi tìm hoàng thượng sao?” Trong lòng Đồng Phi bùng bùng lửa giận liên giận cá chém thớt.

“Nô tài không dám, chẳng qua nô tài chỉ nhắc nhở nương nương, kể từ ngài ở Noãn Hương Các trước mặt hoàng thượng nói công chúa là người ngoài, Hoàng thượng hạ lệnh không được để ngài bước vào Noãn Hương Các dù chỉ nửa bước, nhưng ngài vẫn vi phạm mệnh lệnh của Hoàng thượng xông vào nơi này, nếu chuyện này truyền đến tai của hoàng thượng, chắc hẳn sẽ rất tức giận, nô tài chỉ sợ ngài...” Tra tổng quản liền dừng lại, trông mong nàng có thể dừng lại đúng lúc, nếu không nhất định nàng sẽ tự mình chuốt lấy xui xẻo.

“A!” Sắc mặt nàng trong nháy mắt liền trở thành màu trắng xanh, vẹo người liếc trộm bằng một tia sáng tú lệ, miệng há to chẳng nói ra lời.

Hương ẩn nhếch môi, khóe mắt trông rất xảo quyệt tinh ranh. “Nương nương, người còn muốn đi tìm hoàng thượng không? Nếu muốn, ta nói với Tra tổng quản đến thông báo trước giúp người một tiếng vậy?” Nàng híp mắt lại, Tra tổng quản xoay người để nhận chỉ thị.

“Đợi chút, chuyện này bốn cung coi như bỏ qua, không cần kinh động đến hoàng thượng.” Đồng phi vội vàng ngăn Tra tổng quản lại, giọng đầy tức giận.

“Đó? Mẫu thân của bản nương đây còn không so đo ngân sách hàng tháng chi ra nữa là?”

Đồng Phi quả thực rất tức hận, sắc mặt càng thay đổi. “Quên đi, bốn cung không quan tâm nhiều về ngân lượng.” Không nghĩ tới việc nha đầu này lại trông coi tất cả tài vật trong cung, khó trách mọi người trong cung lại kiêng kỵ nàng, thì ra muốn sinh tồn trong cung mọi người phải dựa vào nàng để sống qua ngày, thật tức giận! Mình lại đấu thua nha đầu này!

“Nương nương không quan tâm nhiều về ngân lượng, nhưng Hương ẩn lại quan tâm, vốn quan niệm mỗi người mỗi khác, mọi người đều đã tự mình đến giải quyết, còn Hương ẩn lại muốn mời người trực tiếp giải quyết khoản ngân lượng.”

“Giải quyết khoản ngân lượng? Giải quyết khoản ngân lượng gì chứ?” Mặt Đồng Phi kinh ngạc.

“Chính vì nửa năm qua người đã chi tiêu vượt quá ngân sách của chính mình. Tra tổng quản, tính xem nương nương còn phải bù thêm ngân lượng vào là bao nhiêu?” Hương ẩn chuyển sang hướng Tổng quản thái giám.

“Dạ, qua tiến hành tính toán thì nương nương còn phải giao nộp ngân sách bù vào các khoản chi là 63162.” Tra tổng quản lập tức đọc lên lâu lâu.

“Cái gì! Người muốn bốn cung phải bù thêm ngân lượng, là 6000.....”

“63162!” Hương ẩn tốt bụng nhắc cho nàng nhớ rõ.

“Làm càn, sao bốn cung phải nộp ngân lượng vào kho quỹ chứ?” Đồng phi ngạc nhiên.

“Nhớ khi xưa, các việc chi tiêu ngân lượng rất là thoải mái, sao giờ lại phải bù vào chứ?”

“Bốn cung..... hoàng phi cao quý, tiêu ít ngân lượng_____”

“Mỗi một viện trong hậu cung, theo từng cấp bậc các cung tần mà chi ra, để đủ dùng cho việc sinh hoạt hàng tháng, nếu người nào cũng giống như người không biết kiềm chế, lãng phí công quỹ thì tài chánh hằng năm của nội cung sẽ bị thiếu hụt, vậy chi tiêu hàng tháng phải đi cầu xin hoàng thượng chi cấp để sống qua ngày rồi.” Sắc mặt Hương ẩn chuyển sang nghiêm nghị.

Đồng phi á khẩu không nói nên lời trong lòng lại run sợ gấp bội, nha đầu này quả là xảo quyệt, từng câu từng chữ sắc bén dị thường, nào ai có dũng khí để bề gãy mũi nhọn này chứ?

Hoàng thượng sẽ không, Thái hậu cũng chưa từng, các nữ nhân nội cung lại càng không dám!

Quả thật so với hoàng thượng thì nha đầu này còn lớn hơn sao?

3. Chương 3

Ba ngày sau, hoàng thượng phải đến ngoại bang, đây là chuyện vô cùng đại sự! Trước đó, các đại thần trong triều cứ mãi loay hoay bận rộn đến nỗi người ngã ngựa đổ, duy chỉ có hai người bên trong ngự hoa viên vẫn nhàn nhã vui chơi.

“Hoàng thượng, người thật sự đi được hả?” Hương Ân được Thái giám hầu hạ, thưởng thức danh tửu “Lá Trúc Xuân” vừa được tiến cống từ Tô Châu.

Thật là rượu ngon hương vị bất phàm, khó trách năm đó Bạch Cư Dị sáng tác bài “Úc Giang Nam” (nhớ về Giang Nam) trong bài thơ có một câu là “Ngô rượu một chén xuân lá trúc, Ngô oa song vũ túy phù dung”, còn đặc biệt nhắc tới loại rượu này, nàng từ từ thưởng thức từng ngụm một, quả là tửu lượng không tệ.

Dù sống phú quý vinh hoa nhưng nhìn hai mắt nàng chuyển động trông thật nhàn hạ, nhìn thần thái của nàng làm cho hần nhớ lại lúc trước. Khi vừa mới gặp nàng, vẻ mặt trắng ngần. Hần lớn hơn tiểu nha đầu này chừng bảy tuổi, từ nhỏ tới lớn vẫn đi theo bên cạnh hần, không nói về tính cách cổ quái, chỉ nói đến tính gian xảo điêu ngoa đã làm ọi người càng nhức đầu, nhưng ít ai trên thế gian này lại thông minh giống như nàng. Tất cả vui buồn giận hờn của nàng đều làm cho hần phải luôn phập phồng, chỉ có nàng là không biết việc này. Chữ cả hoàng cung _____ mẫu hậu, cho tới đám nô tài, không người nào không biết.

Có lúc hần không cam tâm để cảm xúc của mình bị chi phối bởi một nha đầu, nhưng tất cả vẫn không làm được gì, điều duy nhất có thể làm chính là dùng bộ mặt nghiêm nghị để duy trì uy thế tôn nghiêm của hoàng đế, rốt cuộc cũng không có hiệu quả, nha đầu này chưa bao giờ nhìn sắc mặt hần để sống qua ngày, lại còn phách lối đến độ xông thẳng vào giường rồng của hần, trong lúc đang sủng ái với phi tần.

Ai! Đại khái khắp thiên hạ này, chỉ có nàng dám can đảm làm như thế!

“Đi thế nào mà không được? Không phải vừa rồi Tôn Thừa tướng đã tới bẩm báo, ba ngày sau nhất định chuẩn bị thỏa đáng, đúng giờ là có thể lên đường.” Trên thực tế, hần cũng rất lấy làm cao hứng, dù nói không ra được nguyên nhân là gì.

Có lẽ là do chuyến đi này có nàng làm bạn!

Hần chợt hồi tưởng lại những chuyện trước nay, bất kể làm chuyện gì chỉ cần có nàng làm bạn, thì tâm tình của hần liền trở nên khá tốt. Mặc dù cũng rất dễ tức giận, bởi nàng luôn làm những chuyện cho hần nổi giận.

Giống như năm đó nàng được mười tuổi, hần bắt quá chỉ trách mắng cung nữ của nàng đem khăn lạnh ra lau bảo kiếm mà phụ hoàng ngự tứ cho hần, nha đầu liền nổi cơn nóng giận, tranh thủ hần đang ở trong Đông Cung liền đem tất cả bảo kiếm ném vào trong lò lửa, đốt thành một đống sắt vụn, hần tức giận dùng đòn nhưng lại không dám làm thịt nàng.

Có một lần, nha đầu này nhất thời cao hứng muốn vẽ tranh, lại đem bức tường trắng như tuyết ở Đông Cung của hần ra vẽ nguệch ngoạc, hần nổi trận lôi đình liền muốn giết người.

Từ nhỏ tới lớn, những việc làm cho hần phát điên lên nhiều vô số kể, nghĩ tới là có thể làm thịt người khác nhưng đều chỉ là tưởng tượng mà thôi. Bây giờ nàng vẫn cứ sống yên lành, còn được mọi người gọi là kẻ vô pháp vô thiên.

Nhà đầu này càng ngày càng xinh đẹp, đẹp đến nỗi làm cho tất cả nam nhân, thậm chí là nữ nhân đều phải rung động, vẻ đẹp của nàng, toát lên luồng khí trung kiên, lại thêm phần gian xảo làm cho người ta càng bị siết chặt trong dục vọng, tính cách của nữ nhân cứ mãi thay đổi như vậy làm cho nam nhân thiên hạ phải phát cuồng, ngoại trừ hẳn ra, không ai có đủ tư cách có nàng.

Còn hẳn sẽ chờ đợi nàng, chờ cho đến khi vui chơi mệt mỏi thì thôi.

“Ta không hỏi về chuyện triều chánh, mà là....” Hương Ẩn hướng về nơi xa, một đoàn cung nữ thái giám vây quanh mấy nữ nhân với những bộ trang phục hoa lệ.

Hắn nhìn theo ánh mắt của nàng, chân mày chau lại.”Đám nữ nhân này, tới đây làm gì?”

“Còn có thể làm gì? Hoàng thượng ưu ái nhiều phi tử, họ nghe nói hoàng thượng giờ phải đi xa, còn không đến để cầu xin cùng đồng hành hay sao? Nếu không, thì cũng phải làm ra dáng, khóc lóc kể lể để thể hiện tình cảm bị chia cách với quân vương chứ.” Dẫn đầu chuyện tốt này không phải ai khác mà chính là Liên Phi hay sao? Hay rồi, ngay cả Đồng phi bị đày vào lãnh cung cũng tới nữa, sẽ có trò vui để xem đây.

Nàng vui sướng khi thấy kẻ khác gặp nạn, ai kêu hẳn phong lưu thành tánh. Mấy năm nay nàng cùng với Trạm Thanh hành tẩu giang hồ, rời khỏi cung để vui đùa một chuyến, nhưng mỗi lần hồi cung lại phát hiện hẳn nạp thêm Tân Phi. Mấy năm nay, hậu cung cứ nhồi nhét không ít người, đó là do hẳn tự làm tự chịu!

“Người!” Nàng đã trải qua một lần bị tổn hại, cứ nhiên Cừu Dực Từ lại chưa bao giờ biết đủ mặt.

“Hương Ẩn, người.... Chẳng lẽ người không ghen với đám nữ nhân này sao?” Hắn đột nhiên nghiêm chỉnh hỏi.

Nàng lạnh lùng nhìn hắn. “Ghen?” Hình như hắn vừa nói cái gì đó làm người ta không thể hiểu được.

Hai mắt hắn lo lắng, dần dần trở nên ảm đạm. “Từ nhỏ người đều quần lấy trầm, lúc người không có ở trong cung, trầm lại dây dưa với người khác, người không hề có chút tức giận hay sao?”

“Những người này là chị dâu, tại sao phải tức giận? Hơn nữa, dù bất kể bao nhiêu người vây lấy người, thì người cũng chỉ thuộc về ta, không phải sao?” Nàng cười rục rờ.

Tim của hắn bỗng trầm xuống, bởi vì nàng quá thông minh, duy chỉ về những chuyện này thì lại trở nên hồ đồ ngu ngốc, hay là.... Những năm gần đây, nàng đều giả vờ ngu ngốc?

“Hoàng thượng, nô tì đến thỉnh an ngài ạ.” Đồng phi đã truyền lời mấy lần muốn gặp hoàng thượng nhưng đều bị cự tuyệt, nhân dịp bọn nữ tử muốn gặp hoàng thượng, nàng lập tức lặng lẽ theo sau, nhân cơ hội vừa thấy mặt hoàng thượng, lập tức đuổi các phi tử khác trước một bước, nhào thẳng vào trong lòng ngực hắn, nàng không tin mấy ngày nay hoàng thượng không gặp mặt nàng thì sẽ không nhớ tới nàng!

Nửa năm qua, nàng chính là phi tần trong hậu cung được người sủng ái nhất, vì vậy lần này phải dồn hết sức lực để đoạt lại chiếc ghế cao nhất trong hậu cung của người mới được.

Liên Phi ôm đứa con trai mới vừa một tuổi, nhìn chằm chằm Đồng phi giận dữ, nữ nhân này đã ăn cơm ở lãnh cung rồi, lại dám vô liêm sỉ tới cùng nàng cướp người!

“Làm sao các người tới đây hả?” Hắn lắc đầu hỏi, không chút khách khí đẩy Đồng Phi ra xa.

Đồng Phi khó chịu, điều này càng chứng minh chính mình đã thất sủng thật rồi.

Lúc này Liên Phi mới cười lạnh: “Hoàng thượng, hoàng nhi của chúng ta biết ngài muốn đi xa, đòi theo cùng hoàng thượng đi du ngoạn, lúc này nô tì mới dám mang hẳn theo để hỏi xem ý của hoàng thượng có thể đáp ứng nguyện vọng đó được không.” Dụng ý khác của nàng, chính là đem hải tử của mình đặt lên trên người của hắn.

Cừu Dực Từ ôm chặt hoàng tử, tùy ý vui đùa, cũng không biết có phải vui vẻ không nữa, những biểu hiện trên mặt vô cùng phức tạp, cũng không biết có phải đang cao hứng quá chăng.

Tóm lại tâm tư của hoàng thượng không người nào biết chính xác, chỉ trừ một người bên ngoài, người đó là ai dĩ nhiên không cần phải nói trong lòng mọi người đều biết rõ điều này.

“Hừ, ta coi không phải tiểu hoàng tử muốn đòi theo hoàng thượng du ngoạn, mà chính là Liên Phi người muốn đi cùng hoàng thượng thôi?”. Đồng phi khinh thường nói, Liên Phi rõ ràng cũng đã thất sủng rồi, ý vào sự yêu thương đối với hoàng tử, nên viết văn tấu để hoàng thượng chú ý tới nàng chứ gì.

Nghĩ tới mà thậm chí cái bụng không có tiền đồ của mình, ân ái với hoàng thượng cũng được một thời gian rồi, mà vẫn không hề có chút động tĩnh.

Tâm trạng cứ mãi lo lắng, sợ hoàng thượng vì quá vui mừng, lập hoàng tử duy nhất này làm thái tử, vậy ngôi vị hoàng hậu tương lai này, cái ghế Mẫu Nghi Thiên Hạ chẳng thể nào đến phiên nàng ngồi rồi?

Liên Phi tức giận trừng mắt hướng về phía Đồng Phi. “Hừ, hoàng thượng đã có hoàng nhi như vậy, yêu thương hẳn cũng là phải, hơn nữa hoàng nhi không thể rời bỏ cha hẳn, người chưa làm mẹ người, dĩ nhiên là không thể nào biết được tình cảm phụ tử rồi. Có lẽ ngày sau người cố gắng thêm chút nữa, nói không chừng có thể tự mình sinh ra một nam nhân hay nữ nhân, tới lúc đó người sẽ có cơ hội để tìm hiểu thôi.” Bên ngoài nàng có vẻ đang cười nói, nhưng trong lòng lại không hề cười, ý muốn làm nhục Đồng phi không sanh được hài tử.

“Người!” Đồng phi giận đến phát run.

Hai người ở trong cung đã sớm như nước với lửa, nhưng đây là lần đầu tiên ở ngay trước mặt hoàng thượng vạch trần bộ mặt của nhau.

Hương Ân nhìn thấy nức cười, trong nội viện thâm cung này, tiết mục trình diễn nhiều nhất vẫn là tranh giành tình nhân. Nàng đã nhìn từ nhỏ cho tới lớn, dường như cả một ngày vẫn không hề diễn xong, nàng có chút chán ghét, lơ đãng nhìn xem hai nữ quý nhân cứ nhao nhao thật khó coi.

Chợt sau lưng họ có một đóa hoa bách hợp (Sayuri) đang phát run lên, đây không phải người hoàng thượng mới phong vào một năm trước khi nàng hồi cung

“Tâm phi? Người chính là Tâm phi sao?” Nàng cười hỏi.

“Dạ, nô tì chính là Tâm phi.” Công chúa điểm thẳng danh tánh của nàng, làm nàng hết hồn, nàng luôn sợ dính phải phiền phức, được sắc phong là hậu phi nhưng lại không dám cùng người tranh giành tình cảm. Cả ngày chỉ biết núp trong tấm cung, sợ gây chuyện sinh sự, lại khơi ra những lời nói xấu của mấy vị phi tử.

“Người cũng tới sao?” Hương Ân cười hỏi.

”Ta.” Nàng nhất thời đỏ mặt.

Sao công chúa lại chú ý tới nàng?

“Người cũng muốn đồng hành với trẫm à?” Chỉ cần Hương Ân chú ý tới, dĩ nhiên Cừu Dục Từ cũng sẽ chú ý.

“Không phải như vậy, nô tì chẳng qua là theo mấy vị tỷ muội đến để tiễn biệt hoàng thượng.” Nàng hèn nhất nói.

“Vậy sao?” Hắn vuốt cằm, nghĩ tới tình cảm của vị phi tần mà hắn chưa hề tới gặp, nếu không phải Hương Ân để ý tới nàng, thì suýt nữa hắn đã quên mất trong cung mình còn có một vị phi tử như vậy.

Trong lòng Liên Phi cảm thấy xót xa ân hận, lại quên mất phải chào hỏi nữ ma sát này trước. Trái lại, để cho nàng ta chú ý tới ả phi tần tầm thường này.

“Công chúa yêu quý, thời gian vừa rồi bận nhiều việc, nên ba ngày rồi không đến chỗ người ngồi một chút, người đừng lầm tưởng bản cung không hề quan tâm tới muội muội”. Nàng thảo hảo nói (chính là lấy lòng).

Chỉ cần ác nữ này vui vẻ, thì có thể dễ dàng thuyết phục hoàng thượng, bằng lòng dẫn mẹ con nàng đi cùng, chẳng qua tâm tính ác nữ này không được tốt lắm, cần phải cẩn thận ứng phó với nàng ta.

“Làm sao nào, cả ngày Liên Phi cứ ở trong nhà cùng Vương Công mưu đồ chuyện lập tiểu hoàng tử làm thái tử, nào có nghĩ đến ta chứ!”.

“Này....” Nói xong Liên Phi liền đỏ mặt khó chịu, Xú Nha Đầu này không biết tốt xấu là gì mà, lại dám ở ngay trước mặt hoàng thượng nói ra những lời này.

“Công chúa nói hay thật, Liên Phi một lòng mưu đồ ngôi vị thái tử, đâu còn quan tâm người khác chứ? Không giống như ta, một lòng cũng chỉ có hoàng thượng, muốn phục vụ hoàng thượng cả đời, đã tâm gì cũng không có.” Đồng Phi lập tức nói.

“Đã như vậy, hoàng thượng người hãy thành toàn cho Đồng Phi đi cùng, tương lai cũng chỉ cho nàng phục vụ người là được, đừng phong nàng làm hoàng hậu. Dù sao làm hoàng hậu, Mẫu Nghi Thiên Hạ, trách nhiệm không ít, đâu còn có thể một lòng chuyên tâm chăm sóc cho người như ý nguyện của nàng được.” Hương Ân ngấm ngấm cười nói.

“Người.” Đồng Phi giận đến giờ chân, ác nữ này cũng quá lớn lối, trong mắt nàng toàn bộ không hề có mấy vị phi tử, muốn tổn hại muốn quất tháo đều tùy thuộc vào sự cao hứng của cô nàng. Lại không hề nghe hoàng thượng nói một câu thất lễ nào với nàng ta, cuối cùng tự mình rơi xuống lãnh cung, rốt cuộc cũng chuốt lấy kết quả thê thảm. “Hoàng thượng, nha đầu này khi dễ ta, ngài hãy vì ta mà làm chủ.” Nàng thẳng thừng lời kéo hấn, đơn giản chỉ là không cam tâm nên muốn hoàng đế quan ái.

Vậy mà hấn vẫn cứ y cũ, tương đối lạnh lùng: “Hương Ân nói đùa, người đừng la lối nữa.” Nhẹ nhàng dời tay nàng ra.

“Hoàng thượng!” Nàng kinh ngạc, nàng chính là thê tử kết tóc của hấn, nhưng so ra lại kém hơn một sợi tóc của nghĩa muội hấn?

“Đủ rồi, mục đích tới đây của các người trăm đều biết rõ, còn chuyển đi Lê Quốc này, bất cứ ai trăm cũng không mang theo, mọi người chớ có cãi vả nữa.” Hấn đã đủ phiền phức với mấy phi tử này nhiều lắm rồi, nếu không phải vì.... Hấn cũng sẽ không phải từng bước từng bước nạp thêm nhiều phi tử, bây giờ vẫn còn hối hận.

Tay vung lên phiến đao, bọn nữ nhi liền lui ra ngoài.

Mao Uy Long quan sát cẩn thận từ đầu tới chân, nhìn về phía Hương Ân. “Tiểu Nữ, nàng ấy có phải là Đại Mỹ Nhân kiêm luôn chức hồ ly tinh_____ nữ ma sát Hương Ân công chúa, có đúng không?”

“Không sai, nàng ấy chính là Hương Ân, là đối tượng đã dụ dỗ người yêu của ta.... Quả là hình dáng đẹp, so với Sư Tỷ của ta thì người đẹp hơn gấp mấy phần....” Vừa nói xong, Hồng Tiểu Nữ liền bắt đầu chảy nước miếng.

Trong các nàng, thì có một người là phu nhân bảo bối của thế tử Cừu Thường Khiêm, vào sáng hôm nay vừa theo phu quân từ Tứ Xuyên trở về kinh thành.

Người còn lại chính là nương tử thân yêu của tướng quân Trại Thanh, đến nay rồi mà vẫn còn chưa sửa được cái tật mê mỹ sắc nữa. Hương Ân có chút không hiểu về hai Sư Tỷ muội này, chẳng hiểu sao hai người lại cùng vào cung lại đứng trước mặt nàng, bộ dạng giống như tới hỏi tội vậy.

“Đủ rồi Tiểu Nữ, hãy kiềm chế lại bộ dạng của người đi, người quên chúng ta tới đây làm gì rồi sao?” Mao Uy Long không chịu được liền nói. Vốn cứ tưởng Tiểu Nữ gả cho Trại Thanh, thì có thể sửa đổi tính mê mỹ sắc, thật đúng là thói quen khó sửa. Mao Uy Long liền vỗ vỗ cái trán.

“Á! Ta nhớ rồi, chúng ta tới đây chính là để cảnh cáo nàng!”. Lúc này Hồng Tiểu Nữ mới nhớ lại vẻ mặt hung ác của chính mình, ngay lập tức liền trở nên nghiêm nghị.

“Cảnh cáo ta?” Hương Ân thông thả hỏi.

“Đúng, chúng ta muốn cảnh cáo người, tiểu tử Trại Thanh thuộc về Tiểu Nữ, tạm thời người hãy thay đổi ý định đi!” Mao Uy Long hắng giọng nói.

Lần trước Hương Ân giúp đỡ Trại Thanh bắt bọn phản nghịch, khi đó nàng đang chuẩn bị lâm bồn nên vẫn chưa có duyên gặp gỡ được nữ ma sát này. Hôm nay vừa gặp, quả lời đồn không sai, dáng dấp của ả này trông rất quyền rũ khó trách Trại Thanh không thể chịu nổi sức cám dỗ.

“Ta bám theo Trạm Thanh ư?” Hương Ẩn khẽ cười. “Tại sao không nói hấn muốn bám theo ta chứ?”

“Người!” Mao Uy Long nổi đóa. “Hừ, người đừng nghĩ từng giúp Trạm Thanh diệt trừ bọn phản nghịch, liền cho rằng hấn bị sắc đẹp của người mê hoặc, nói cho người biết, tướng mạo của Tiểu Nữ nhà ta cũng không tồi đâu. Tiểu Nữ, hãy ngửa cái bụng của người ra đi!” Nàng đột nhiên nói.

“Tại sao lại ngửa bụng ra chứ? Bụng của ta đẹp hơn nàng ấy sao?” Hồng Tiểu Nữ nhìn sang bụng mình, ngơ ngác nói.

“Ngu ngốc, ý ta muốn người hãy tuyên bố cho hồ ly tinh này biết, người đang mang thai, trong bụng của người có cốt nhục của Trạm Thanh, hơn nữa đã ba tháng rồi!”

“Người mang thai ư?” Hương Ẩn có chút kinh ngạc.

Tiểu Nữ kết hôn với Trạm Thanh đã được nửa năm thì liền có hỉ, cho thấy Trạm Thanh cũng rất cố gắng trong “Chuyện nhà” đấy chứ?

“Đúng đúng, Tiểu Nữ hãy ngửa bụng ra đi, nói cho nàng ta biết đừng si tâm vọng tưởng tới chồng của người nữa, hãy nhận thua đi?!” Mao Uy Long đắc ý nói.

Hồng Tiểu Nữ liền trở nên linh hoạt, lập tức chìa bụng nhỏ ra, “Nhìn này, bên trong chính là cốt nhục của tướng công nhà ta đó, lần này người đã biết Trạm Thanh thuộc về người nào rồi chứ?” Có Sư Tỷ bên cạnh nàng càng tăng thêm phần can đảm, Hồng Tiểu Nữ trở nên kiêu ngạo, chân mày liền nhướng cao đắc ý.

Hương Ẩn liền cười rộn tiếng. “Là tự Trạm Thanh nói ta có ý với hấn sao?” Nàng buồn cười hỏi.

“Cái này...” Hồng Tiểu Nữ lúng túng một hồi. “Cũng không phải nói như vậy”.

“Không ngờ hấn dám nói ta có ý phá hoại gia đình của hấn?”

“Cái này thì.... Hấn không có đề cập đến.” Hồng Tiểu Nữ liền mắc cỡ co rụt bụng lại.

“Không có? Tiểu Nữ, vậy sao người lại nói Trạm Thanh ngoại tình?” Mao Uy Long ngạc nhiên hỏi, thì ra nói nửa ngày trời lại là một hiểu lầm.

“Ta nói hấn ngoại tình kiểu khác mà.” Hồng Tiểu Nữ nhỏ giọng nói.

“Ta hiểu, cho nên giờ mới vào trong cung, ra mặt để đòi công đạo cho người, không phải như vậy sao? Nhưng cái gì Trạm Thanh cũng không có làm, như thế này mà gọi là ngoại tình sao?” Mao Uy Long hỏi.

“Này.... Bởi vì mỗi lần nhắc tới Hương Ẩn thì mặt hấn liền trở nên kỳ quái, nếu không phải có mờ ám thì là gì?” Hồng Tiểu Nữ đỏ mặt nói.

“Đúng rồi, cái này đúng là có quỷ rồi, ngoại trừ nương tử ra nếu nhắc tới nữ nhân khác mà vẻ mặt trở nên kỳ quái thì đúng là có vấn đề. Hương Ẩn, người đừng mơ phải sạch mọi chuyện, hãy nói đi, người và Trạm Thanh rốt cuộc có gian tình hay không”. Mao Uy Long vỗ bàn 1 cái, bản tính sợ thiên hạ không loạn lại nổi lên rồi.

Hương Ẩn nhìn hai sư tỷ muội này, quả là một cặp ăn ý. Thật kinh ngạc khi Cừu Thường Khiêm cùng với Trạm Thanh, hai kẻ chuyên xoi mói nữ nhân của người khác, vậy mà lại chọn thê tử như thế này. Còn nghe nói, cả hai người này đều rất yêu thương thê tử, thật làm cho người ta không thể nào tưởng tượng nổi.

“Ta hỏi người, khi Trạm Thanh nhắc tới ta thì vẻ mặt hấn kỳ quái như thế nào?” Nàng tò mò hỏi.

Hồng Tiểu Nữ suy nghĩ một chút, rồi miễn cưỡng nói. “Chính là.... Cau mày, không nói lời nào.”

“Đấy, việc này lại càng rõ ràng rồi, cau mày không nói lời nào chính là biểu thị khi nhớ tới nàng lại thấy rất đau lòng. Quả thật không sai, bởi trong lòng hấn có nàng ta nên mới cảm thấy đau lòng, rõ ràng Trạm Thanh có ý ngoại tình rồi!?” Mao Uy Long cứ đốt lửa kêu to.

“Mao Uy Long, người mới là kẻ ngoại tình đó. Người mà không cảm mồm, ta đem cái miệng nhiều chuyện của người đem ra xé nát bây giờ!” Người vừa lên tiếng chẳng phải ai khác mà chính là Trạm Thanh, nam vai chính trong lời kể của các nàng. Hấn vừa bước vào trong cung thì nghe Mao Uy Long đang gây sự, đúng là bị ả chọc tức chết mà.

“Lời ta nói là thật, tại sao ngươi xé miệng của ta chứ? Ngươi hãy nói xem, có đúng như vậy không hả tướng công?” Mao Uy Long rất tinh mắt nhìn thấy nam nhân của mình cũng tới, vội vàng chạy vào trong lòng ngực của Cừu Thường Khiêm để tìm kiếm sự che chở.

“Này Long, chớ có la lối!”, Người bạn thân của Trạm Thanh, Cừu Thường Khiêm không biết nên làm gì chỉ biết tức giận nhìn xuống, dùng bộ mặt nghiêm khắc của thân mẫu nương tử để làm nàng sợ.

Ai kêu lão bà này tối ngày đi sanh sự, lại còn kết hợp với Hồng Tiểu Nữ nhân cơ hội vào cung liền gây chuyện, chẳng những đến hời tội Hương Ân, còn ăn nói bậy bạ, gây hiềm khích đến chuyện tình cảm vợ chồng người ta nữa chứ, việc này.... Quả vô cùng có lỗi với huynh đệ bằng hữu của hân.

“Ta nào có?” Mao Uy Long không đồng ý, liền kêu to, nàng không muốn dừng khí anh thư bị hạ nhục. Sau khi thấy sắc mặt tướng công khó chịu, làm cho nàng không dám kháng cự tạm thời vuốt mũi quay đi, để làm dịu không khí chung quanh.

“Tiểu Nữ!” Bây giờ Trạm Thanh quay sang dạy dỗ lão bà của mình, thanh âm trầm thấp mang theo sát khí.

Đột nhiên bả vai Hồng Tiểu Nữ co rụt lại, lập tức bị chốt dạ liền cúi đầu xuống, vội vàng bước tới trước mặt tướng công. “Tướng công, sao ngươi lại tới đây?”

Sư Tỷ nàng đã nói đây là chuyện riêng của nữ nhi, phải tự nữ nhi giải quyết nhưng lần này tướng công lại tới đây giải quyết chuyện riêng, vậy là thế nào chứ?

“Ta có thể để mặc cho ngươi bị Mao Uy Long dạy hư mà không lo lắng hay sao?” Trạm Thanh tức giận nói.

“Này tên tiểu tử chết toi, ta dạy hư Tiểu Nữ nhà ngươi hời nào chứ, ta chỉ thay mặt nàng đến đòi công đạo thôi, cảnh cáo hời ly tình Hương Ân này đừng có dây dưa mờ ám với ngươi nữa.” Mao Uy Long lập tức kháng nghị.

“Các ngươi nói như vậy với Hương Ân sao?” Hân nổi giận, liền quay đầu lại nhìn chằm chằm về phía Hồng Tiểu Nữ.

Đầu Hồng Tiểu Nữ liền hạ thấp hơn.

“Ta đã nói, ta với Hương Ân không có gì đó, ngươi... xằng bậy, thật là náo loạn quá mức”. Biết rõ hai nha đầu này mà xúm lại, thì sẽ không làm được việc gì tốt mà.

“La cái gì, lối cái gì chứ, nếu ngươi là kẻ ngồi ngay nói thẳng thì sợ cái gì? Chỉ sợ trong lòng ngươi có quỷ mà thôi!” Mao Uy Long liền chớp mắt nói.

“Chính ngươi có quỷ đó”. Hân rống to, nếu không phải là bằng hữu tốt của Cừu Thường Khiêm, hân thật sự muốn ghì chết nàng ngay lập tức!

“Trạm Thanh, nàng ấy nói không sai chút nào, chúng ta ngồi ngay nói thẳng thì sợ cái gì chứ?” Hương Ân dùng ánh mắt như muốn câu lấy hời phách người, cuối cùng tiến thẳng về phía hân còn hà hơi vào bên tai hân nói chuyện.

Nhất thời hân toát mồ hôi lạnh khắp người, thế nào Hương Ân cũng hời theo họ mà làm càn cho xem?

“Ngươi được đó Trạm Thanh, còn nói không có gì. Ngươi nhìn xem đi Tiểu Nữ, rõ ràng hai người đó có gian tình mà!” Mao Uy Long lập tức nhe răng nói.

Hồng Tiểu Nữ lập tức xanh cả mặt. “Tướng công, ngươi còn không mau tới đây cho ta!” Bình thường nàng đã quen thói trộm hương khó sửa, nên đối với tướng công có chút chốt dạ sợ hãi, nhưng hôm nay do cơn ghen càng dâng cao, càng làm cho nàng không thể kiềm chế nổi.

Hân thầm kêu một tiếng hồng bét, hỏa tốc đẩy Hương Ân ra xa ôm vai nương tử nói: “Đừng nghe Mao Uy Long nói bậy, người này chỉ sợ thiên hạ không loạn, mới vừa rồi Hương Ân chỉ nói giỡn với ta thôi, ngươi đừng có hiểu lầm!”

“Hiểu lầm!” lông mày Hồng Tiểu Nữ nhướng cao, chỉ thiếu chút là không thể bay lên trời thôi.

Hương Ân lại tiến về phía hắn, bây giờ tay còn đưa thẳng vào trong lồng ngực của hắn, mắt chế giễu nói. “Đúng vậy, là ta nói giỡn ngàn vạn lần người đừng hiểu lầm!”

Hồng Tiểu Nữ liền thở dốc vì kinh ngạc, hắn lại thấy lửa đang thiêu đốt mông dít của mình, liền lập tức nhảy cách xa ra khỏi phạm vi giới hạn cánh tay của Hương Ân.

“Hương Ân, vừa rồi có thể Tiểu Nữ đã đắc tội với người, nhưng ta không có người đừng có hại ta!” Hắn lập tức nói.

“Người vừa nói gì, sao ta nghe không hiểu? Chúng ta đều là lão bằng hữu, sao ta có thể làm hại người chứ? Vả lại, người cười được một nường tử xinh như hoa như ngọc lại còn đang mang thai, dù ta có tình ý gì đi nữa thì làm sao có thể vọng tưởng được?” Vừa nói xong, gương mặt Hương Ân liền đầm lệ trông rất oán giận.

Đầu tóc hắn trở nên tê dại, xong rồi, nha đầu Hương Ân này thật đúng là đáng giận mà. “Hương Ân, người đừng có làm loạn.”

“Ta làm loạn thế nào? Thế này là làm loạn sao?” Nàng tiến lại gần và chạm tới thân thể của hắn, nụ cười trong rất vui vẻ phấn khởi.

“Hương Ân, người làm gì ở đây vậy?” Tiếng rống giận dữ này không phải của ai khác, chính là Chí Tôn hoàng đế đã tới.

Mắt Trạ Thanh trợn trắng. Thảm rồi, sao không để ai bắt gặp cảnh này, lại để cho hoàng thượng nhìn thấy chứ, ánh mắt cứ nhìn thẳng về phía nữ nhân của chính mình. Không được rồi, bộ dạng này quả là đang phát điên lên.

Lần này bị Hương Ân hại chết rồi! Hắn âm thầm kêu khổ.

“Hoàng thượng, người tới rồi à.” Hương Ân còn không biết sống chết cứ chạm vào thân thể Trạ Thanh, căn bản chẳng có chút ý tứ nào.

Sắc mặt Cừ Dục Từ vô cùng khó chịu, nhưng không trừng mắt về phía Hương Ân mà lại là Trạ Thanh. Trạ Thanh lộ vẻ vô tội, vội vàng xoay người lại ôm lấy gương mặt bốc hỏa của nường tử.

Tạm thời Trạ Thanh chính là Cây Đại Trụ, Hương Ân chẳng còn hứng thú đùa giỡn, liền buộc lại tay áo của mình, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt tức giận của hoàng đế, thậm chí tự biến mình thành trò vui để cho gia đình Trạ Thanh tự tranh cãi lẫn nhau.

“Người đang làm gì vậy? Trạ Thanh là người đã có gia đình, người làm thế này còn ra thể thống gì!” Cừ Dục Từ tức giận nói.

“Chính là như vậy, ả ta hoàn toàn không biết mắc cỡ, hoàng thượng, người phải dạy dỗ nàng ta thật tốt mới được.....Ngô.....” Mao Uy Long lập tức tận dụng thời cơ nói, đáng tiếc chỉ nói được một nửa lập tức bị Cừ Thường Khiêm lấy tay ngậm miệng. Nếu cứ để nàng nói, thế nào cũng trở nên tồi tệ.

Cừ Thường Khiêm liền khống chế ngay lão bà của mình ra phía sau, nhìn Trạ Thanh cùng Cừ Dục Từ với vẻ mặt rất áy náy, bất quá hai người họ chỉ có thể giết chết hắn bằng ánh mắt thôi.

Cừ Dục Từ miễn cưỡng thu hồi vẻ mặt giận dữ, liền nói. “Hừ, các người vào cung sao lại không báo trước cho trăm một tiếng, chẳng lẽ các người không muốn gặp trăm sao?”

“Ê Ê.... Chúng ta tới không phải để gặp người, chúng ta đến là tìm hồ ly tinh để tính sổ đó!” Mao Uy Long không nhịn được liền kéo tay Cừ Thường Khiêm đang bịt miệng xuống, liền nói.

Nói thế, càng làm cho sắc mặt Cừ Dục Từ càng trở nên tái xanh cực độ, cơn giận liền bị bùng phát, làm gương mặt của Trạ Thanh liền trở nên lúng túng.

“Thật xin lỗi, khi nào trở về ta sẽ dạy dỗ lại nha đầu này thật tốt.” Cừ Thường Khiêm không biết làm sao, chỉ có thể nói được những lời an ủi như vậy.

“Là nên dạy dỗ, nếu không dạy được thì trăm có thể giúp người.” Cừ Dực Từ cắn răng híp mắt, dường như có thể hạ chỉ đem Mao Uy Long đi lột da ngay.

“Ta cũng vậy!” Trầm Thanh cũng nổi hết gân xanh tay nắm thành quả đấm, phát ra tiếng cọt kẹt vang dội, có thể thấy ý nghĩ của hần muốn dạy dỗ Mao Uy Long mãnh liệt như thế nào rồi.

Mao Uy Long nhìn thấy không khí có vẻ bất thường, đành cười khan nói: “Cái này..... Ba người các người rất ít có dịp gặp nhau, nhất định có nhiều lời muốn nói, chúng ta đều là nữ nhân nên không tiện ở đây quấy rầy. Đi nào Tiểu Nữ, để Sư Tỷ dẫn người đi dạo hậu cung một chút.” Nơi này không tiện ở lâu, để tránh rớt họa vào thân còn không mau chuẩn. Dù vậy, nàng vẫn còn nghĩa khí, để bảo vệ tính mạng mà bỏ trốn thì cũng không quên mang Tiểu Nữ.

“Không đi, ngộ nhờ ta đi rồi thì hồ ly tinh này liền hạ thủ tướng công thì sao?” Hồng Tiểu Nữ cảnh giác cao độ, nhìn chằm chằm về con nhỏ tình địch lẳng lơ kia.

Cũng đúng! Nhưng lúc này chạy thoát thân có lẽ quan trọng hơn. “Ai dza, không có gì đâu, Hương Ẩn cũng là nữ nhân cho nên cũng đừng quấy rầy bọn nam nhân nói chuyện, người cũng theo bọn ta đi dạo hậu cung đi!” Mao Uy Long nháy mắt với Hồng Tiểu Nữ, Sư Tỷ muội liền hiểu ý nhau. Ngay lập tức triển khai kế hoạch mỗi người một tay, kéo mạnh Hương Ẩn đi dạo mà không cần giải thích thêm.

Như vậy thì Tiểu Nữ sẽ không cần phải lo lắng hồ ly tinh này thừa cơ hội không có nàng ở đây mà làm điều quái gở.

Mấy nam nhân vừa tức giận vừa buồn cười, thật sự không cách nào đối phó nổi bọn họ.

“Chà, nữ nhân đi rồi, chúng ta trở lại chuyện chính đi.” Cừ Thường Khiêm liền nói trước.

“Ừ! Hoàng thượng, người muốn chúng tôi tạm hoãn kế hoạch đi Lê Quốc, chẳng lẽ người đã có dự tính khác rồi sao?” Trầm Thanh hỏi.

“Không sai, trăm vừa quyết định thì đúng lúc các người quay trở về. Ngày mai, hãy cùng trăm ngự giá tới Lê quốc.”

“Người muốn đích thân đến Lê Quốc sao?” Trầm Thanh có chút kinh ngạc.

“Quân vương ngự giá đến ngoại bang, chuyện này không phải đùa, hãy chú trọng vào an toàn mà suy tính cho thật kỹ, mong người hãy suy tính lại.” Cừ Thường Khiêm nhắc nhở.

“Về chuyện này, nếu trăm không tự mình đích thân đi thì sẽ không thể yên tâm được, may mắn có các người hộ giá trên đường đi, trăm vô cùng tin tưởng. Hơn nữa, trăm đã hứa cho Hương Ẩn theo cùng, chuyện này không cần phải suy xét kỹ.”

Trầm Thanh cùng Cừ Thường Khiêm liếc mắt nhìn nhau một cái, gật đầu hiểu rõ vấn đề, trọng điểm là đáp ứng yêu cầu của Hương Ẩn. Đã như vậy, chuyện này coi như không cần phải thảo luận nữa.

Nhắc tới nữ nhân, ba người đột nhiên trầm mặc, dường như có nhiều tâm sự, có lúng túng, có vui, còn có tức giận mọc lan tràn.....

“Ôi, thật xin lỗi hai vị.” Cừ Thường Khiêm mở miệng lần nữa, bởi vì hần không thể nào quản lý được hành động của nường tử.

“Nói thật ra thì Thường Khiêm à, trăm thật sự không thể nhìn ra người chính là loại nam nhân, không có cách trừng trị nữ nhân của mình.” Cừ Dực Từ không ngừng lắc đầu.

Kể từ ngày Thường Khiêm cùng Uy Long thành thân, ngay sau đó liền thấy hần cứ sút đầu bể trán, cứ lo dọn dẹp những tai họa mà nàng gây ra, vậy mà chưa từng nghe Thường Khiêm oán trách một tiếng, còn rất vui vẻ chịu đựng, đầu hần chắc cũng tốt dữ lắm mới có thể chịu đựng nổi tới giờ.

Vả lại hần cùng với huynh đệ Lãnh Nhược Băng đều thay đổi toàn bộ tính tình, thuộc loại nô lệ vợ!

“Chính là vậy, cả lão bà của mình cũng không quản được thì còn là nam nhân gì nữa!” Ngay cả huynh đệ tốt là Trầm Thanh cũng không thoát khỏi nạn, quả là phiền não hết sức về Mao Uy Long.

“Còn nói người khác, người cũng không quản được lão bà của mình dám cho phép nàng tự tiện xông vào trong cung làm loạn, giờ nói gì đây?” Cừu Dực Từ tức giận.

“Không sai, người kêu lão bà của người đừng động tay động chân tới lão bà của ta, Uy Long thuộc về ta.” Thường Khiêm liền thừa cơ hội oán trách, Hồng Tiểu Nữ vẫn không hề thay đổi thói quen thích nữ nhân, ngay cả lúc hân đang hôn nường tử cũng không buông tha, điều này làm hân gần như phát điên lên được.

“Cái này.....” Trạm Thanh liền lúng túng. “Đúng rồi, hoàng thượng, giữa người với Hương Ẩn đã xảy ra chuyện gì chưa?” Hân vội vàng lánh sang chuyện khác.

Cừu Dực Từ nghe vậy lập tức than thở không nói.

Trạm Thanh thấy thế. “Cái gì? Người vẫn không nói cho nàng biết sao? Chẳng lẽ cứ mặc cho Hương Ẩn tiếp tục câu hồn phách người hoài như vậy sao?”

“Cứ cho là vậy đi, không biết đã câu đến hồn người rồi chưa?” Gương mặt Cừu Dực Từ trở nên chua chát, rõ ràng vẫn còn khó chịu những đả ngộ đặc biệt vừa rồi của nàng với Trạm Thanh.

“Nói cái gì vậy? Người biết Hương Ẩn là một kẻ chuyên làm loạn, thật là làm cho người ta không thể chịu đựng nổi.” Trạm Thanh vội vàng hô to oan uổng, tiếp đó lại bất mãn kháng nghị nói: “Này, người đừng có hiểu lầm ta, ta mới chính là người bị hại, người không nhìn thấy Tiểu Nữ cũng bị chọc tức sao? Bị Hương Ẩn làm cho náo động lên, khi quay trở về ta còn phải giải thích cho Tiểu Nữ nữa.”

“Vậy sao?” Cừu Dực Từ vẫn chưa nguôi cơn tức.

“Hóa ra người cho rằng ta với Hương Ẩn thật sự có cái gì sao?” Trạm Thanh ngạc nhiên.

Dực Từ liền ho lên một tiếng, liếc hân một cái rõ ràng vẫn còn ý hoài nghi.

Trạm Thanh cam kết. “Thường Khiêm, mới vừa rồi người cũng ở đây, tình hình gì người cũng là người rõ nhất, không phải sao? Rõ ràng chính là _____” Hân quay ngược lại về hướng Cừu Thường Khiêm, để nhờ sự giúp đỡ.

“Ta là một nam nhân vô dụng, ngay cả lão bà mình cũng không quản được, nên chuyện gì vừa xảy ra ta đây cũng không rõ ?” Cừu Thường Khiêm lạnh lùng nói.

“Người!”

Ba nam nhân vì nữ nhân của mình mà khơi lên điểm xấu để tranh cãi, nói bên kia dụ dỗ bên đây!

Mao Uy Long kéo Hồng Tiểu Nữ ra xa, để nghe lén cuộc nói chuyện bên trong, thỉnh thoảng quay đầu lại có vẻ nghi ngờ, cứ nhìn chằm chằm về phía Hương Ẩn.

“Kỳ quái.” Mao Uy Long lầu bầu nói.

“Sư Tỷ, có chuyện gì kỳ quái vậy?” Hồng Tiểu Nữ không hiểu.

“Nghe như hoàng thượng có tình ý đối với Hương Ẩn.”

Hồng Tiểu Nữ ngạc nhiên. “Nhưng Hương Ẩn là công chúa, là muội muội của hân mà!”

Hương Ẩn nghe vậy, liền liếc họ một cái.

“.....Chúng ta không phải huynh muội ruột thịt.” Nàng có chút miễn cưỡng nói.

“Thì ra là vậy.” Mao Uy Long vừa suy nghĩ ra được điều gì đó, liền gật đầu một cái, “Vậy tốt rồi. Tiểu Nữ, người khỏi lo lắng tướng công của nhà người bị giành mất.”

“Vậy là có ý gì?” Hồng Tiểu Nữ vẫn không hiểu.

“Ngu ngốc, nếu hoàng thượng thích nàng ấy, vậy nàng ấy có thể thích người khác sao?” Tiểu Nữ nhìn về phía Hương Ẩn. “Thế nào hả? Người đối với hoàng thượng là loại cảm giác gì? Nếu người cũng có ý với hân_____”

“Hừ, người nào lại có tình ý với một tên phong lưu như quỷ chứ.” Hương Ẩn cắt ngang lời nàng....., nghiêm mặt lại nói.

“Quỷ phong lưu? Hoàng thượng rất phong lưu sao?’ Hồng Tiểu Nữ kinh ngạc nói.

“Tam cung lục viện, không còn chỗ ngồi, các người nói đây không phải phong lưu thì là gì?”

“Tam cung lục viện đầy ắp người? Ta! Sao có thể thích, nếu là ta thì đã sớm đem hần đi đóng hợp rồi!” Mao Uy Long lập tức nổi giận nói.

“Đúng vậy nha, chẳng thế thì người giúp ta đem hần đi thiến đi?” Hương Ẩn bật cười.

“Được, ta ghét nhất thứ phong lưu háo sắc này, cứ giao cho ta giải quyết, để cho hần về sau không còn phong lưu nữa, bớt đi những sinh mạng tác oai tác quái giống như hần?” Mao Uy Long liền diễn tả động tác tay, kêu lên “Rắc Rắc”.

“Vậy thì cảm ơn người nhá.” Hương Ẩn cười hờn hờ.

“Được lắm, thứ người như vậy chính là kẻ thù của nữ nhân trong thiên hạ, lẽ ra phải trừ khử đi rồi.” Mao Uy Long nói đầy chính nghĩa.

“Đợi chút Sư Tỷ, hoàng thượng có thể để mặc cho người vun tay lên thiến liền hay sao chứ? Nói không chừng cả nhà sẽ bị tịch thu toàn bộ gia sản, rồi giết luôn kẻ phạm tội luôn đó.” Trong phút chốc Hồng Tiểu Nữ liền trở nên sáng suốt.

“Điều đó!” Mao Uy Long liền co rút cổ, giọng nói nghĩa khí nhất thời liền bị dập tắt đi một nửa, cư nhiên nhìn lại thấy Hương Ẩn đang che mặt cười trộm, thế mới biết là do chính ác nữ ma sát này.

“Người đùa bỡn ta?” Nàng tức giận nói không ra lời.

“Ta không có, chỉ là do người đang sôi sục tức giận, muốn thay ta thiến thứ phong lưu háo sắc kia, ta bắt quá chỉ cảm kích vui mừng mà..... ..cười thôi.” Hương Ẩn tỏ ra vô tội.

“Ghe tởm! Chúng ta đều là nữ nhân nên mới bàn cách giúp người, nhưng sao người nhìn ta vui mừng như thế!”

“Sư Tỷ, cho nên ta mới nói nàng ấy chính là ác nữ mà!” Hồng Tiểu Nữ cũng làm mặt giận.

Hừ, cô gái này quả nhiên không phải người tốt, nhiều lời vô ích. “Hương Ẩn, Sư Tỷ muội chúng ta mặc kệ người có thích hay không thích hoàng thượng, chúng ta sẽ làm mai cho người với người này, người không thích hoàng thượng thì cũng không thể đâu.”

Nhìn mắt hai người rất quyết tâm, Hương Ẩn có chút dở khóc dở cười.

Mà thôi, cứ để họ đi đi!

Quả thật lúc trước, trong các chiến trận đã tạo nên tiếng vang, lần này Hoàng đế lại đi tuần tra.

Kiệu rồng được đúc bằng vàng quý giá (Kim Bích Long Loan), còn có ô dù màu vàng mang hình cửu khúc. Đi bên cạnh là các trọng thần và mấy ngàn binh sĩ mặc thiết giáp, lộc cộc chạy qua để hộ giá đoàn người trên đường đi về phía tây rộng lớn, dọc trên đường đi có hàng trăm người ở hai bên đường đang vui vẻ tiễn đưa, nhiều người tò mò không biết quân chủ bên trong kiệu rồng (Long Loan) rốt cuộc có hình dáng như thế nào?

“Hoàng thượng, chắc người đã tốn rất nhiều công sức lên kế hoạch đi về phía tây này, cách hành sự bây giờ của ngài chẳng hề giống cách làm thường ngày chút nào.” Ở bên trong kiệu, Hương Ẩn đang nằm ở bên trong loại gấm thêu chỉ vàng, bộ dạng trong rất mệt mỏi, hai mắt cứ nhắm lại mơ màng, tóc dài đổ xuống, cảnh tượng hấp dẫn đến mê người.

Cừu Dực Từ không chớp mắt, cứ nhìn mỹ nhân trước mặt. “Sao có thể so sánh những lần vi phục xuất tuần của trẫm với người để tìm Trầm Thanh cùng Thường Khiêm được, trẫm khua chiêng gõ trống như vậy chỉ để tạo thêm cao trào hơn thôi.”

Nàng vẫn giữ y như cũ, cứ nằm im bất động. Không gian bên trong kiệu rộng rãi, nàng có thể nằm tự do, giống y như đang nằm trên giường của mình, liền khẽ trợn tròn con mắt, đổi tư thế lại, cánh tay nâng nhẹ hàm dưới. “Hoàng thượng, ta phát hiện một việc rất vui, thế nào người cũng muốn giành lấy cho xem?”

Chỉ do hấn quá cứng đầu, muốn cùng nàng đi đến Lê Quốc, làm nàng lộ ra chút không vui.

“Làm sao người có thể phát hiện ra việc gì vui chứ, trẫm đã sớm lên kế hoạch này, vì vậy hãy ăn nói cẩn thận.” Hấn liếc xéo nàng, nàng liền đổi tư thế để trêu ghẹo hấn, cầm chiếc khăn bạch nhưng uyển chuyển mềm mại như nhành cỏ, nhẹ nhàng tạo nên một cơn gió mát.

Mặc dù trong kiệu rộng rãi, nhưng vì an toàn nên chung quanh được che kín không cho gió lọt vào. Tất nhiên cảm thấy rất nóng bức, hấn liền vỗ nhẹ hai cái. Tra tổng quản đang chờ đợi lệnh ở ngoài kiệu, lập tức bưng vào hai chén nước ô mai ướp lạnh.

Vì giữ cho nước ô mai có thể lạnh như băng, dọc đường đi Tra tổng quản phải đau đầu nhức óc, tốn không ít công phu để giữ một lượng băng Tuyết Sơn khá lớn. Vào đúng giờ khắc này, mới có thể dâng lên nước ô mai được ướp lạnh đến thấu tâm can, làm thỏa mãn nhu cầu của công chúa kén chọn. Bởi vì nước ô mai này không phải chuẩn bị cho hoàng thượng, mà là chuẩn bị cho nàng công chúa Hương Ân tác oai tác quái kia.

Nàng hài lòng uống nước ô mai, nhưng lại không hài lòng khi nghe những lời hấn vừa nói. “Không thể nói như vậy, nếu không phải người ra lệnh trong vòng ba năm, ta không được tự ý rời khỏi bốn quốc, thì đã sớm tự mình đi về phía Lê Quốc, đâu cần phải đến phiên các người đi cùng chứ?”

Cũng phải, hấn đã nghiêm lệnh nếu không được phép của hấn, thì nha đầu này tuyệt đối không được rời khỏi đất nước. Mục đích chính là hy vọng nàng sẽ không thoát khỏi phạm vi bảo vệ của hấn, ngộ nhỡ nếu xảy ra chuyện xấu gì thì hấn sẽ rất khó mà trở tay kịp, chuyện này nhất định không thể để xảy ra!

“Đúng rồi, lần này đến Lê Quốc, người hãy kéo luôn đám huynh đệ tốt của người cùng đồng hành đi, thế nào cả đám nương tử của bọn họ cũng đều kéo tới để tham gia náo nhiệt?”

Hấn bỏ ngang cuộc nói chuyện. “Trẫm không mời Mao Uy Long cùng Hồng Tiểu Nữ tới, nhưng hai người này sẽ không cần mời mà cũng tự tới thôi. Ngay cả nam nhân của các nàng còn không trông nom được, thì cả trẫm đây cũng không tiện xen vào.”

“Vậy sao?” Nàng đột nhiên nghĩ đến việc gì đó, liền vèo cười ra tiếng.

“Người cười gì vậy?” Hấn uống rượu ô mai ướp lạnh, không hiểu gì liền hỏi.

“Không có gì, chỉ đang nghĩ tới hai vị nương tử của bọn họ, đúng là thú vị thật.”

“Thú vị thế nào?” Thật kỳ lạ khi nghe chính nàng nói người khác thú vị.

“Họ muốn giúp chúng ta làm mai.”

“Cái gì? Khụ khụ khụ!” Vì giật mình, nên hấn liền phun ra hớp nước ô mai trong miệng, còn nói nước ô mai làm cho hấn bị sặc.

Nàng buồn cười, giúp hấn vỗ vỗ lồng ngực.

Hấn vội vàng kéo bàn tay nhỏ xíu của nàng ra. “Người nói họ muốn giúp chúng ta cái gì?” Hai nha đầu này muốn làm gì chứ?

“Không phải nói, mà là phải giúp chúng ta làm mai.” Nàng bình thản nói lại lần nữa.

Lúc này hấn mới tỏ ý bức bối. “Họ nói như vậy thật sao?”

Nàng hướng mắt nhìn hấn. “Đúng như vậy.”

“Vậy... người nói thế nào?” Lần đầu tiên trong đời hấn cảm thấy, tâm hoảng ý loạn như vậy.

“Nói thế nào chứ?” Nàng cảm thấy hơi nóng, kéo kéo cái khuy áo ở trước ngực, nhất thời chiếc nút áo mở toang ra làm hai, để lộ đường nét thâm thúy (màu sắc) giữa hai rãnh ngực.

“Thì là chuyện này các nàng muốn làm mai cho chúng ta đó?” Ánh mắt hấn trở nên rực cháy, liền hỏi.

Nàng thông dong uống ngụm nước ô mai. “Chuyện không thể thành.”

“Tại sao?” Hấn ngạc nhiên.

“Trong hậu cung của người có tới mấy ngàn giai lệ, nhìn thế nào cũng hơn hấn ta nhiều?” Nàng chẳng tập trung lắm, cứ dùng quạt để tạo gió mát. “Hơn nữa, từ nhỏ tới lớn người chăm sóc cho ta, đại khái đối xử với ta như tình nghĩa huynh muội?” Nàng cầm chiếc khăn Bạch nhung mềm mại uyển chuyển, hướng vào trong rãnh sâu của áo để lau mồ hôi, mười phần làm cho người khác bị hấp dẫn.

Thật sự quá nóng, tối nay nhất định phải ngâm mình trong hồ nước để tắm cho thỏa thích mới được.

Cừu Dực Từ mồ hôi ướt đầm, hơi nóng từ cổ xông thẳng tới ót, không thể chịu đựng được nữa, sự nhẫn nại của hấn cũng chỉ có giới hạn. “Hương Ân...” Mặc kệ phong thái của một vị vua, nhân cơ hội này phải nói rõ với nàng một lần. “Thật ra trẫm đối với người_____”.

“Hoàng thượng, vương tử Qua Nhĩ Giai của Lê Quốc muốn cầu kiến.” Đang mở miệng nói đến trọng điểm, Tra tổng quản liền loan tin bẩm báo.

Hồn xược! Hấn tức giận không ngừng nguyên rửa. “Vì chuyện gì mà hấn đến cầu kiến chứ?”.

“Vương tử Qua Nhĩ Giai nói, chỉ còn bảy ngày là đến biên giới Lê Quốc. Trước đó, có đôi lời muốn bẩm rõ với hoàng thượng.” Đột nhiên nghe giọng vua có vẻ tức giận, làm Tra tổng quản kinh hãi.

Tên Qua Nhĩ Giai này không đến cầu kiến vào lúc nào, lại nhằm vào lúc này phá rối! Thấy Hương Ân để lộ bờ vai nhỏ, đang thoải thích nằm nghiêng người còn nhướn mày hướng nhìn hấn cười duyên, hấn chỉ biết tự kiềm chế cơn tức giận trong lòng.

“Vậy thì đừng cầu kiến, để cho hấn ở bên ngoài chờ tuyên gọi đi!”. Quả nhiên khẩu khí rất kém, hấn không muốn Qua Nhĩ Giai nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi khêu gợi của nàng.

Quả là đáng ghét!

4. Chương 4

Qua Nhĩ Giai đứng chờ bên kiệu đã lâu, đôi mắt cứ nhìn chung quanh rồi lại hướng vào bên trong, ý đồ quá rõ chính là muốn nhìn thấy phong thái của giai nhân, nghe nói lần này có sự tham gia của công chúa Nghĩa xinh đẹp như tiên trên trời, vô cùng được hoàng thượng sủng ái. Lần này hấn trở về kinh thành chính là muốn cầu thân, nhưng hoàng thượng vẫn còn chưa mở miệng tuyên bố gả vị công chúa kia cho hấn, làm hấn cứ chờ đợi mãi đến không còn kiên nhẫn.

Đột nhiên hoàng thượng muốn viếng thăm đến Lê Quốc, vô cớ viếng thăm lại còn mang theo công chúa, chẳng phải chứng tỏ hấn định chỉ hôn vị công chúa này làm đối tượng hay sao?

Đáng tiếc là hoàng thượng bảo vệ công chúa này quá kỹ, cả một ngọn gió cũng không thể chui lọt vào. Từ đầu đến cuối, hấn vẫn chưa có cơ duyên để diện kiến được dung nhan nàng. Lần này mới mượn danh có chuyện bẩm tấu, mục đích chính là muốn vào Long Giá để nhìn trộm. Ai ngờ, hoàng thượng dường như vô tâm, không muốn hấn nhìn thấy mặt công chúa, làm hấn không khỏi tức giận.

Nhìn bộ dạng chảy nước miếng của hấn, càng làm cho Cừu Dực Từ tức giận, ho khan vài tiếng, Tra tổng quản cười thầm, vị vương tử háo sắc kia thật đáng chết.

“Vương tử Qua Nhĩ Giai, hoàng thượng truyền khẩu dụ cần gấp, còn không mau tiếp lễ.”

Lúc này Qua Nhĩ Giai mới cuống quýt thu hồi bộ mặt như cũ, vội vàng cúi đầu diện kiến đức vua. “Hoàng thượng, Qua Nhĩ Giai xin ra mắt chào hoàng thượng.” Hấn quỳ xuống làm theo đại lễ.

Bởi đem ra so sánh giữa hai nước, dĩ nhiên đất nước của hấn vẫn thấp hơn một bậc, cho dù Lê Quốc là nước sung túc nhưng không thể nào so sánh với đại quốc mệnh mệnh của hấn được.

“Ừ, đứng dậy đi.” Giọng hoàng đế vô cùng uy nghi, nhưng ánh mắt lại không hề chú ý đến hắn, chỉ liếc nhìn Tra tổng quản một cái.

Tra tổng quản lập tức ra hiệu cho Tiểu Thái Giám bên cạnh, Tiểu Thái Giám được lệnh, liền đuổi chân ra một cái. Ô, không được rồi, đường đường vương tử của một nước mới vừa mới đứng lên thì lập tức bị té ngã, nhất thời chống cả bốn chân lên trời trước mặt mọi người làm mất hết cả thể diện, liền không biết phải xử sự như thế nào?

Tra tổng quản thấy thế liền vội vàng tiến lại giúp đỡ một tay. Ô, lại chuyện gì xảy ra?

Lúc này đổi phiên Tra tổng quản bị trượt chân, rốt cuộc kéo hắn lên lại trở thành làm hắn té ngã nặng nề trên đất. Chẳng qua thân thủ của Tra tổng quản vẫn chưa được gọn gàng, nên trượt người ngã chập vật xuống đất mà không hay, làm liên lụy người đang đang bò dậy không thể đứng lên nổi.

“Thế nào, trên đất có tảng đá vấp chân sao?” Cừu Dực Từ giả bộ ân cần. “Tra tổng quản, cái tên nô tài này đang làm gì vậy? Còn không mau đỡ vương tử đứng dậy.”

“Không không không, tự ta có thể đứng dậy được.” Qua Nhĩ Giai nằm trên mặt đất cắn răng nói.

Rõ ràng mấy tên nô tài này đang cố ý mà, nếu để cho bọn họ chặn lại nữa thì sợ rằng hắn không thể nào bò dậy nổi rồi.

Vả lại hắn không hề đắc tội với bọn nô tài này, nếu đã như vậy chẳng lẽ người hắn đắc tội không phải là.....

Lòng hắn chợt hốt hoảng không thể nào hiểu được, liền lúng túng đứng dậy. “Hoàng thượng, khiến người phải chê cười rồi.” Kỳ quái, rốt cuộc hắn đã đắc tội với tên hoàng đế Trung Nguyên này khi nào chứ?

Cừu Dực Từ tươi cười rạng rỡ. “Trẫm cho rằng thân thủ Lê Quốc rất tài giỏi, nhưng sao vương tử người có vẻ đứng không được vững lắm? Cái này làm cho trẫm có chút thất vọng.”

“Này.” Qua Nhĩ Giai khó chịu liền chống đỡ.

“Hoàng thượng, người đừng khinh người quá đáng.” Một âm thanh từ phía sau hắn truyền đến.

Đột nhiên thấy hoàng đế Trung Nguyên nhíu mày có vẻ không vui, Qua Nhĩ Giai lập tức xoay người, vui mừng khi nhìn thấy Hương Ân giống như tiên nữ hạ phàm đang bước xuống kiệu, đây không phải chuyện đùa thiếu chút nữa không còn mắt để rớt xuống rồi.

Mỹ nhân, quả thực xinh đẹp, làm cho hắn không khỏi nhìn nàng ngây dại.

“Người xuống làm gì?” Thấy bộ dạng ngây ngất của Qua Nhĩ Giai, Cừu Dực Từ không nhịn nổi cơn giận.

“Ta thấy Qua Nhĩ Giai vô duyên vô cớ bị người chơi thê thảm, lúc này mới xuống an ủi.” Nàng nháy mắt nói.

“An ủi? Người tới an ủi ta?” Mặt Qua Nhĩ Giai trở nên ngây ngô. Căn bản không muốn truy hỏi thêm, chỉ cần nhìn cách ăn mặc của nàng thì vị này chính là công chúa Nghĩa, chính là phi tử tương lai của hắn. Thật không hề nghĩ rằng dung nhan của nàng lại còn đẹp hơn gấp trăm lần vậy.

Có lẽ hoàng đế Trung Nguyên không hề có thù hận gì với hắn, nếu không thì sao có thể ban tặng cho hắn một vị công chúa xinh đẹp như hoa như ngọc được chứ, tìm hắn cứ đập ròn ràng nhất thời vui mừng làm sao.

Nàng che miệng cười, khá lăm đầu óc khó trách bị bắt nạt, bắt quá diện mạo cũng có thể chấp nhận được, ít nhất không có mất lé miệng méo. “Qua Nhĩ Giai, người cầu kiến hoàng thượng có chuyện gì? Đã bẩm báo xong rồi hả?” Gương mặt nàng đẹp tựa như hoa đào, mỉm cười mà hỏi.

Khuôn mặt nàng tươi cười ngênh đón, trên người Cừu Dực Từ toát ra mùi vị khó chịu đến kinh người.

“Không có.....” Qua Nhĩ Giai chỉ biết ngây người nhìn nàng, trong đầu hắn không thể nào suy nghĩ được gì.

“Qua Nhĩ Giai vương tử, người có chuyện gì cần bẩm tấu thì nhanh đi, hoàng thượng muốn nghỉ ngơi rồi.” Tra tổng quản phát hiện vương tử đang tức giận, lập tức thúc giục, nói.

Giờ hần mới biết mình đang luống cuống. “Khụ, cái này, à mấy ngày nữa chúng ta sẽ tiến thẳng vào Lê Quốc, bất quá ta chỉ muốn nhắc nhở hoàng thượng, càng đến gần biên giới càng không yên ổn, bởi vì lần này hoàng thượng đã giống trống khua chiêng đi tới bốn quốc, nói không chừng trước khi tiến vào bốn quốc những kẻ không hoan nghênh bệ hạ trong bốn quốc, sẽ có điều bất lợi với bệ hạ.” Rốt cuộc hần cũng đã nhớ tới những lời mình cần nói.

“Người nói có người cả gan hành thích hoàng thượng?” Tra tổng quản kinh hãi.

“Ta nói là có lẽ, ý muốn nhắc nhở mọi người đề phòng thôi.”

“Chuyện này thì hoàng thượng đã sớm có dự tính, bất quá cũng cảm ơn người đã nhắc nhở.” Đôi môi anh đào của Hương Ân khẽ nhếch.

Qua Nhĩ Giai lập tức xuân tình nhộn nhạo, cả người cứ bay bổng bộ mặt háo sắc không thể che giấu được, vừa nhìn vương tử thì biết ngay hần là một tên háo sắc rồi.

“Đi thôi, hồi kiệu.” Cừu Dực Từ trầm mặt, nhìn thấy bộ dạng ve vãn nghịch ngợm của Hương Ân liền lùi theo đi cùng.

Hai người mới xoay người, Tra tổng quản đột nhiên kêu to. “Hoàng thượng, công chúa cẩn thận!”

Bỗng dưng, mũi tên bay nhanh tới liền có bóng người xuất hiện, lập tức bọn binh sĩ mặc thiết giáp xuất hiện từ bốn phía chặn lại bọn họ bằng loạn tiễn. Khi loạn tiễn bay hết, từ trong tay bọn nam nhân xuất hiện mấy trăm cây trường thương.

Mới nhắc Tào Tháo, thì Tào Tháo đến liền!

“Công chúa, bốn vương tử sẽ bảo vệ cho người.” Qua Nhĩ Giai kêu to, còn ra vẻ liều sống liều chết để bảo vệ nàng, nhìn bộ dạng hần chắc đang tranh thủ làm anh hùng cứu mỹ nhân, khiến ý nhân phải thay đổi cách nhìn mà siêu lòng khúat phục.

Hương Ân chỉ cười mà không nói, nhìn hần có vẻ không phải địch thủ của bọn chúng. Đối mặt với hùng binh, chỉ biết dờ bên trái lại hờ bên phải, nghĩ tới việc cứu mỹ nhân thì sợ rằng phải tự cứu lấy mình trước thôi.

Nàng hưng phấn nhìn Cừu Dực Từ một cái.

Bất đắc dĩ hần phải than thở. “Người lại muốn chơi?”

Nàng hạ cảm dưới một chút: “Hoàng thượng.” Cái âm thanh xộp giòn này làm cho hần không thể nào chịu đựng được.

Hần đành nhắm một con mắt, biết không thể nào thay đổi ý định của nàng, chỉ đành mỉm cười nói: “Đi đi.”

Nàng vui mừng. “Mọi người lui ra.”

Sau đó nàng khẽ kêu lên một tiếng, người cũng bay ra, vút từ trong tay áo ra, hai cánh tay mở ra, giống như Thiên Nữ Tán Hoa(Tiên nữ trên trời múa hoa). Tất cả mọi người bị tay áo nàng quét qua, xương cốt đều bị nghiền nát thành tro, máu thịt như hồ nước, hài cốt không còn nguyên vẹn, cái chết trông thật thê thảm.

Nàng không cần hỏi người đến là ai, vừa ra tay đã hù dọa mọi người chết khiếp, khá lắm thủ pháp rất tàn độc, chính điều này đã khiến cho nhiều người phải hoảng sợ, mà lại còn xuất phát từ mỹ nhân xinh đẹp như tiên. Quả thật làm ọi người nhìn thấy phải choáng váng, nhất là Qua Nhĩ Giai. Hai mắt lùi lên dữ dội, công chúa yếu đuối lại trở nên tàn bạo đáng sợ? Cái này..... Hần bị hù dọa đến vỡ mặt mất!

“Thủ thuật từ trong tay áo ra.... Chẳng lẽ người chính là nữ ma sát Trung Nguyên mà trên giang hồ ai nghe cũng phải khiếp sợ, đã đoạt lấy vị trí minh chủ Hương Ân công chúa?” Tên dẫn đầu kinh hãi nói.

“Đúng vậy, người giới thiệu công chúa đây rất tốt. Đáng tiếc, người lại chọc giận ta phải mở khai sát giới, lần này không thể dừng tay lại được.”

Đảo mắt nhìn từ tay áo, nổi lên trận Bạo Thạch bay ra tán loạn. Lại vung lên thêm một lần nữa, trong nháy mắt một nửa thủ cấp của những người được phái tới liền không cánh mà bay, cảnh tượng vô cùng kinh hãi.

Một nửa đám còn lại vẫn chưa chết, làm họ phải nôn mửa chân tay mềm nhũn ra, không còn sức để chiến đấu? Hoảng sợ tới nỗi nếu nàng một lần nữa lại nâng tay áo lên, thì chắc chắn lần này bọn họ sẽ không còn sống nổi.

Hương Ân nở nụ cười trông thật kiều diễm, cánh tay khẽ lay động, cánh tay áo vô tình lại được nâng lên lần nữa.

“Đủ rồi Hương Ân, đừng đùa nữa, tôi gần bên cạnh lắm nào.” Cừu Dực Từ mỉm cười vẫy tay về phía nàng. Hắn lắc đầu, nha đầu này càng chơi lại càng điên hơn.

Lúc này nàng mất hứng thú, liền đặt tay áo xuống đi trở về bên cạnh hắn.

Hắn cũng chịu nàng tới nỗi còn lau những vết máu đang dính trên người nàng, một tên nam nhân thừa cơ bất ngờ lấy hết can đảm, rút đao ra đâm thẳng từ phía sau lưng của nàng.

Gương mặt Cừu Dực Từ trở nên lạnh lùng, một tay ôm nàng vào lồng ngực, tay kia rút ra trường kiếm hộ vệ bên người. Sau một khắc, chỉ trong nháy mắt tên tập kích đã bị phanh thây tứ chi đứt rời, đầu người hoàn toàn biến mất!

Một màn trình diễn làm mọi người run sợ, hoàng đế Trung Nguyên cùng công chúa đều là những kẻ khát máu!

Mọi người đều hồn phi phách tán, thủ lĩnh đã bỏ mạng còn tên nào dám liều mạng xông vào, trông chốc lát tất cả đều chạy tán loạn như chim thú chạy trốn chết để tìm cơ hội sống sót.

Tra tổng quản tung người một cái, liền bắt một trên trong đám thích khách đang tháo chạy. “Nói, kẻ nào phái các ngươi tới đây?”

Thích khách thất kinh, cuối cùng nhìn sang hướng Qua Nhĩ Giai.

Qua Nhĩ Giai trắng xanh cả mặt. “Không phải ta, ta cùng với Trung Nguyên có giao hảo thâm tình, còn đặc biệt tới cảnh cáo các ngươi tránh chuyện ngoài ý muốn cho nên không thể nào là ta phái tới, các ngươi phải tin ta.”

“Ta tin.” Hương Ân kéo ống tay áo lên, sau một khắc đầu của thích khách đã không còn trên thân thể, đã bay ra không trung. “Bởi vì ngươi vẫn còn chờ hoàng thượng tứ hôn đấy thôi”.

“Người.....” Qua Nhĩ Giai hoảng sợ, người này quả thật chính là nữ ma sát, chợt thân thể hắn run lên kỳ cục.

Nàng cười nhẹ. Nhìn tiểu tử này, thì hết tám phần đã không còn dám suy nghĩ viễn vông tới nàng nữa rồi.

Cừu Dực Từ tiến đến gần nàng, ôm lấy hông của nàng. “Đi nào, chúng ta cùng trở về kiệu thôi.”

Hai người đều là long phượng giữa chốn nhân gian, nam thì hiêng ngang oai dũng, mặt rồng uy nghi. Nữ thì vô cùng xuất chúng, là trang tuyệt sắc giai nhân, cả hai đứng cùng với nhau quả là Thiên Địa hợp nhất, không thể nào tìm thấy được báu vật thứ hai giữa chốn nhân gian này.

Qua Nhĩ Giai lắc đầu, nhìn cử chỉ thân mật của bọn họ, ai có thể tin bọn họ không phải một đôi chứ?

Hắn có làm không? Vị công chúa Nghĩa này căn bản không thể nào là người mà hoàng đế Trung Nguyên muốn gả cho hắn!

Dưới ánh trăng, Cừu Dực Từ kinh ngạc liền thở dốc, ánh mắt hắn không thể nào chớp lấy một cái, cứ nhìn chăm chăm vào Mỹ Nhân Ngư trong hồ nước.

Đêm đã buông xuống, tối nay họ sẽ trú ngụ ở Hồ Đại Lê, hắn đang đi ngủ thì Mao Uy Long cùng Hồng Tiểu Nữu đột nhiên cầu kiến, nói hai vị tướng công của họ hẹn hắn ở bên hồ Mật Đàm, còn dặn hắn là không được mang theo hộ vệ. Hắn không nghi ngờ, cứ ngây thơ tin lời liền đi đến đúng địa điểm đã chỉ định, trước mắt hiện ra cảnh tượng vô cùng chấn động.

Nhìn xuyên qua bóng nước thấy Mỹ Nhân Ngư đang một mình trong hồ chơi đùa, thân thể trần truồng, mông tròn tuyệt đẹp, vòng eo thon thả, đang ở trong hồ giẫy dụa. Nhìn thân thể chủ nhân hoàn mỹ đến thoát tục, cảnh người lẫn cá cùng nhau đùa giỡn trong nước, càng tăng thêm nét quyến rũ hấp dẫn đến say người.

Tim hắn đập mạnh từng nhịp dồn dập, không hiểu sao cứ hướng về phía trước mà bước. Sau cùng nàng phát giác có người lập tức nhảy ra mặt hồ, nhẹ nhàng lấy quần áo che đi phần trọng điểm, sau đó cầm thanh kiếm đâm thẳng về người đang bước tới, thanh kiếm sắc nhọn sắp chạm đến lồng ngực của đối phương thì đột nhiên dừng lại.

“Hoàng thượng?” Hương Ẩn kinh ngạc.

Kẻ rình trộm lần này chẳng phải ai khác lại chính là hoàng thượng!

“Trẫm.”

“Hoàng thượng, từ khi nào người lại trở thành kẻ háo sắc chuyên đi rình trộm vậy hả?”

Cừu Dực Từ đột nhiên lúng túng liền nuốt nước miếng, hắn đã từng trải qua sủng lạc với vô số nữ nhân, nhưng chưa bao giờ luống cuống giống như giờ phút này.

“Trẫm.....” Nhìn chằm chằm vào nàng, gò má ửng hồng giống như đóa hoa sen vừa mới nở, lộ nên nét trắng điểm hồng, hai tay nhẹ nhàng che đi bộ ngực đầy đà, ánh mắt hắn trở nên nóng bừng, cứ thế từ từ hạ xuống bấp dùi trắng nõn không tỳ vết của nàng.....

Nhìn thấy ánh mắt bất chính của hắn, trong một lúc liền nàng tức giận. “Hoàng thượng, xin hãy tự trọng!”

Đường đường là hoàng đế lại trở thành tên háo sắc xấu xa, làm cho hắn có chút lúng túng. “Bởi vì Sư Tỷ Muội của Mao Uy Long nói bọn Thường Khiêm có chuyện cần gặp trẫm, nên mới_____”

“Hoàng thượng, bọn họ đã hẹn người tới nơi này sao? Vậy bọn họ đâu rồi?” Nàng cắt ngang lời hắn.

“Bọn họ.....” Hắn đột nhiên ngừng nói, ngạc nhiên phát hiện_____hắn dừng lại, hai nha đầu này thật to gan ngay cả hắn mà cũng dám gạt!

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng của nàng, dù có lý do nhưng cũng không thể nào giải thích được. “Hương Ẩn, trẫm thật sự là....”

“Là cái gì?” Nàng đột nhiên đi về phía hắn, lòng bàn tay dán lên lồng ngực của hắn, nhìn về phía bộ ngực được che đậy chút ít, nhất thời cảnh xuân hiện ra.

Hắn cả kinh trợn tròn hai mắt. “Người.....” Hắn liền nuốt nước miếng khó khăn, ngày đêm mong nhớ đến thân thể quyến rũ của người trước mặt. Nhất thời tâm tư trở nên ngứa ngáy khó chịu, hắn cúi người xuống muốn nếm thử một chút vị ngọt từ đôi môi này. Một cánh tay không nhịn được sức quyến rũ từ làn da trắng như tuyết kia.....

“Hoàng thượng!”

Một giọng nói trách móc làm cho hắn tỉnh lại, cả người hắn rung lên, vội vàng rút tay về, mới vừa rồi là thế nào chứ? Hắn đã phạm vào điều cấm kỵ, hắn thậm chí buồn ỉn khi không thể kiềm chế được tình cảm.

“Hoàng thượng, nhìn bộ dạng này của người thì làm sao ta có thể tin rằng là ngài vô ý chứ?” Bất quá nàng chỉ định dụ một chút, ai ngờ hắn liền đem bộ mặt háo sắc ra ngay. Vậy mà nói là có hẹn với người khác, rõ ràng toàn là lời bịa đặt, nói láo mà không hề theo bày bản chút nào! Nàng tức giận liền túm lấy quần áo che lại thân thể, giẫm hắn một cước, sau đó liền thở hổn hển tức giận bỏ đi.

“Hương Ẩn, trẫm thật sự không có lừa người_____” Hắn chỉ có thể kinh ngạc mà nhìn mỹ nhân tức giận rời đi.

Qua Nhĩ Giai nhìn cảnh đẹp trước mắt, cảm thấy rất vui vẻ sướng khoái.

Chỉ cần đem nàng về, sau đó hưởng thụ khoái lạc thì chuyện Thâu Hương Thiết Ngọc này (đó là khoái lạc một đêm), ngay cả thần không biết quỷ cũng không hay.

Sắc tâm của hắn liền khởi dậy, khi nghĩ đến chuyện giai nhân tuyệt sắc nằm ở trên giường làm hắn vô cùng phấn khởi. Rốt cuộc công sức mà hắn gây dựng cũng uổng phí, may mắn là có hai “Người hảo tâm” ra tay trợ giúp, mới có cơ hội bỏ thuốc cho nàng. Nhưng nữ nhân này cực kỳ độc ác, lại thêm dáng vẻ xinh đẹp bất phàm làm cho hắn không thể nào nhìn được. Bình sinh hắn là kẻ rất thích săn hoa, gặp phải tuyệt thế cực phẩm làm sao có thể bỏ qua được? Nếu không thì sẽ lãng phí công sức gây dựng danh hiệu Đệ Nhất Cao Thủ Hái Hoa ở Lê Quốc rồi.

Sau khi sử dụng chiêu thức bĩ ối dùng chưởng đánh ập vào nàng, quả to gan lớn mật dám đánh cả gan đánh về phía ngực của nàng, theo dự tính tốc chiến tốc thắng liền cho người đem nàng về lầu ngay lập tức, như vậy hắn sẽ không rước họa vào thân. Huống chi bên ngoài còn có người đang thay phiên nhau đứng canh cho hắn, nếu để nàng chờ đợi quá lâu thì không còn ra thể thống gì.

Tay vừa gơ lên định cởi quần áo của nàng, chạm đến vật áo mỹ nhân thì không biết tại sao? Cả người hắn đột nhiên bay lên không trung rồi ngã xuống chỉ trong một khắc, hắn nằm rên rỉ trên mặt đất.

“Kẻ nào to gan, dám động thủ với bốn vương tử như vậy hả?” Hắn đau đến mức đứng dậy không nổi, liền hét to.

“Hỗn láo!” Mặt người đối diện tái xanh, đằng đằng sát khí xuất hiện ngay trong tầm mắt của hắn.

“Hoàng.... Hoàng thượng!” Hắn lập tức bị hù dọa đến vỡ mật, sao hoàng đế Trung Nguyên lại ở đây?

“Người dám đụng vào nàng!” Cừu Dực Từ giận đến nổi không thể kiềm chế lại được, nhìn thấy nữ nhân đang nằm bất động trên giường.

Hắn vừa mới nhận được tin, nha đầu Hương Ân này đang ở cùng với Qua Nhĩ Giai trong phòng, làm những chuyện xảm bậy. Bỏ ngay cuộc nghị sự với đại thần, liền tức giận chạy tới ngay, quả nhiên cảnh tượng vừa nhìn thấy liền làm cho hắn phát điên lên.

“Ta.....Đây là.....là hiểu lầm_____”

“Người câm mồm!” Cừu Dực Từ đang trong cơn giận dữ.

Mặt hắn như chứa đầy phong ba bão tố kéo đến, hướng về phía Qua Nhĩ Giai. Hỗn láo dám chiếm đoạt nữ nhân yêu quý của hắn, rõ ràng là tìm đường chết!

“Hoàng thượng, để nô tài kết liễu mạng hắn cho ngài?” Tra tổng quản đi theo bên cạnh hắn liền lập tức nói.

Dù hắn không phải là người đoản mệnh, nhưng lại dám làm chuyện động trời như vậy thật muốn tìm đường chết. Vả lại còn dám ra tay với công chúa làm cho bất cứ ai cũng muốn hạ thủ, hắn không chết là không thể được.

“Không, trẫm muốn đích thân ra tay hạ thủ!” Cừu Dực Từ không muốn kẻ khác ra tay giết người này, bởi vì nếu hắn không tự động thủ thì sẽ khó hạ được cơn giận trong người.

Nhìn thấy Cừu Dực Từ giận dữ vô cùng đáng sợ, Qua Nhĩ Giai không biết nên làm thế nào cho phải. “Hoàng thượng, do công chúa quyến rũ ta, ta..... Ta chỉ bị bắt buộc.” Đây chỉ là cái cớ do hắn bịa ra, nói là bắt buộc để làm những việc nóng nảy này.

“Hương Ân quyến rũ người sao?” Khẽ nhìn người nằm trên giường, giọng trầm ngâm. Thấy thân người chuyển động, toàn bộ phần trước ngực đều phơi bày ra hết một nửa, làn da trắng ngần ở giữa ngực như ẩn như hiện, làm cho người ta không ngừng vọng tưởng.

Mặt Cừu Dực Từ càng trở nên nghiêm khắc, giống như nổi cơn thịnh nộ, ánh mắt phát ra tà khí khiếp sợ đến kinh hoàng.

Qua Nhĩ Giai thấy thế liền nuốt nước miếng. “Ta... vì bảo vệ danh tiết cho công chúa, nguyện ý cưới công chúa làm vương phi.” Hắn lập tức nói.

“Người muốn cưới nàng?”

“Đúng vậy, vốn ta đến đây là để cầu hôn, vừa nhìn thấy công chúa thì đã yêu mến. Lần này hoàng thượng mang công chúa tới viếng thăm Lê Quốc, không phải cố ý muốn gả công chúa cho ta sao? Ta vô cùng yêu

mến công chúa, sẽ không dễ dàng chịu uất ức.” Người Trung Nguyên coi trọng nhất là danh tiết, nếu chuyện xấu đã bại lộ. Vậy càng chứng tỏ hắn có thể cưới vợ theo đúng ý nguyện, nhưng sao thấy Tra tổng quản nhìn hắn với vẻ mặt như sắp đưa tiễn người chết, cứ mãi lắc đầu bi thương chẳng lẽ không đúng như vậy sao?

“Người không biết, Hương Ân không thể gả đi được hay sao?” Khẩu khí Cừ Dực Từ đột nhiên hạ xuống, thậm chí khoe miệng lại xuất hiện một nụ cười kiên quyết.

Vì sao nụ cười hoàng đế lại làm cho hắn càng thêm rợn tóc gáy? Rõ ràng không phải hoàng thượng đang cười hay sao? “Vì... Vì sao không thể gả?” Hắn run rẩy hỏi.

“Hỏi rất hay, trăm sẽ nói cho người biết tại sao?” Sắc mặt Cừ Dực Từ liền thay đổi, đột nhiên kéo vạt áo của hắn tới trước mặt nói: “Nghe cho rõ đây, Hương Ân là nữ nhân của trăm, người dám cưới nữ nhân của trăm sao?” Mặt của hắn như nổi cơn sóng dữ, làm người khác phải khiếp sợ.

“A!” Hắn liền bị hù dọa làm mất hết nửa cái mạng. “Người người.... Các người không phải huynh đệ ruột thịt sao? Sao Trung Nguyên lại có thứ bại hoại luân lý thế này, sao huynh muội lại có thể lấy nhau chứ?” Hắn trở mặt nhìn chằm chằm mà không thể nói nên lời.

“Trăm nói lại lần nữa, Hương Ân không phải muội muội của trăm, mà là nữ nhân của trăm!”

Cừ Dực Từ kéo hắn lên cao, hiển nhiên đã không thể nào khống chế nổi cơn tức giận. Tra tổng quản nhanh tay lẹ mắt, lập tức dâng lưỡi dao sắc bén ở trong tay, cung thỉnh chủ tử khảo tra.

Qua Nhĩ Giai nhìn lưỡi dao sắc nhọn, sợ tới mức chút nữa đã tè ra quần. Vì muốn bảo vệ tính mạng, hắn vội vàng nói. “Hoàng thượng, ngài không thể giết ta, ta chính là vương tử kế vị Lê Quốc. Nếu ngài giết chết ta, chắc chắn hai nước sẽ gây chiến với nhau lần nữa.”

Ánh mắt Cừ Dực Từ lại lạnh lùng hơn gấp mấy lần. “Người cho rằng chuyện này trăm tới đây là vì chuyện gì? Du sơn ngoạn thủy sao?”

“Chẳng lẽ ngài muốn chiếm lấy Lê Quốc?” Hắn kinh hãi hỏi.

“Trong lòng cũng có chút dự tính, nhưng vẫn còn chưa quyết định. Hơn nữa, trong kế hoạch của ta vốn không hề muốn giết chết người sớm như vậy, chẳng qua là do bản tính háo sắc của người, tự mình đâm đầu tìm đường chết sớm hơn.” Cừ Dực Từ cười buồn rũ rượi.

“Người.....” Qua Nhĩ Giai hốt hoảng tới cùng.

Một đao kia, thật sự rất khó làm cho hắn tự mình động thủ. Bởi Qua Nhĩ Giai vẫn chưa hề chạm vào thân thể của mỹ nhân. Qua Nhĩ Giai trừng mắt nhìn, thật không dám tin.

Lần này Lê Quốc thật sự bị diệt trong tay nữ nhân này, vận mệnh của ta đã đứt thật rồi!

“Có thích khách, có thích khách!” Ngồi trong kiệu theo như lộ hành trình đi về phương xa, đột nhiên nghe mấy tiếng gọi làm ấy trăm thiết giáp hốt hoảng một lúc, liền vội vàng rút đao ra, liền bày thế trận để chuẩn bị hộ giá, nhưng đã chờ được một lúc lâu vẫn không thấy bóng dáng của quân địch.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Cừ Dực Từ ở trong kiệu liền hạ giọng hỏi. Mấy ngày liên tiếp này, luôn xảy ra nhiều việc kỳ quái quả thật làm cho người ta cảm thấy khó hiểu.

“Khởi bẩm hoàng thượng, bọn nô tài nghe thấy có thích khách, nhưng chờ mãi mà vẫn không thấy tung tích của bọn thích khách.” Tra tổng quản liền bẩm báo tin tức lại, cảm thấy có chút bức bối.

“Này, xảy ra chuyện gì vậy hả?” Hắn cau mày. “Bọn Thường Khiêm cùng với Trạm Thanh đâu rồi?”

“Vương gia cùng tướng quân nghe nói, liền tiến về phía trước để dò xét tình hình rồi ạ.”

“Ừ, trăm biết rồi, vậy còn Hương Ân có khỏe không?” Kể từ tối hôm qua, nàng mắng hắn là kẻ dâm đảng vô liêm sỉ, rồi sau đó tức giận bỏ đi. Đã một ngày trôi qua rồi, mà vẫn còn chưa hết giận sao?

“Công chúa.....” Nói được một nửa, Tiểu Thái Giám đột nhiên kề sát vào lỗ tai của Tra tổng quản. “Cái gì?” Sắc mặt hắn đột nhiên trở nên căng thẳng.

“Thế nào?” Trực giác cho Cừu Dực Từ biết rằng, hiện giờ chắc chắn có chuyện không may đang xảy ra, liền lập tức nhô đầu ra ngoài.

“Khởi bẩm hoàng thượng, Tiểu Khởi Tử vừa báo lại là kiệu công chúa đã bị địch tấn công.”

“Người nói gì?” Hần vô cùng kinh hãi.

“Tiểu Khởi Tử còn nói, công chúa..... Đã một mình đuổi theo đám thích khách.”

“Cái gì? Nha đầu này tự mình đuổi theo đám thích khách sao?” Hôm nay bọn họ vừa tới biên giới, sắp tiến vào quốc cảnh của Lê Quốc, nàng lại tùy ý đuổi theo địch, đúng là vô cùng nguy hiểm? Ngộ nhỡ trúng phải mai phục thì nguy to.

“Không được, nàng ấy đuổi theo hướng nào? Trẫm phải đuổi theo để đưa nàng ấy trở về!”

“Vạn lần không thể thừa hoàng thượng, thân ngài là lá ngọc cành vàng sao lại có thể liều mình, hống chi đã có các thị vệ đuổi theo, bọn họ sẽ cố gắng bảo vệ công chúa, ngàn vạn lần xin ngài đừng rời khỏi kiệu ạ.” Tra tổng quản liền dùng mọi cách để khuyên ngăn.

“Không thể được, thân thủ bọn thị vệ rất tầm thường, làm sao có thể đuổi kịp Hương Ẩn? Giờ phút này, Thường Khiêm cùng Trạm Thanh lại không có mặt ở đây, trẫm phải tự mình đuổi theo bắt nàng trở về.”

+++++

Hương Ẩn cố đuổi theo bóng dáng thích khách, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã tới một vùng đồng bằng có phong cảnh rất đẹp, đôi mắt nhìn xem chung quanh thì chẳng hề thấy bóng dáng của người nào, thích khách này quả rất nhanh nhẹn. Nàng cúi đầu thấy trên đất còn sót lại một thanh kiếm, liền tiện tay nhặt lên.

Chắc lúc bọn thích khách vội vàng thoát thân, liền đánh rơi nó?

Cách đó một đoạn không xa, lại phát hiện thêm một thanh kiếm khác, những thanh kiếm bị ném đi này rõ ràng là có vấn đề. Nàng có chút nghi ngờ, liền đứng tại chỗ suy nghĩ.

Chẳng lẽ thích khách cố ý để lại? Nhưng tại sao chứ? Đang mãi suy nghĩ một số sự việc xảy ra, thì Cừu Dực Từ đã đuổi theo tới nơi.

“Hương Ẩn, người không sao chứ?” Vừa thấy nàng bình an đứng ngay trước mặt, hần liền an tâm thở ra một hơi.

“Người bỏ đám thị vệ lại, mà một mình chạy tới đây sao?” Nàng kinh ngạc khi chỉ thấy có một mình hần, còn cả đám Cẩm Y Vệ lại chẳng thấy đâu.

“Công lực của bọn họ không thể nào đuổi kịp chúng ta được.” Hần bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Nơi đây rất nguy hiểm, người là Chân Long Thiên Tử* (Vua của một nước), sao có thể tự mình vào chỗ nguy hiểm này chứ?” Nàng không nhịn được liền trách mắng.

“Trẫm lo cho người.” Sở nàng vẫn còn giận chuyện tối hôm qua mà không muốn gặp hần, nên đành phải giải thích cẩn thận.

Nàng có chút cảm động, vì lo cho nàng mà hần không màng đến an nguy bản thân mình. Từ nhỏ đến lớn đều đã như vậy, chẳng hề thay đổi một chút

“Nó là của ai vậy?” Hần liếc thấy thanh kiếm trong cánh tay nàng.

“Là của thích khách.” Hương Ẩn liền giữ vững bình tĩnh, suy luận một chút rồi nói.

“Thích khách đánh rơi kiếm ở chỗ này sao?” Hần cau mày.

“Hình như là...”

“..... Nguy rồi, đây là cái bẫy!”

Cừu Dực Từ mới vừa nói xong, hai người liền rơi xuống một hang động sâu ở bên dưới.

5. Chương 5

“Quả nhiên là bẫy!” Hương Ẩn buồn bực nhìn chằm chằm về phía miệng hang bị phong kín.

“Chúng ta bị nhốt ở đây rồi.” Không gian bên trong hang động quá nhỏ, dường như không thể đào bới ra được, hai người đều bị nhốt chung một chỗ, muốn thi triển công lực để mở miệng hang hầu như không có khả năng.

“Tại sao lại như vậy, cũng do ta quá sơ ý!” Nàng cực kỳ tức giận.

“Đừng lo lắng, Tra tổng quản đang đuổi theo phía sau, không lâu nữa có thể tìm thấy chúng ta.”

“.....Ồ? Đây là mùi gì?” Nàng ngửi thấy mùi hương đặc biệt, đây là cái gì?

“Chẳng lẽ là độc? Mau bế khí!”

Vội vàng vận khí, nhưng hiển nhiên đã muộn rồi. Không lâu sau hai người có một cảm giác nóng bức không thể chịu nổi, hơn nữa thân thể lại bị nhốt trong hang động, hai thân thể không có cách nào tránh khỏi “Ma sát sinh nhiệt” (cơ thể tỏa khí nóng)

“Hoàng thượng, ta..... khó chịu quá.....” Hai mắt nàng trở nên u ám, lộ vẻ đói khát.

“Người tỉnh lại đi.” Cừu Dục Từ cắn răng nói, toàn thân phía dưới như đag có một đống lửa, không cách nào khắc chế tốc độ bùng cháy.

Vào lúc này hắn mới biết đây không phải độc, mà là xuân dược!

Trời ạ, thích khách gì mà phóng xuân dược vào bọn họ chứ?

Hắn cố gắng tự khắc chế chính mình, nhưng hiệu quả cũng chưa rõ ràng lắm, do công lực Hương Ẩn không cao bằng hắn nên thuốc liền có hiệu lực nhanh chóng. Nàng ngậy thơ tới nỗi không biết mình đang làm gì, cứ thấy thân thể nóng rang đến mức không thể chịu nổi, liền bắt đầu cởi y phục, nói lỏng dây thắt lưng.

“Hoàng thượng, chuyện gì đang xảy ra vậy? Ta nóng quá!” Lời chưa nói hết, áo ngoài liền cởi ra.

“Hương Ẩn, người..... Người đừng cởi!” Hắn cố gắng duy trì lý trí, cả người toát ra mồ hôi nóng, cố ngăn cản nàng tiếp tục kích thích hắn.

“Nóng quá.” Nàng liếm môi, không biết bao nhiêu lần hắn bị tác động bởi sức quyến rũ của nàng. Lúc này nàng không còn cởi quần áo của mình nữa, mà đổi sang kéo căng thắt lưng ở hông của hắn, thỉnh thoảng xé ra đầy thân thể của hắn xuống.

“Người.....”. Hắn vội vàng nhặt lấy dây thắt lưng lại, nhưng bị cả người của nàng đè lên trên vách hang, nửa người trên tựa vào nửa người dưới của hắn, cái miệng nhỏ nhắn của nàng chủ động hôn lên đôi môi hắn thật cháy bỏng, hắn cố ngăn cản bằng thanh âm ở nơi cổ họng, nhưng do môi nàng dính chặt lấy nên trong khoảng thời gian ngắn hắn không thể nào phát ra tiếng.

“Hoàng thượng.....Hoàng thượng.....” Nàng không nhịn được dục hỏa đang thúc giục, cả người như lửa nóng liền cọ sát vào thân thể của hắn.

Suýt nữa hắn đã bị cưỡng chế, chân tay cứ luống cuống mãi, vất vả lắm mới kéo bàn tay nhỏ của nàng ra khỏi hông. Chỉ trong nháy mắt, cánh tay mềm mại nhỏ bé của nàng lại duỗi vào trong vạt áo của hắn.

“Hương Ẩn!” Hắn bị nàng tác động làm cho dục hỏa trong thân phát tác, có chút không kiềm chế được liền kêu nhẹ.

“Đừng nhúc nhích, ta muốn người.”

Cũng bởi uy lực của xuân dược, nàng mới to gan dám nói những lời này làm ặt hắn ửng đỏ, tim cứ đập loạn nhịp. Bình thường hắn cầu cũng không được nhưng lúc này ý thức của nàng không còn minh mẫn, trạng

thái vô cùng mơ hồ. Căn bản không biết mình đang làm gì, chỉ sợ lúc tỉnh lại sẽ phải hối hận và muốn giết chết hẳn.

Căn răng điểm vào huyết hôn mê của nàng, tạm thời nàng đã giải thoát, liền chìm sâu vào trong giấc ngủ, còn hẳn lại càng thêm thê thảm. Không thể tự điểm vào huyết hôn mê của chính mình được, ngộ nhờ có thích khách xông vào thì hẳn làm sao có thể bảo hộ nàng!

Nhưng lần này xuân dược lại kích thích dục vọng của hẳn, thiêu đốt cơ thể hẳn, cố suy nghĩ cách để giải trừ thuốc, nhưng càng ngày càng làm cho hẳn khó kiềm chế lòng mình nổi, hẳn tự tay chạm vào da thịt nóng bừng của nàng, thân thể vô cùng khó chịu, đau đớn tột cùng

Chịu đựng dục hỏa cả đêm, nhưng vẫn không thấy Tra tổng quản đến tìm, cố gắng đè nén sự tra tấn giày vò. Hai mắt Cừu Dục Từ lồm xuống, toàn thân không còn chút sức lực, người đã mệt lả.

Kiểm tra lại dục hỏa trong người Hương Ẩn, dù không được thoải mái nhưng do đã ngủ mê man cả đêm, thuốc này quả có công hiệu, hẳn đưa tay điểm vào huyết của nàng, liền lập tức tỉnh dậy.

Nàng mở mắt ra, kinh ngạc khi nhìn thấy quần áo của mình trông rất xốc xếch, lại còn ngồi phịch trong lòng ngực của hẳn, mà hẳn lại để lộ dáng vẻ uể oải tiều tụy.

Nàng kinh ngạc, liền ngồi thẳng người. “Sao lại thế này?”, Giật mình khi thấy trước ngực của mình chẳng có lấy một mảnh che thân, mắc cỡ liền kéo y phục trùm lấy thân người lại.

Thanh âm của hẳn lại cất lên chẳng nghe rõ, sắc mặt vẫn như trên. “Chúng ta không sao.”

“Không sao? Đêm qua xảy ra chuyện gì?” Nàng kinh ngạc hỏi..

“Xuân dược, chúng ta bị trúng xuân dược.” Hẳn chỉ còn chút ít sức lực để nói.

“Xuân dược!” Sắc mặt nàng trở nên tái nhợt, lại nhìn thấy quần áo của hẳn xốc xếch, chẳng lẽ..... Nàng lập tức nổi cơn tức giận. “Đêm qua, người đã làm gì ta?” Nàng mơ hồ nhớ tới mấy đoạn nóng bỏng xảy ra đêm qua.

“Không có gì, chuyện gì cũng không có.” Cũng may biết rõ thái độ của nàng sẽ là như vậy, A! May nhờ nhìn được, nếu không thì đã mất mạng rồi.

Hẳn là hoàng đế nên đành phải nhịn nhục, muốn tới gần nữ nhân lại sợ nàng không hứng thú, hẳn thật là..... Ai! Hãy nói một câu công bằng, chẳng lẽ đó là biểu hiện hèn nhất!

Hẳn rất nhục chí .

“Không có gì? Người nói rằng chúng ta bị trúng xuân dược, làm sao có thể không có chuyện gì xảy ra chứ?” Nàng không thể tin.

“Trẫm cũng muốn có cái gì đó, nhưng trẫm đã nhịn được.” Nhìn thấy bộ dạng đau đến độ không còn muốn sống của hẳn, nàng cảm động đến độ muốn rơi nước mắt, khá khen cho hẳn là một tên quân tử.

“Nhịn được?” Nhìn thấy bộ dạng không còn chút sức lực nào của hẳn, chẳng còn chút phần chần nào, đây không phải là phẩm chất của một nam nhân kém cỏi hay sao? Đồ con sâu phóng đáng! “Hoàng thượng, người không nghĩ tới người là loại người thế nào sao?”

“Trẫm là loại người thế nào?” Hẳn chẳng hiểu.

“Người là tên vô sỉ hạ lưu, là Hái Hoa Đại Đạo!”

“Trẫm?” Hẳn kinh ngạc.

“Không sai, chính người giả vờ không biết, chắc chuyện này cũng là do người gây nên?”

“Người nói nhăng nói bậy gì đó?” Hẳn không nhịn được liền cau mày.

“Người làm giả vờ nói có thích khách, chỉ để dẫn ta đến đây, chắc xuân dược này cũng do người bỏ vào.”

“Người nghi ngờ trẫm?”

“Chính là ngươi, mấy ngày nay bộ dạng của ngươi ngày càng kỳ quái, đầu tiên rình xem ta tắm, sau đó hạ thuốc mê để cưỡng hôn ta, rồi lần này lại dùng xuân dược, cũng không có gì làm lạ.” Nàng cảm tức liền lên án.

Không thể nào nghĩ được, mấy hôm gần đây giống như quỷ thần xui khiến làm hấn dính vào mấy chuyện này, lại còn mang tội danh là đồ dâm dăng, hạ lưu, vô liêm sỉ! Và người mắng hấn chính là đệ nhất thiên hạ nàng đây. “Trẫm không phải tên háo sắc! Nếu muốn có nữ nhân thì không cần phải dùng phương pháp này!” Cừu Dực Từ không nhịn được liền nổi giận nói.

Hấn thực sự rất giận.

“Đúng vậy, hoàng thượng có nhiều nữ nhân tới nỗi giống như là cá diếc sang sông(*người mù quáng cứ chạy theo một), ta không hiểu tại sao ngươi lại muốn làm như vậy?” Khẩu khí của Hương Ẩn vừa thốt ra vô cùng chua chát.

“Ngươi! Không sai, trẫm có nhiều nữ nhân giống như cá diếc sang sông vậy đó (*người mù quáng chạy theo một), muốn nữ nhân nào mà không có chứ, còn đối với ngươi, hừ!” Hấn ngược mắt nhìn nàng giận dữ.

“Ta thế nào? Có phải không bằng các mỹ nhân sống ở trong Lục Cung của ngươi không? Nếu đã không bằng thì đừng có nhìn, hừ!” Nàng tức giận liền nắm váy thật chặt, ngược mắt nhìn tức giận.

“Ngươi! Ngươi cho rằng chính trẫm đã bày vẽ chuyện này để ám hại ngươi sao?” Nghĩ đến chuyện xảy ra vào đêm hôm qua lại làm hấn không thể nào nhịn nổi, nha đầu này thật đúng là phiền phức.

“Nếu không phải do ngươi làm? Vậy ta hỏi ngươi, chúng ta bị vây chặt ở chỗ này đã bao lâu rồi, sao không có người tới cứu? Cũng không có thích khách đuổi giết, rõ ràng là có mờ ám trong chuyện này rồi!”

“Này.....” Đúng vậy, tất cả sự việc đều rất kì quái, hấn cần phải điều tra cho rõ, chỉ là do nàng nói ra những lời này làm cho hấn phải á khẩu, đến nỗi không thể trả lời được.

“Sao không phản kháng hả? Hoàng thượng, sao ngươi còn không mau kêu người đến cứu ta đi, đừng có diễn trò nữa!”

“Trẫm không diễn trò ——”

“Hoàng thượng, nô tài đến cứu ngài đây!” Mới vừa giải thích, liền nghe tiếng Tra tổng quản truyền từ bên ngoài vào.

“Còn nói không phải diễn trò! Chọn thời gian thật đúng lúc!” Mặt nàng lộ vẻ khinh bỉ.

Lần này hấn thật sự thê thảm rồi, sao lại trùng hợp như vậy chứ?

Giờ đây tội danh vô liêm sỉ của hấn, thật sự không thể nào rửa sạch được.

Bên trong lều rộng_____

Hai vị tướng công đều liếc nhìn về phía Hồng Tiểu Nữ cùng Mao Uy Long, quả nhiên hai người bọn họ đã thật sự gây họa!

“Tiểu Nữ, trẫm muốn nghe ngươi kể rõ về chuyện tối qua khi nhìn thấy bọn thích khách, còn nghe nói các ngươi đã chỉ sai phương hướng cho Tra tổng quản, để hấn không thể tìm được tung tích của trẫm có đúng không?” Sau khi trở về, Cừu Dực Từ nghĩ đến những tình huống xảy ra, cố kiềm nén cơn phẫn nộ, hít một hơi dài rồi hỏi.

“Ta nói sao? Sao không để Sư Tỷ nói, như vậy không tốt hơn sao.” Cuối cùng thì Hồng Tiểu Nữ cũng biết mình không linh hoạt lắm, liền vội vàng giao phó tất cả cho Sư Tỷ.

“Được rồi, ta nói ta nói.” Mao Uy Long vội nói tiếp.

“Trẫm yêu cầu nàng nói.” Sắc mặt hấn cứng rắn.

“Muốn ta nói, thì ta sẽ nói.” Hồng Tiểu Nữ liếc nhìn sang Sư Tỷ liền mới nói: “Ngày hôm qua, ta cùng với Sư Tỷ nghe nói có thích khách, mà hiện giờ tướng công lại không có ở nhà. Chúng ta phải có trách nhiệm bảo vệ cho hoàng thượng cùng công chúa, vội vàng nhảy ra khỏi kiệu chạy thẳng tới kiệu công chúa để bảo

vệ, thì thấy công chúa đang đuổi theo thích khách, dĩ nhiên là hoàng thượng cũng đang đuổi theo phía sau. Dưới tình thế cấp bách, chúng tôi vội vàng chạy tới cứu giá, nhưng do chúng tôi gặp phải tai nạn.....Ách..... Nạn này gọi là nạn “nhận sai phương hướng”. Đúng, chính là loại bệnh này..... Lúc này mới báo tin cho Tra tổng quản biết rằng, chúng ta đã tìm cả đêm rồi nhưng không tìm được người.....Hắc hắc!” Cười khan hai tiếng, thật vất vả khi nhắc lại chuyện xưa cũ, nhìn thấy sắc mặt mọi người tái xanh, duy chỉ có Sư Tỷ nhìn về phía nàng gật đầu tán dương.

Vậy mà cũng nói được những lời ngu xuẩn đó, cùng là người trong nhà nếu không cổ vũ cũng không được. “Hay lắm, chứng bệnh nhận sai phương hướng! Tiểu Nữ, người đem tật xấu của chúng ta ra nói rất tốt, tốt lắm!” Mao Uy Long vỗ tay khen hay.

“Hai người các người, nghĩ trăm là kẻ ngu sao?” Cừu Dực Từ không thể nào nhịn được nữa, liền lạnh lùng nói.

Lúc này hai người mới dẹp bỏ vẻ mặt ngu xuẩn, ngoan ngoãn cúi đầu đứng dậy không dám di chuyển.

“Trăm không cần suy đoán, lúc các người đến báo với trăm là bọn Thường Khiêm cùng Trạm Thanh hẹn gặp trăm, tất cả cũng đều là giả tạo có đúng không? Còn nửa đêm đến báo tin Hương Ẩn cùng Qua Nhĩ Giai hẹn gặp riêng nhau, tất cả mọi chuyện xảy ra các người đều không thể thoát khỏi can hệ. Còn chuyện cải trang giả làm thích khách, phóng ra xuân dược cũng chính là kiệt tác của các người, trăm nói không sai chứ?”

Ngồi thẳng hai bên chính là Cừu Thường Khiêm cùng với Trạm Thanh, xấu hổ tới mức không thể nào biện minh được.

Mọi người nghe xong càng thêm giật mình, hai nha đầu này quả không còn muốn sống, dám làm nhiều chuyện như vậy. Nếu đổi lại các việc vừa rồi đều do người bình thường làm, thì những tội đó đều là tội đáng chém đầu.

Nhất là xuân dược.... Cả đoàn người nhìn về phía hoàng thượng cùng Hương Ẩn, ánh mắt nghi ngờ không rõ

Hương Ẩn liền tức giận một trận, quay mặt lại liếc nhìn mọi người, lúc này làm mọi người sợ tới mức xanh cả mặt, nào dám suy nghĩ nhiều thêm?

Mao Uy Long cùng Hồng Tiểu Nữ nhìn nhau một cái.

“Không có!” Mao Uy Long phủ nhận.

“Đúng vậy!” Hồng Tiểu Nữ nhất gan lại thừa nhận.

Lần này lời khai của cả hai người lại không đồng nhất, vì vậy không cần phải hỏi thêm nữa, tất cả đều do chính hai nàng gây nên.

“Này Long, người.....” Cừu Thường Khiêm giận đến nổi, không thể nói thành lời.

“Tiểu Nữ, người làm trò quỷ gì vậy? Sao làm ra những chuyện như vậy?” Trạm Thanh không nhịn được liền mắng người, thật phiền não, làm sao mới có thể bảo vệ thể tử của mình.

“Ai kêu người cùng với Hương Ẩn có mờ ám chi, bắt đắc dĩ ta phải đem nàng tác hợp cho hoàng thượng để thành một cặp. Ngăn cản người bị sắc đẹp của nàng dụ dỗ.” Hồng Tiểu Nữ khóc uất ức.

“Không phải ta đã giải thích nhiều lần với người rằng, ta với Hương Ẩn không có cái gì đó rồi sao? Sao người lại không tin chứ?” Ẩn phải dầm chua do thê tử gây nên, làm cho Trạm Thanh thật sự đau đầu.

“Không có cây ngô đồng thì sao có thể dụ được Phượng Hoàng tới? Nghe Tiểu Nữ nói người vừa nhắc tới Hương Ẩn thì bộ mặt liền trở nên kỳ quái, nếu nói không có gì, thì sao phải như thế chứ?” Nếu chuyện đã bại lộ thì một mặt cùng nhau đem ra nói thẳng trong một lần, Mao Uy Long liền phụ họa hỏi.

“Tiểu Nữ hỏi như vậy, làm sao ta có thể cảm thấy bình thường được chứ. Bởi vì Hương Ẩn là nữ nhân của hoàng thượng, bộ mặt của ta sao có thể tự nhiên được?” Hân liền nổi giận nói.

“Cho nên mới nói người cùng Hương Ân có mờ ám?” Nước mắt Tiểu Nữ lập tức ít dần, niềm vui hiện rõ trên khuôn mặt.

“Nói nhầm!” Hắc liên rống to. Nha đầu ngọc này! Hắc đã nói những lời đó cả trăm lần rồi!

“Khoan đã, từ lúc nào ta đã trở thành nữ nhân của hoàng thượng rồi chứ?” Hương Ân không vui liền hỏi.

“Cái này....” Hắc nhìn về phía Cừ Dục Từ, thấy sắc mặt của hắc trông rất khó coi. “Đây là chuyện đã sớm định sẵn, không phải vậy sao?” Hắc bắt đầu nói.

“Chuyện sớm đã định? Sao ta không biết?” Hương Ân lộ vẻ không vui.

“Cái này.”

“Hậu cung của hoàng thượng có rất nhiều phi tần, duy chỉ có Hương Ân ta đây là không phải!” Nàng tức giận nói, chính là nàng không muốn ngồi ngang hàng với hoàng thượng.

“Là nữ nhân của trẫm thì người khó chịu đến vậy sao?” Nhất thời Cừ Dục Từ để lộ vẻ mặt hà khắc khó chịu.

“Hừ, hậu cung hoàng thượng có tới ba ngàn mỹ nữ, Hương Ân không muốn tham gia trận chiến náo nhiệt đó đâu.” Nàng liền bỏ đi một nước.

“Lần này người không muốn cũng không được?” Mao Uy Long cùng Hồng Tiểu Nữ liền lộ vẻ mặt đen tối của mình ra.

“Có ý gì?” Nàng nghiêm mặt hỏi.

“Chắc chắn chắc! Đêm qua nhất định thành, loại xuân dược này đã làm cho hoàng thượng phải vắt hết sức lực, nên mới trở nên mệt mỏi như vậy. Người hãy nói thử xem, nếu người không phải là nữ nhân của hoàng thượng, thì ai có thể tin được?” Mao Uy Long đắc ý nói.

Mọi người lập tức nhìn hoàng thượng. Ái chà, quả nhiên mặt mũi khô kiệt, khí sắc uể oải, đây không phải bằng chứng cho thấy đã dùng hết cả đêm thì là gì?

Ngay lập tức gò má của Hương Ân liền đỏ ửng, vừa mắc cỡ vừa trở nên tức giận. “Người, đều do nha đầu các người gây ra! Dám hạ thủ lại còn dùng xuân dược với ta, còn làm ô nhục sự trong sạch của ta, các người thật không sợ chết hay sao hả?”

“Ta chỉ nói sự thật, chứ nào có làm ô nhục danh tiết của người. Có câu đèn nhà ai nấy sáng, cả thần tiên còn không quản được chuyện nhà. Không sai, xuân dược chính là do ta bỏ, nhưng chuyện có xảy ra hay không thì chính các người tự mình rõ nhất. Nếu người không biết thì đi hỏi hoàng thượng đi?” Thật ra Mao Uy Long cũng rất tò mò, rốt cuộc hai người này đã “này nọ í ề ề” chưa?

Mọi người liền đổ dồn ánh mắt lên trên người hoàng thượng, trên mặt tất cả mọi người đều viết ‘Rốt cuộc ăn chưa?’

Chỉ thấy sắc mặt Cừ Dục Từ vô cùng phức tạp, lại không mở miệng.

Mọi người đều tự mình suy ra kết luận, Hương Ân liền vội vàng nói: “Hoàng thượng, hãy nói cho ta biết có phải chúng ta không có xảy ra chuyện gì không?”

Lời vừa nói ra không ai dám tiếp, duy nhất chỉ có Mao Uy Long là không biết sống chết liền trả lời một câu: “Ai tin!”

Giọng mới thốt ra. Đột nhiên Cừ Thường Khiêm cùng Trầm Thanh bất ngờ biến sắc liền hét lớn, “Cẩn thận!”

Mọi người không kịp ứng phó, từ trên trời rơi xuống một khối Thạch cực lớn, ngay lập tức Cừ Thường Dục liền bảo vệ lấy Hương Ân, Cừ Thường Khiêm cùng Trầm Thanh liền lật người bảo vệ lấy nữ nhân chính mình.

Mọi người không cần nói thêm, liền lao ra phía trước phá vỡ lều rỗng nhưng khi vừa ra được thì mới phát hiện bên ngoài càng nguy hiểm. Lại nhìn thấy có mất chục tảng đá không ngừng rơi từ trên trời xuống, đoàn vệ binh đồng loạt xông lên toàn lực hộ giá, tiếng đá rơi lách ca lách cách thành những mảnh đá vụn vang lên.

Thấy tình trạng trước mắt, Cừu Dực Từ lập tức quyết định rút lui.

Mọi người cố gắng che chở cho người mình yêu, liền lui nhanh về phía sau. Cả đoàn thị vệ cố gắng hộ giá rời khỏi doanh trại nơi mình chiếm đóng, để tìm đường rút lui khỏi nơi nguy hiểm.

Đoàn người đã tới một bãi đất trống, không thấy truy binh đuổi theo cứ nghĩ là an toàn, liền bắt đầu thở dốc. Đột nhiên lại xuất hiện thêm một tảng Thạch to từ đâu công kích về phía Cừu Dực Từ cùng Hương Ân, mọi người không kịp cứu giá, Cừu Dực Từ liền vận chưởng ngăn cản tảng thạch rơi trúng.

Hương Ân thấy viên Thạch sắc nhọn, liền vận khí dùng song chưởng giúp hấn phá Thạch. Hai người hợp lực, dĩ nhiên tảng Thạch liền vỡ nát, vừa vỡ phào một hơi thì lại có một viên Thạch khác lớn hơn liền lao thẳng tới. Viên Thạch này có uy lực kinh người, làm bọn họ không kịp trở tay ngăn cản, trong nháy mắt cả hai người đều biến sắc, chỉ trong giây lát hai người đã bị tảng Thạch bao phủ.

Đám nô tài cùng thị vệ trông thấy, không khỏi Hồn Phi Phách Tán.

Trạm Thanh cùng Cừu Thường Khiêm, hai người càng thêm xám mặt như người sắp chết.

“Ta.....Ta là ai?” Hương Ân nhăn mày hỏi.

Chuyện này làm cho Cừu Dực Từ vô cùng khiếp sợ. Nàng mất trí nhớ!

Sau khi tỉnh lại, hấn phát hiện bọn họ bị mắc vào trong một hang động, còn viên Thạch to kia thì dừng ngay cửa động, cũng may không đè lên trên người bọn họ nên mới thoát khỏi cái chết. Nếu để tảng đá kia đè lên người, tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Vả lại hang động này rất quen thuộc với hấn, chính là nơi mà bọn Mao Uy Long cùng Tiểu Nữ đã đào làm chạp bầy. Dưới tình thế cấp bách, bọn họ phải nhảy vào trong hang động này, nhưng không nghĩ rằng nó lại bảo vệ tính mạng của bọn họ.

Đều hấn không nghĩ tới _____sau khi cứu tỉnh dậy, nha đầu này lại mất đi trí nhớ?!

Nàng lại hỏi hấn là ai? Lòng hấn bị chấn động một lúc, hấn kinh ngạc nhìn chằm chằm về phía nàng với ánh mắt khát vọng đã lâu. “Người là.... hoàng hậu của trẫm.” Hấn không tự chủ được liền nói.

Nhiều năm về trước, lần đầu nhìn thấy nàng cũng là lúc hấn đã quyết tâm nàng sẽ là thê tử của hấn

Vậy là không cần phải chờ đợi thêm nữa, một khi lập nàng làm hậu thì không cần phí tâm làm nàng nhớ lại nữa.

“Cái gì? Hoàng hậu?” Trong nhất thời, nàng ngây ngô tới nỗi không thể hiểu hết ý của hấn nói.

“.....Không sai, ngươi là hoàng hậu của trẫm!” Sau một hồi trầm lặng suy nghĩ, hấn mở miệng lần nữa, lần này hấn nói như đinh đóng cột không hề chần chờ thêm chút nào.

Rốt cuộc nàng đã có thể trở thành nữ nhân của hấn.

Tra tổng quản đang đứng bên cạnh, nghe vậy hấn cùng với đám cung nữ thái giám ở bên cạnh liền biến đổi sắc mặt, kinh ngạc vô cùng, hoàng thượng mới sắc phong công chúa làm hậu.

“Ta là hoàng hậu, vậy ngươi là hoàng đế sao?” Hương Ân xiết chặt chân mày, vẫn có chút do dự. “Sao có thể? Sao ta chẳng nhớ nổi một chút gì chứ?”

Nghĩ đến thì đầu lại có chút đau đau.

Hấn liền nhếch môi cười, nha đầu này chẳng qua chỉ mất trí nhớ, dù quên mất bản thân mình là ai, nhưng phần thông minh và tính cảnh giác vẫn không hề biến mất. “Trẫm là vua một nước, Quân Vô Hí Ngôn, người không tin trẫm thì có thể tin ai chứ?”

“Còn nơi này..... là nơi nào? Lúc trước người nói chúng ta bị tập kích, vậy chuyện gì đã xảy ra?” Nàng ngơ ngẩn hỏi.

“Nơi này cách Lê Quốc khoảng chừng năm mươi dặm, chúng ta hạ trại ở đây để chữa trị cho người, còn chuyện bị tấn công trăm sẽ điều tra rõ kẻ nào đã gây nên chuyện này, tuyệt đối không bỏ qua cho hần.”

+++++

Tra tổng quản khom người, tiến lên phía trước cẩn thận, thấy công chúa ngủ say ở trên giường, liền mới hạ thấp giọng bẩm báo. “Khởi bẩm hoàng thượng, thám tử vừa mới hồ báo.”.

Công chúa bị thương nặng như thế, quả không phải chuyện đùa, theo kinh nghiệm thường ngày chỉ cần công chúa bị thương thì nhất định có người gặp nạn. Bây giờ công chúa bị thương nặng lại còn mất trí nhớ, rõ ràng hoàng thượng rất tức giận cho nên hần càng phải cực kỳ cẩn thận để ứng phó, chỉ sợ một chút lơ là sẽ khiến cho hoàng thượng tức giận làm liên lụy tới hần.

“Đã xác định rõ, chính là do tên Ngạc Nhĩ Thái làm rồi sao?” Cừu Dực Từ hạ giọng hỏi.

“Không sai thừa hoàng thượng, chính là do Ngạc Nhĩ Thái gây nên.” Tra tổng quản nói.

“Hừ! Tên này thật đáng chết!”

“Hoàng thượng, ngài muốn hạ thủ hần sao?” Tra tổng quản cẩn trọng tiến lên một bước. Dám cả gan hành thích hoàng thượng, còn khiến công chúa bị trọng thương. Nếu do Ngạc Nhĩ Thái gây nên, vậy thì hần không thể không chết.

“Đương nhiên trăm rất muốn, nhưng vẫn còn kế hoạch khác, đợi lần sau sẽ tìm hần tính sổ cả thể. Đúng rồi, Lê Vương đã biết chuyện trăm bị tập kích ở biên giới này chưa?” Hần lại hỏi.

“Đã biết rồi ạ, nghe nói đang hỏa tốc từ hoàng cung chạy tới đây tiếp giá và cũng đến xin thứ tội.” Tra tổng quản đáp.

“Hừ, tên Lê vương này mưu mô thật, biết tai họa đến gần liền bỏ tới để cầu xin tha tội.” Hần hừ lạnh, liền tỏ vẻ khinh thường.

Đột nhiên nghe Hương Ẩn rên lên một tiếng thật khẽ, cứ tưởng nàng đã tỉnh, hần liền vội vàng cúi đầu xem xét, thấy nàng vẫn cứ nhắm chặt hai mắt và lại chỉ mới lật người qua.

“Tra tổng quản, đã hết việc của người rồi, hãy lui xuống đi.”

“Hoàng thượng...” Tra tổng quản không rời đi, thậm chí không nhin được mà cứ ấp úng đứng tại chỗ mãi.

“Cứ nói thẳng đi.” Hần không kiên nhẫn để chờ đợi thêm nữa.

“Cái này.....” Trong lòng Tra tổng quản đã tính toán hết nửa ngày, dù biết rất nguy hiểm nhưng vẫn mở miệng khuyên ngăn. “Hoàng thượng, ngộ nhờ công chúa.... Nô tài nói là hoàng hậu tạm thời mất đi trí nhớ, nếu mà ngài ấy khôi phục lại trí nhớ, biết hoàng thượng tự mình..... Phong làm hoàng hậu, không biết sẽ phản ứng thế nào?”

Hoàng thượng vẫn cứ cố chấp, tự mình sắc phong công chúa làm hậu. Hơn nữa bản tính công chúa vô cùng sốc nổi, nếu sau này công chúa nhớ lại mọi chuyện sợ rằng sẽ nổi cơn thịnh nộ.

Hần hi vọng tin tức vẫn chưa truyền đi xa, xin hoàng thượng thu hồi mệnh.

“Đúng vậy hoàng thượng, việc Tra tổng quản đang lo lắng không hề sai, ngộ nhờ ngày mai Hương Ẩn khôi phục lại trí nhớ, vậy thì phải làm sao?” Trầm Thanh đi vào trong trại, nghe được cuộc nói chuyện của hai người, trong lòng cũng thấy bất an liền nói.

“Không sai, sắc lập hoàng hậu là chuyện vô cùng đại sự, người nên nghĩ lại cho thật kỹ.” Đi theo sau chính là Cừu Thường Khiêm, liền vội nói tiếp.

“Các người không cần nói thêm chuyện trăm sắc phong Hương Ẩn làm hoàng hậu, chẳng qua chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Về lại chuyện này các người đã rõ, hôm nay trăm sắc phong nàng làm hậu chỉ là sớm hơn dự kiến một chút.”

“Nô tài cũng biết ngài đã sớm dự tính trước, chỉ là sợ công chúa không hề nghĩ như vậy.....” Tra tổng quản liền cẩn thận góp lời.

Cừu Dực Từ không vui, liền cau mày. “ Chuyện này không phải do nàng ấy quyết định.”

“Xin cho nô tài nói thêm một câu, hoàng thượng cùng công... Hoàng hậu tuy không phải huynh muội ruột thịt, nhưng năm đó khi Thái Thượng Hoàng mang hoàng hậu trở về đã sắc phong người làm công chúa, cho nên quan hệ của hai người cũng là huynh muội, các nương nương trong hậu cung đều cứ cho rằng hoàng hậu là em chồng, nhưng hôm nay lại sắc phong làm hoàng hậu sợ rằng sẽ bị chỉ trích.”

Trên thực tế, điều mà Tra tổng quản nói chẳng sai chút nào, tất cả nương nương cho rằng hoàng thượng chỉ xem Hươu Ẩn là muội muội nên mới đặc biệt cưng chiều, bây giờ biết hoàng thượng nảy sinh tình cảm với muội muội, thậm chí còn tranh thủ lúc nàng mất trí nhớ sắc phong làm hoàng hậu, thì trong mắt các nàng sẽ nghĩ Đây là chính là loạn luân?

Hơn nữa, các phi tử ở hậu cung đều có dã tâm không nhỏ, luôn tìm đủ mọi cách để tranh giành tình cảm của hoàng thượng. Từ sáng cho đến tối vẫn không hề dừng lại, chiếc ghế hoàng hậu đã sớm trở thành sóng gió nơi cung đình. Đột nhiên hôm nay hoàng thượng sắc phong hoàng hậu, sợ rằng chuyện này có thể làm mọi người tức giận.

“Chỉ trích cái gì? Gia phả trong hoàng thất không hề có tên Hươu Ẩn, cho nên nàng không phải muội muội của trẫm. Vả lại, năm đó Thái Thượng Hoàng sắc phong nàng thành công chúa chẳng qua là tùy cơ ứng biến, muốn nàng danh chánh ngôn thuận ở trong hoàng cung, giờ trẫm muốn sắc phong nàng làm hoàng hậu, người bên ngoài có thể nói gì? Hơn nữa, Năm đó khi Thái Thượng Hoàng thoái vị đã để lại cho trẫm một mật chỉ khác, nhất định phải để nàng làm hoàng hậu. Lần này nàng bị thương mất đi trí nhớ, trẫm không muốn làm mọi chuyện phức tạp hơn nữa, nên mới hạ chỉ phong hậu, chuyện này trẫm đã quyết, nếu có kẻ nào dị nghị chuyện này mãi thì cứ đem ra chém đầu!”

“Nô.... Nô tài hiểu rồi.” Tra tổng quản kinh hãi khi thấy hoàng thượng cứ kiên quyết như thế, hắn cũng không dám nhiều lời thêm để tìm đường chết, vội vàng cúi đầu thối lui ra ngoài.

Trạm Thanh cùng Cừu Thường Khiêm, thật sự biết rõ việc hắn đối với Hươu Ẩn đã vượt ngoài tầm kiểm soát, có lẽ đây là cơ hội của nàng. Huống chi năm đó, quả thật Thái Thượng Hoàng cũng đã ra ý chỉ, muốn hắn lập Hươu Ẩn làm hậu.

Nhìn về phía Hươu Ẩn và ánh mắt kiên quyết của hắn, cả hai người đều là bạn tốt kiêm luôn huynh đệ tốt của hắn, ngoại trừ việc ủng hộ ra thì còn biết nói gì?

6. Chương 6

Trong hoàng cung Lê Quốc đang long trọng tổ chức buổi yến tiệc, các mỹ nữ ăn mặc gợi cảm, cố gắng ông ẹo làm dáng trước mặt khách quý, vũ điệu uốn lượn cùng với thân thể nhằm hy vọng khách quý có thể hoan hỉ, bởi nếu về mặt dọa người của quân chủ chẳng được hài lòng, chỉ cần cái gật đầu nhẹ thì mạng nhỏ của họ không thể nào giữ nổi.

Không phải Lê Vương không lo lắng, nhưng nếu cứ đi thẳng vào việc chính lại càng sợ hãi. Trong lòng cứ mãi bất an, hắn liếc trộm thấy sắc mặt của hoàng đế Trung Nguyên vô cùng lạnh lùng, vóc người tròn béo của hắn nhìn thấy hoàng đế Trung Nguyên liếc mắt nhìn hắn một cái, đã làm cho hắn run rẩy một hồi.

Nguyên nhân chính của việc này, chính là muốn lợi dụng việc hoàng đế Trung Nguyên đến thăm, để hòa giải những sai lầm lúc trước khi giúp bọn phản nghịch làm phản. Muốn bàn giao mối quan hệ của hai nước thêm lần nữa, để duy trì ổn định hòa bình lâu dài của Lê Quốc. Vậy mà khi hoàng đế trẻ tuổi này, vừa mới bước vào quốc cảnh liền bị hãm hại, dù bọn thích khách này không phải hãn phái tới nhưng cũng không thể nào thoát khỏi quan hệ? Cần giải trừ mối oan ức này, hắn cần phải có “nhân” để chịu đựng sự tức giận của

khách quý, thậm chí trong lòng rất giận nhưng cũng không dám nói gì, chỉ có thể đánh mắt tôn nghiêm của một vị vua để trở thành một con chó làm hề cho chủ ngui giận.

“Hoàng đế Trung Nguyên, lần này bốn vương tổ chức tiệc, ngài có thấy hài lòng hay không?” Về mặt Lê Vương tươi cười, sau đó cứ nhìn hần chăm chăm hỏi.

Gương mặt Cừ Dực Từ càng lạnh lùng. “Cũng tạm.” Sắc mặt cùng biểu cảm của hần chẳng hề thay đổi chỉ thốt ra hai từ, hoàn toàn không hề nể mặt hần chút nào.

Hần cứ lo xoay người hầu hạ hoàng hậu bên cạnh, một hồi vì nàng mà lau mồ hôi, một hồi tự mình đút cho nàng ăn. Bộ dạng của hần trông rất dịu dàng đa tình, khiến cho các nữ nhân nhìn thấy cũng phải đổ kị mà phát điên.

Lần này Lê Vương thật sự đã dính phải rắc rối, trong lòng thấy rất ư phiền não, ngoài mặt đang cười nhưng sự thật chỉ đang cố chống đỡ.

Tra tổng quản thấy thế liền cười nhẹ, đã hai lần Lê Vương đều đến tạ lỗi nhưng tất cả đều bị cự tuyệt, bởi lửa giận trong lòng hoàng thượng vẫn chưa dứt. Nếu không phải còn đang bận khoản chuyện xảy ra bên ngoài, thì đã sớm phất áo bỏ đi. Nói không chừng, trong cơn nóng giận còn đem binh đến đập phá Lê Quốc.

Cũng do cả ngày lẫn đêm, Lê Vương cứ đến xin tha thứ, lại còn viết thư gửi đến quấy nhiễu mãi, nên mới đến đây để tham dự buổi yến tiệc này. Cho nên cũng gắng gượng tham dự buổi tiệc với tên gọi ‘tạ lỗi’, còn mang theo hoàng hậu đi cùng để tránh phải ngồi một mình nhàm chán.

Vì nguyên nhân đó, nên Lê Vương cố gắng tìm đủ mọi cách, để làm sao khiến cho sắc mặt của hần nhìn có vẻ tốt hơn?

“Hoàng đế Trung Nguyên, bốn vương có chuyện muốn hỏi.” Lần này Lê Vương quyết định, cố làm mặt dày để Cừ Dực Từ chú ý đến mình, bởi hần có vài chuyện cần phải hỏi cho rõ mới được.

“Chuyện gì?”, Cuối cùng ánh mắt của hần, cũng nhìn về phía Lê Vương một cái.

“Bốn vương muốn hỏi một chút về đứa con trai lớn Qua Nhĩ Giai, không phải hần đi cùng với ngài để trở về quý quốc hay sao? Sao đến giờ ta vẫn không nhìn thấy được mặt Qua Nhĩ Giai vậy?”

Mặt Cừ Dực Từ hạ trầm xuống đầy uy nghiêm. “Qua Nhĩ Giai là con trai của người, nhân vật quan trọng đột nhiên biến mất mà lại đến tìm trầm sao. Có điều trầm không phải vú nuôi của hần, sao phải chịu trách nhiệm coi chừng đứa con trai lớn vẫn chưa dứt sữa của người chứ?”

Mặt Lê vương bừng đỏ, liền không dám phản bác.

“Phụ vương, người lo lắng gì chứ? Nói không chừng Qua Nhĩ Giai đã cùng hoàng đế Trung Nguyên bàn xong kế sách, chắc đang muốn liên thủ lại để phản công phụ vương đó. Nhân cơ hội giả vờ mất tích, quay đầu sang đánh úp chúng ta. Phụ vương, người phải cẩn thận.” Con trai thứ hai của Lê Vương chính là Ngạc Nhĩ Thái bỗng dưng xuất hiện, thường ngày hần không hề có dũng khí oai nghiêm như vậy.

Nếu hoàng huynh của hần là Qua Nhĩ Giai vô cùng chủ quan, không để ý đến chung quanh, thì Ngạc Nhĩ Thái lại có dáng vẻ nho nhã, khôn ngoan hơn nhiều.

“Ngạc Nhĩ Thái. Trước mặt hoàng đế Trung Nguyên, người ăn nói bậy bạ gì đó? Còn không câm miệng lại cho ta!” Lê Vương sợ Cừ Dực Từ tức giận, vội vàng cất giọng khiển trách.

“Nhi thần nói không sai đâu phụ vương, tên hoàng đế Trung Nguyên này đến đây chẳng hề có ý tốt, người không nên sợ hần mà đối xử hần như thượng khách chứ. Bây giờ kẻ phải cẩn thận chính là hần, khi biết chính mình đã là cá nằm trên thớt.”

“Tên tiểu tử này!” Lê vương căm tức.

“Cá nằm trên thớt sao? Phụ vương của người kêu người là Ngạc Nhĩ Thái, vậy người cũng là con trai của Lê Vương sao?”

Hương Ân đột nhiên đứng dậy, đảo mắt nhìn hướng về phía trước có chút kinh ngạc. Hơn nữa, khi Ngạc Nhĩ Thái nhìn thấy nàng liền đỏ ửng cả hai bên má, ở đâu xuất hiện giai nhân tuyệt thế này chứ? Thật

tức giận, lần đầu tiên trong đời hắn mới nhìn thấy giai nhân, thoáng chốc trở nên ngu dại nhìn không chớp mắt.

“Ngạc Nhĩ Thái?” Nàng đột nhiên kêu thêm một tiếng.

“À.... Cô nương thật xinh đẹp, cô là.....” Biết rõ đang thất lễ nhưng gương mặt nàng trông như một đóa Phù Dung tuyệt đẹp, ngay lập tức làm cho hắn phải hồn phi phách tán, ít nhất cũng phải hai hồn sáu phách đã bay đi mất.

“Hồn láo! Vị này là hoàng hậu của hoàng đế Trung Nguyên, ngươi không thể làm càn!” Lê Vương nóng lòng, liền tức giận mắng mỗ. Từ trước tới giờ không hề nghĩ tới con trai yêu quý của hắn lại là tên háo sắc, vừa thấy hoàng hậu của người khác liền chảy đầy nước miếng thế kia, thật làm cho hắn mất mặt xấu hổ quá đi mất!

“Ngươi là hoàng hậu?” Hắn ngạc nhiên không thể tin được theo tin tình báo của hắn nói lại. Tuy hoàng đế Trung Nguyên có rất nhiều phi tử, duy chỉ có hoàng hậu vẫn chưa được sắc phong. Trước mặt hắn lại xuất hiện nữ nhi xinh đẹp tuyệt trần, còn lại là hoàng hậu?!

Nàng tiến thẳng về phía hắn. “Ngươi cảm thấy ta không giống hoàng hậu sao?” Nàng nhú mào, ngay cả lúc vận lông mào cũng làm cho tim người ta đập rộn lên thành thịch.

“Không phải vậy, chỉ là ngươi quá xinh đẹp.” Hắn không thể kiềm chế được, liền nói tiếp.

Nàng cười khê, đảo mắt nhìn kỹ hắn một vòng. “Ngươi nói hoàng thượng không có dụng ý tốt, nhưng ta lại thấy các ngươi không có ý tốt, nghe nói chúng ta mới vừa tới quốc cảnh Lê Quốc liền bị loạn thạch tập kích, tiếp đãi một tấn thạch cực lớn như vậy quả thật là hảo ý, rất có sáng tạo!” Ánh mắt kiều diễm không hề thay đổi, nhưng giọng điệu lại làm cho người ta nghe cảm thấy ớn lạnh khắp người.

Cừu Dục Từ cười nhẹ, mặc dù nha đầu này mất trí nhớ, nhưng bản tính có thù phải trả đúng là chẳng hề thay đổi chút nào.

“Việc này..... Ta không biết do người ở đâu gây nên.” Ngạc Nhĩ Thái đảo mắt hướng về một bên, liền chột dạ nói.

“Nếu như lúc này loạn thạch lại bay thêm lần nữa.... sẽ không ai lưu ý đến nữa không?” Nói xong tay áo nàng hướng lên không trung, cắt đứt Lương Trục (Trục trần nhà). Nhất thời làm long trời lở đất cả nóc nhà mái hiên liền bay tán loạn, đá rơi vụn rải đầy trên nền đất, mọi người đều chạy tán loạn để trốn thoát.

Tất cả đều phải kinh hãi. Khá lắm nữ nhân ác độc!

Lê vương liền xanh mặt, Ngạc Nhĩ Thái càng kinh ngạc tức giận.

Nàng nhẹ nhàng hướng mắt về phía hắn. “Hi vọng có giúp ngươi một chút, để để ngươi có thể nhớ rõ một vài chuyện.” Nàng liền vun loạn thạch ngồi bên trong nhà hướng thẳng về phía hắn, nụ cười kiều diễm hiện rõ trước mặt làm mọi người phải kinh tâm hồn phách (hồn phách bị dao động mạnh).

Khá lắm mỹ nhân ác độc! Đã làm cho Ngạc Nhĩ Thái nói không nên lời.

Đêm khuya.

“Ngươi là ai?” Cừu Dục Từ nhìn chằm chằm về phía phòng ngủ, nhìn thấy nữ nhân trông khá xinh đẹp lại ăn mặc gợi cảm. Nhưng lại không phải Hương Ẩn, lại còn dám ngồi trên giường thuộc về Hương Ẩn.

“Ta là Kiều Kiều, Lê Vương phái ta tới đây để hầu hạ cho ngài.” Tên cô gái này có ý nuông chiều, quả vô cùng diễm lệ, y phục trắng đã được cắt xẻ thật ngắn, để lộ vành rốn, còn eo vừa tròn lại thon thả tới nỗi chỉ gần bằng một nắm tay, cặp mắt quyến rũ đa tình như muốn câu hồn.

Thì ra là như vậy! Hắn cười lạnh một lúc, nói vậy cô gái này chính là đệ nhất mỹ nữ ở Lê Quốc. Tên Lê Vương này quả là có hảo ý, biết thân biết phận liền dâng mỹ nữ lên để xin tha mạng?

“Ngươi hãy lui xuống đi, hoàng thượng của chúng ta không cần ngươi hầu hạ.” Vượt khỏi dự tính ban đầu, Tra tổng quản liền nhìn nàng chủ động lên tiếng xua đuổi.

“Không được, Lê Vương có lệnh, hôm nay ta phải ở đây hầu hạ cho ngài, bằng không trở về sẽ bị nổi khổ lột da. Hoàng thượng, ngài nhẫn tâm để một kẻ yếu đuối như ta bị hành hạ như vậy sao?” Kiều Kiều lắc lư thân người, trông như một cành liễu liền bước xuống khỏi giường, chủ động đẩy bộ ngực hướng cao đi thẳng về phía hắn, gương mặt lộ rõ kiều ngạo cứ tiến thẳng về phía lồng ngực của hắn.

Hắn liền nhíu mày: “Láo xược!”

Mặc dù nàng sợ hãi nhưng đối với vóc dáng mỹ miều và dung mạo tuyệt đẹp của mình lại rất có lòng tin, không nam nhân nào có thể cự tuyệt vẻ hấp dẫn của nàng, rõ là to gan còn dám đưa đầu lưỡi ươn ướt chuyển động tới bên gáy cổ của hắn, lại còn phát ra những âm thanh dâm dăng.

Vì tức giận với nữ nhân này làm cho sắc mặt của hắn càng ngày càng khó chịu, không hề lộ ra chút hưng phấn nào cả. Nàng thầm buồn, điều này sao có thể chứ? Mị lực của nàng thường đánh đâu thắng đó, không gì có thể cản nổi cho dù hắn là hoàng đế thì cũng chỉ là một tên đàn ông, sao có thể kháng cự được sức hấp dẫn của nàng chứ?

Gương mặt Cừu Dực Từ càng trở nên u ám dị thường, liền nói, “Còn không mau rút cho trẫm_____”

“Hoàng thượng!” Đột nhiên có một giọng nói cất lên lạnh như băng, liền truyền đến bên tai.

Thân thể hắn liền bị đông cứng, sau một lúc liền khôi phục trở lại. “Hương Ân.”

Ánh mắt người đối diện có chút lạnh lùng và cứ dõi theo hắn. “Ta quấy rầy các người sao?”

“Không có_____” Theo trực giác của hắn, thì nàng sẽ không bao giờ vì chuyện vặt này mà sinh ra ưu buồn. Hắn nhìn nàng mỉm cười với tình cảm chân thành.

“Không ư? Bởi vì thân làm hoàng hậu, nên những chuyện thế này đã nhìn quen mắt lắm rồi sao?” Ánh mắt nàng long lánh những tia sáng khác thường, dường như toát ra những đám lửa đang cháy bùng ngút.

Hắn cau mày, nàng.... Tức giận?

“Hương Ân, chẳng qua trẫm——”

“Chẳng qua người đã quen thói phong lưu, thấy một liên người liền yêu ngay một người. Chẳng qua người đã quên mất rằng, tấm điện này còn thuộc về ta nữa mà!” Đột nhiên đôi mắt nàng đầy cảm phẫn, cứ nhìn chăm chăm về phía hắn. Hắn thật to gan, dám công khai đem nữ nhân vào trong tấm điện của nàng mà tán tỉnh ư!

Hắn ngớ người. Nàng bị làm sao vậy? Không giống bình thường chút nào, nếu như bình thường thì nàng.....

A! Nàng mất trí nhớ, ngay cả tính tình cũng thay đổi sao? Bất kể thế nào, hắn cũng không hy vọng nàng hiểu lầm hắn, liền vội vàng giải thích: “Trẫm không có——”

“Người là ai?” Nàng cắt ngang lời hắn, nhìn chăm chăm về phía nữ nhân đang ở trong lồng ngực của hắn.

Hắn kinh hãi, lúc trước hắn cũng hay bị bắt gian tại giường nhưng lần này lại vô cùng hốt hoảng, vội vàng đẩy Kiều Kiều cách xa ra một trượng. Thiếu chút nữa Kiều Kiều đã té nhào, nhất thời hắc hốc mồm kinh ngạc. Dĩ nhiên nàng biết rõ giai nhân tuyệt sắc đang đứng trước mặt là ai, nhưng không hề nghĩ rằng đường đường là một chí tôn hoàng đế lại sợ vợ như thế?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể tin được chứ?

Ngày thường hắn cứ Hô Phong Hoán Vũ, thật khó để cho người ta thấy được vẻ mặt kinh hoảng như lúc này. “Nàng ấy là do Lê Vương_____”

“Hoàng thượng, ta đang hỏi nàng này cơ mà.” Hương Ân thung người nói, nụ cười không hề lộ ra trong ánh mắt.

Hắn nhất thời câm miệng, nhìn thấy vẻ mặt nàng làm cho hắn chẳng cục cựa, chỉ biết im lặng mà đứng.

Hương Ân liền tục bước tới một cách nhẹ nhàng, sợi tóc trên không trung liền vẽ ra một đường vòng cung lạnh như băng, ánh mắt hướng về phía Kiều Kiều.

Lần đầu tiên nhìn mặt hoàng hậu gần như vậy, Kiều Kiều lập tức thấy khắp người liền đông cứng, nữ nhân này xinh đẹp đến nỗi không thể nào giải thích được. Ngay cả mình là đệ nhất mỹ nhân Lê Quốc, nhưng khi đứng bên cạnh nàng thì cũng biến sắc trở nên mờ nhạt, thậm chí nàng không tự chủ được liền khom người hành lễ, “Nô... Nô tài là Kiều Kiều, xin ra mắt hoàng hậu.” Giọng nàng run lên.

“Người cũng như tên trông rất kiêu diễm!” Bộ dạng Hương Ân đang tươi cười nhưng ngược lại vẻ mặt lại không hề cười, nhìn y phục không đủ che thân, nhất thời cảm giác khó chịu cứ thối bùng lên từ bốn phía.

“Hoàng... Hoàng hậu.....” Kiều Kiều càng thêm khấn trương sợ hãi.

“Là Lê vương phái người tới?” Trong lòng nàng hiểu rõ, nhưng vẫn muốn hỏi trực tiếp.

“Phải.....”

“Ừ,” Nàng gật đầu nhìn về phía hoàng thượng, thấy hắn có vẻ như oan ức đã được giải tỏa liền thở phào nhẹ nhõm, nàng giật giật khoe miệng hỏi nữa, “Người đã chạm vào hoàng thượng chưa?”

“Ta....” Kiều Kiều sợ tới mức nói không ra lời.

“Dùng thân thể của người chạm vào sao?” Cơn ghen của phụ nữ toát lên, khiến mọi người không rét mà run.

“Ừ_____”

Lời vừa dứt thì tay áo liền bắn ra, cuốn Kiều Kiều lên cao lộ ra vòng eo ếch, kèm theo tiếng thét thê lương đến chói tai, nàng bị ném ra ngoài điện, thân thể nặng nề liền rơi xuống đất. Nhất thời hàm răng rơi ra, máu chảy đầm đìa thê thảm đến không thể nhìn nổi.

“Hoàng hậu?” Tra tổng quản sợ hãi. Hoàng hậu chưa bao giờ đánh nữ nhân hoàng thượng sủng ái, huống chi nữ nhân này chỉ định dùng sắc đẹp để dụ hoàng thượng, nhưng vẫn chưa được gì thể mà hoàng hậu.... Đây quả là tức giận.... Đã ghen rồi sao?

Lại nhìn về phía hoàng thượng, thấy trên mặt hắn mang theo nụ cười, một nụ cười hết sức giả tạo.....

Hoàng thượng..... Cứ giả vờ mãi thì dễ chịu lắm sao?

Trong nội điện Kim Cung ——

“Hương Ân, người hãy cho bọn ta biết. Chúng ta đã sống trong cung này cũng được 7, 8 ngày rồi, xem ra ngoại thương của người gần khỏi hoàn toàn..... Vậy còn chuyện sinh hoạt vợ chồng của người thế nào, mấy ngày nay hoàng thượng có chạm vào người hay không?” Mao Uy Long nằm ở trên giường được trải bằng một lớp da béo, bộ dạng vô cùng phách lối kiêu ngạo, vừa ăn thượng phẩm Kim Thị (Hồng) nổi tiếng của Lê Quốc, vừa nói.

“Không có.” Hương Ân lắc tay.

“Vậy nguy rồi!” Nàng tiện tay ném đi hạt của quả Hồng đi, hàng lông mày vặn thành hình chữ bát.

“Nguy gì?”

“Tiểu Nữ, người nói đi, không phải nàng ấy nguy rồi sao?” Mao Uy Long cau mày nhìn về phía Hồng Tiểu Nữ.

“Nếu nam nhân không đụng vào người, thì chỉ có một ý nghĩa duy nhất chính là hắn không còn hứng thú với người nữa.” Hồng Tiểu Nữ nói chuyện như người từng trải.

“Sau đó thì sao?” Hương Ân nghiêng đầu hỏi, hai người này quả thật thú vị, tự xưng là tỷ muội thân tín của nàng. Cả ngày lẫn đêm cứ kéo nàng đi đông đi tây, giống như nàng thiếu họ mấy ngàn lượng nên cứ bắt lấy nàng để mau chóng trả nợ, bằng không lại nói thanh củi của nàng và hoàng thượng đã đốt cháy rừng rực (ý chỉ tình cảm nóng bỏng), muốn nàng biết ơn phải báo, chớ ăn quả quên mất kẻ đã trồng cây. Có điều những lời vô vị thế này, lại là chủ đề thú vị nhất của họ vào mấy ngày nay.

“Sau đó? Sau đó chính là người thất sủng, chẳng lẽ người không biết việc này sao?” Mao Uy Long liền lắc đầu thật mạnh, trông bộ dạng của nàng dường như không hề biết sống chết là gì.

“Thất sủng?” Hương Ân không che đậy được liền bật cười. Đúng là càng nói càng thấy thú vị!

“Ừ, mặc dù thường ngày người khá xinh đẹp tới nỗi hút mắt hồn của người khác, nhưng chuyện tình cảm của người không biết trụ được tới bao lâu? Không lâu nữa hoàng thượng có thể sẽ chán người. Không đúng, nói không chừng là đã chán người rồi, người còn không mau ý thức đi chứ, bộ người không phải nữ nhân hay sao?” Tự nhiên Mao Uy Long quở trách nàng.

“Nhưng hoàng thượng đối xử với ta rất tốt, rất dịu dàng chẳng hề giống như ta đang bị thất sủng.” Hương Ân liền nói, nhớ hôm đó nàng đã thương Kiều Kiều, người được Lê Vương phái tới. Hoàng thượng không hề giận nàng, mà còn ăn nói khép nép liền trấn an nàng. Còn dùng đủ trăm phương ngàn kế để làm cho nàng bớt giận, nghĩ đến những việc này, sao nàng có thể thất sủng chứ?

“Vậy là người không biết, nam nhân đều có chung một dạng. Từ trước đến giờ, bọn nam nhân đều đối xử với nữ nhân bằng lời ngon tiếng ngọt, nhưng thật ra trong lòng họ không như vậy.” Mao Uy Long liền sử dụng kinh nghiệm của một lão bà nói.

“Vậy sao?” Hương Ân gật đầu.

“Này, ta xem người là tỷ muội của mình nên mới chỉ điểm cho người, hậu cung hoàng thượng có vô số giai nhân mỹ nữ, nghe nói nhiều nhất chính là Liên Phi cùng Đồng Phi. Hơn nữa Liên Phi đã vượt trước người một bước, sinh hạ được hoàng tử, vì vậy đối với người chính là uy hiếp lớn nhất. Mặc dù người là hoàng hậu cao quý, thống lĩnh lực cung nhưng nếu không sanh được cái trứng nào, thì cũng coi như sống cô độc suốt đời, sớm muộn gì người cũng trở thành phế hậu thôi!”. Mao Uy Long thu gọn cốt chuyện lại nói.

Bên ngoài điện, ba nam nhân đang lén lút, rình nghe cuộc trò chuyện của nữ nhi bên trong.

“Họ nói bậy bạ gì đó? Sao Hương Ân có thể trở thành phế hậu của trăm chứ? Bọn họ đúng là nói hươu nói vượn, làm đảo lộn thị phi! Không được, trăm phải vào trong để mắng bọn họ mới được!” Cừu Dực Từ nổi giận muốn xông vào ngay, để ngăn cản bọn họ dùng những từ ngữ ly gián, đâm chọc người khác.

“Người chờ một chút, nghe bọn họ nói thế nào đã chứ.” Cừu Thường Khiêm kéo hần.

“Đúng vậy, người đừng nóng vội. Ngẫu nhiên hôm nay chúng ta mới nghe được các nữ nhân nói chuyện, nói không chừng nhân cơ hội này nhờ bọn Uy Long cùng Tiểu Nữ ăn nói bậy bạ, lại làm cho Hương Ân đột nhiên hiểu ra và tiếp nhận người thì sao.” Trạm Thanh cũng nói thêm vào.

Mặc dù Hương Ân đang mất trí nhớ, nhưng với hoàng thượng chuyện chung thủy của phu quân lại làm cho nàng có chút hoài nghi, thái độ cứ lạnh như băng làm cho hoàng thượng không dám vượt qua giới hạn, chuyện sinh hoạt vợ chồng vẫn không bao giờ có. Trong lúc vô tình nghe được mất vị phu nhân nói đến sanh con dưỡng cái, đây cũng chính là cơ hội tốt, vận may tốt cho hần. Có thể khiến cho Hương Ân tiếp nhận thân phận của chính mình, như vậy đối với hoàng thượng vô cùng có lợi, để hần cùng nàng phát triển thêm một bước.

“Nhưng mà..... thôi được rồi, trăm sẽ cố nhịn nhưng tốt nhất họ chớ nói bậy bạ nữa bằng không trăm sẽ giết người đó!” Cừu Dực Từ miễn cưỡng kiềm chế lửa giận, tiếp tục ngồi nghe.

“Hãy nhìn ta đi, chính là sanh ra được một hài nhi mập mạp, làm ẹ chồng của ta mừng rỡ cười đến toét liền bỏ ngay thành kiến đối với ta, không những thế mà giờ còn yêu thương ta rất nhiều. Ừ, hãy nhìn Tiểu Nữ mà nói, mặc dù bụng của nàng hiện tại đã lớn, người hãy xem đi rõ ràng Trạm Thanh rất ư cứng chịu nàng, xem nàng như bảo bối, cho nên không thể nào bỏ rơi nàng được!” Mao Uy Long liền ngồi thẳng lưng ở trên giường, trong lòng cực kỳ đắc chí.

“Nhưng hoàng thượng không chạm vào ta, thì sao ta có thể làm gì?” Hương Ân vô cùng phấn khởi, liền hỏi.

“Không chạm vào người chứ gì? Chuyện này hỏi ta là được, tướng công nhà ta chính là do ta dụ lên giường mà thất thân đó.” Hồng Tiểu Nữ lập tức lộ vẻ mặt kiêu ngạo nói.

“Vậy thì làm sao hả?” Hương Ân càng thấy rất thú vị. Căn bản chính nàng cũng rất thích nghe những chuyện Bát Quái này (bà tám)!

“Nhớ ngày đó, khi ta chưa được gả cho tướng công. Thì ta đây chính là kẻ ái nữ sắc hơn nam sắc, căn bản chẳng quan tâm mấy đến thân thể cường tráng của tướng công. Bất quá sau khi nghe những lời nói của quản gia ở Trạm Phủ, làm ta thực sự thức tỉnh như người trong mộng, mới biết không phải tướng công lạnh nhạt với ta. Chỉ là bản tính của hần có chút giống như đàn bà, vì vậy nửa đêm ta sờ lên giường của tướng công. Đầu tiên thì đùa bỡn tướng công như nữ nhi, nhưng hần lại cứ mãi hờn dỗi. Ta quyết không từ bỏ, nhất thời tức giận lột sạch quần áo trên người của hần, liền tiến về phía trước hôn hần mãnh liệt, rồi cởi bỏ quần áo trên lưng hần, tiếp nữa_____”

“Người trở thành Bá Vương ngành thượng cung từ lúc nào rồi sao?” Hương Ân mở to hai mắt.

“Bá Vương ngành thượng cung thì Bá Vương ngành thượng cung, Sư Tỷ đã nói, là nữ nhân phải có chút kiên quyết, nhìn ta đây đã có bầu được bốn tháng rồi, không phải như vậy sao!” Hồng Tiểu Nữ liền dắc ý vỗ vào bụng. “Hơn nữa sau này, tướng công đã ném được mật ngọt của ta, hiện tại chỉ cần nhìn thấy ta thì huyết mạch cứ căng lên, rất nhiệt tình, mỗi ngày cứ chờ ta tới sủng ái.....”

“.....”

“Đừng cản ta, để ta vào bịt miệng nha đầu này lại!” Lúc này cơn giận liền chuyển sang Trạm Thanh, tức đến ngút trời khi bị đánh trúng yếu điểm, lần này được Cừu Dực Từ cùng Cừu Thường Khiêm cản lại.

Hồng Tiểu Nữ quả là can đảm, ngay cả chuyện riêng nam nữ ở trên giường cũng có thể nói lớn như vậy. Đúng là không thể nào hình dung ra được, khó trách Trạm Thanh lại tức giận như vậy.

“Hừ!” Vì hoàng thượng, hần cố nhịn! Khi nào trở về, thì sẽ tìm nha đầu này tính sổ!

Một đầu khác, cuộc đối thoại giữa các nữ nhân, vẫn giữ như cũ, cứ một mực khăng khăng.

“Cho nên mới nói, muốn hấp dẫn nam nhân thì rất đơn giản. Nói về ta đây, thường ngày kiều diễm như hoa, trên đời này không có mấy nam nhân nào chịu đựng được sức hấp dẫn của ta.” Mao Uy Long làm bộ dạng cao ngạo. “Nhưng ta lại là người rất coi trọng trinh tiết, không thể nào làm những chuyện có lỗi với tướng công..... Hơn nữa, đã là con người thì luôn có nhu cầu của riêng mình, vả lại lúc tướng công ta không có ở đây.... Hương Ân, không lẽ ngươi không hề muốn có một nam nhân để đầu ấp tay gối, để làm cho người muốn ôm trước khi đi ngủ sao?” Nàng nhún mày hỏi, vẻ mặt mười phần mờ ám.

Hương Ân bật cười. “Trước mắt ta vẫn chưa hề có.”

“Chưa? Vậy là ngươi không biết lợi ích của việc ôm gối ngủ, lại tốt thế nào rồi, khó trách ngươi không biết lợi dụng phước vật.”

“Lợi dụng phước vật?”

“Có sẵn một nam nhân bên cạnh, không biết tìm cách hạ thủ hần ở trên giường. Ngoại trừ chuyện trên giường, ngươi còn phải sáng tạo thêm cho hần có chút hưng phấn. Nếu không thì cho dù có là hoàng thượng cao quý đi nữa, thì cũng như là phước vật cho rồi.”

“Hoàng thượng là phước vật sao?” Lần đầu tiên nàng mới nghe nói.

“Không ôm lại không hôn, hần không phải phước vật thì còn là cái gì chứ?” Mao Uy Long giơ hai tay vỗ liên một cái nói.

“Nghe các ngươi nói vậy, ta thấy cũng có lý.”

“Vì có lý mới nói cho ngươi nghe, hơn nữa ta còn cho ngươi biết một bí mật.....” Mao Uy Long đột nhiên hạ nhỏ giọng, liền nói tới nói lui.

“Bí mật gì?” Lâm Hương Ân cũng phải tò mò theo.

“Ta không ngại nói cho ngươi biết, lúc ta ngủ không có nam nhân bên cạnh là không ngủ được, đây chính là do ta thường lấy tướng công làm gối ôm bên cạnh. Nên hình thành như vậy, chỉ cần không có lồng ngực hần thì đêm xuống ta không thể nào ngủ được, bởi hần cứ phải nghe theo mệnh lệnh của hoàng thượng, mà suốt ngày cứ rời khỏi nhà. Thời điểm hần không có ở nhà, ta không thể ôm gối ngủ được, ngươi biết ta làm gì không?”

“Làm thế nào?” So với Hương Ẩn thì Hồng Tiểu Nữ còn hiếu kỳ gấp bội, ngay cả nàng cũng không biết Sư Tử giải quyết vấn đề này như thế nào nữa.

“Tìm một nam nhân có giọng nói rất giống tướng công, đề phòng hấn khởi tâm háo sắc với ta, như vậy thì ta sẽ làm những chuyện có lỗi với tướng công rồi. Trước hết ta đem hấn trời vào thành bên cột giường, che kín mặt hấn lại để hấn hướng về phía ta ngáy to. Sau đó lại ôm gối đầu cứ tưởng nam nhân bên cạnh là tướng công, thế là cả đêm cứ nghe tiếng vù vù, ôm gối đầu ngủ đến Thiên Minh(trời sáng).....”

“” Hai người đàn ông liếc mắt nhìn nhau mà toát mồ hôi lạnh, lập tức hành động —— liền kéo áo Cừu Thường Khiêm lại.

“Cho ta vào, ta phải đem nàng treo ngược lên trên để đánh vào cái mông nàng, để cho nó nở hoa mới thôi, các người hãy buông tay ra mau!” Cừu Thường Khiêm cố gắng lôi cánh tay của họ ra.

“Thường Khiêm, người hãy bình tĩnh một chút đi, nói không chừng Uy Long chỉ đang giỡn thôi, người cũng biết nha đầu này rất thích thối phồng mà nhất định không có chuyện này đâu.” Thảm rồi, lão bà này dám tự tiện cho nam nhân vào trong phòng ngủ, còn hướng về phía nàng ngáy to..... Trầm Thanh cố gắng giảng hòa, mặc dù hấn hi vọng Xú Nha Đầu Mao Uy Long này bị dạy dỗ nhưng vì hoàng thượng, nói gì cũng phải kiên nhẫn.

Ai biểu bọn họ là hảo huynh đệ của hoàng thượng!

“Đúng đúng, chuyện này cần phải tra rõ trước thì tốt hơn.” Cừu Dực Từ cười khan, không nghĩ tới Mao Uy Long này lại dám làm những chuyện sau lưng Cừu Thường Khiêm, khó trách Thường Khiêm lại phát điên như vậy.

Mặt Thường Khiêm xanh đến bốc mùi. “Ta hiểu rồi.” Hấn sẽ cố gắng hết sức..... Cẩn thận..... Tra thật rõ chuyện này!

Trong cung điện, các nữ nhân không hề phát hiện bên ngoài đang rất xôn xao, vẫn cứ mãi tán dốc nhiều chuyện.

“Các người nói nhiều quá, vậy trọng điểm là gì?” Không biết nên khóc hay cười, Hương Ẩn rốt cuộc không nhận được liên hồi.

“Thì ra nói hết nửa ngày, mà người vẫn không hiểu? Trọng điểm chính là người nhân cơ hội chuyển này đi Lê Quốc, không có những nữ nhân khác tranh giành nam nhân với người, vội vàng dụ dỗ hoàng thượng, tốt nhất cứ dùng biện pháp giống như của Lam Điền Chung Ngọc ấy, vậy là sau này người có thể vô tư rồi.” Mao Uy Long dùng đủ mọi cách, tận tình khuyên bảo.

“Chính là vậy, nếu như người không nắm được thân thể của nam nhân, thì sẽ phải ân hận cả đời..... Nếu như người không thích hoàng thượng, vậy thì cứ tìm một nam nhân khác, cứ thử một lần là sẽ nghiện luôn đó, nói không chừng sao này bụng của người cũng lớn như thế này.” Hồng Tiểu Nữ nói.

“Không sai không sai, Tiểu Nữ nói không sai chút nào, nếu không tìm được người nào thay thế, thì thử ôm hấn một cái xem sao.” Mao Uy Long liền tán thành cổ vũ.

“Thử ôm một cái, có được không?” Sắc mặt Hương Ẩn càng thêm phức tạp, vẻ mặt vô cùng chăm chú.

Vẻ mặt của ba nam nhân ngoài điện càng thêm phức tạp, thật vất vả mới nhận được cảm giác muốn giết chết người.....

Cừu Dực Từ trở mặt kinh ngạc, liền đứng bất động tại chỗ không dám nhúng nhích.

Hấn hấn. Hấn không nhìn lầm chứ?

Vừa vào điện đã thấy mỹ nhân với y phục mát mẻ, nằm say trên giường rồng. Đây..... Cái này..... Chuyện gì đang xảy ra?

Chỉ thấy mỹ nhân đang lơ lơ mở mắt, ánh mắt trong vô cùng mê hoặc cứ chuyển động thẳng về hướng hấn.

Quả thật diện mạo của hân hội tụ đầy đủ vẻ đẹp xuất chúng, thân hình thon gầy anh tuấn, còn phát ra khí phách hiên ngang của một bậc quân vương, chân mày rậm lóe lên nét uy nghi cứng rắn..... May mắn hơn lại có một thân thể vô cùng cường tráng.

Đúng như lời của Mao Uy Long nói, thích hợp_____ để Lam Điền Chủng Ngọc!

Nàng hướng ngón tay màu xanh ngọc nhạt về phía hân, ngoắc ngoắc.

“Hương Ân.” Nàng. Cái này dùng để hấp dẫn hân sao?

Hân đến gần nàng, không khí từ bốn phía phát ra càng ngày càng nóng rang, ngập tràn hương thơm làm người ta say đắm.

Chẳng lẽ cuộc “Tán gẫu” của bọn Mao Uy Long đã có tác dụng rồi sao?

Nàng. Thông suốt!

Tim hân nhất thời căng thẳng mà đập mạnh.

Mặc dù thấy ánh mắt hân nóng bừng lên, nhưng động tác lại rất chậm chạp, tiến lên từng bước một. Lòng mày Hương Ân chợt đông cứng lại, cảm giác như có gì đó đâm vào tê tê, làm cho nàng không vui chút nào.

“Ta không phải là hoàng hậu của ngươi sao? Vì sao ngươi lại chần chờ? Hay là. Ngươi đang gạt ta, căn bản ta không phải hoàng hậu của ngươi?” Cánh tay trắng của nàng khê căng ra, thân thể đang ngồi chợt đứng dậy.

Trong phút chốc Cừu Dực Từ liền chớp mắt. “Ngươi là hoàng hậu duy nhất của trẫm!” Hân không chậm trễ chút nào, liền phát ra tiếng.

Vừa nói dứt lời, nàng hạ thân người mềm mại xuống. “Đã như vậy.....” Vẻ đẹp Thiên Kiều Bá Mị của nàng (tuyệt sắc không gì sánh bằng), đã vượt qua khỏi tầm mắt của hân.

Hân nhìn vào đôi mắt đen kiều mỵ đầy mê hoặc.

Nàng đã hoàn toàn tỉnh táo! Tim đập mạnh và trong chốc lát lại loạn nhịp, đầu óc rối loạn một lúc lâu giờ đã hoàn toàn minh mẫn, giống như đã thông suốt hân bắt đầu mỉm cười.

Không sai, nàng là hoàng hậu của hân, cho đến cuối cùng thì cũng chỉ có thể là hoàng hậu của hân, rốt cuộc cũng danh chánh ngôn thuận thuộc về hân. Khát vọng mong chờ đã lâu làm cho không khí cứ nóng rang lên, hân không thể ức chế nổi nữa liền hôn lên cổ nàng một cách mê muội, bàn tay ương ngạnh của hân liền vòng qua eo thon của nàng. Giữ nàng thật chặt ở dưới trướng của mình, như vậy mới càng làm cho lửa nóng cứ cháy bừng lên, không để cho nàng có cơ hội kháng cự.

Cứ khóa chặt đôi môi gợi cảm của nàng trước, những suy nghĩ điên cuồng cứ rạo lên mãi.....Nữ nhân này là của hân, dù chỉ là mất trí nhớ tạm thời. Cho dù sau này có khôi phục lại trí nhớ đi nữa, dù nàng có hận hân, oán hân, hân cũng quyết không buông tay ra, quyết không buông!

7. Chương 7

Đầu ngón tay Cừu Dực Từ phát lên chiếc cổ trắng tinh của Hương Ân, nhìn nàng bỏ mảnh vải lót trong thân người ra, làm hân cứ run rẩy khi dục hỏa xâm nhập, chỉ có điều_____

Mặt hai người đồng thời liền biến sắc!

Bên trán thấm ra ngoài không phải mồ hôi nóng, mà là mồ hôi lạnh cứ chảy ròng ròng.

Hơi thở hai người không đều, cũng không phải là vì mới triển khai kích tình mà là vì_____

“To gan! Kẻ nào dám bỏ thuốc vào trẫm? Còn chưa cút ra ngoài!” Hắc giận tới nỗi không thể kiềm chế được.

“Ha ha ha! Hoàng đế Trung Nguyên, người đã trúng Nhuyễn Cốt Tán của ta, dù người có là cửu ngũ chí tôn, nhưng e là mỹ nhân trong ngực cũng phải lực bất tòng tâm!” Từ bên trong liền có một người nhảy nhào ra một cái.

“Là người, Ngạc Nhĩ Thái!” Hắc giận tái mặt, nhưng chẳng hề có chút bất ngờ.

“Đúng, chính là ta, ta tới để lấy cái mạng chó của Cửu Hoàng Đế nhà ngươi.” Ánh mắt Ngạc Nhĩ Thái không kiềm chế lại được liền hướng về mỹ nhân trên giường, bắt gặp bộ dạng lạnh lùng của giai nhân diễm lệ, làm hắn có chút không thở nổi. Quá đẹp, thật sự quá đẹp.

Hắn liền che thân thể của nữ nhân lại, ngược nhìn nam nhân giận dữ.

“Hỗn láo!” Lửa giận từ trong đầu Cửu Dực Từ không ngừng bùng cháy dữ dội, lập tức dùng vải phủ quanh phần thân thể ở phía dưới. Hắn lại xông vào lúc người khác đang thưởng thụ cảnh xuân, ngày hôm nay nếu Ngạc Nhĩ Thái không bỏ mạng, thì trông mắt của hắn cũng không thể nào giữ nổi!

Hơn nữa hắn lại có thể dễ dàng thi triển thuốc, nói không chừng bọn hộ vệ của hắn cùng Tra tổng quản cũng đã bị hạ. Tên này quả thật tới không đúng lúc..... “Người thật to gan, dám mưu đồ ám hại trẫm!”

“Hừ, chỉ cần giết tên Cửu Hoàng đế Trung Nguyên nhà ngươi, ta sẽ trở thành Đại Anh Hùng của Lê Quốc, ta có thể lật đổ phụ vương hèn yếu cùng với tên Qua Nhĩ Giai vô năng, nhân dân sẽ đề cử ta làm Đại Vương. Đến lúc đó người đã chết rồi, thì Trung Nguyên nhất định sẽ đại loạn, ta nhân cơ hội này đem binh đoạt lấy thiên hạ. Vì vậy thiên hạ này sẽ sớm thuộc về ta.” Ngạc Nhĩ Thái như rơi vào Xuân Thu Đại Mộng (cảnh tưởng hiện ra theo suy nghĩ), mặt mày hớn hở liền la hét.

“Đúng là mơ mộng viễn vong!” Cửu Dực Từ cười lạnh, con người liền toát ra uy thế quật cường.

“Chờ ta giết chết ngươi rồi, ngươi sẽ biết ta có mơ mộng viễn vong hay không.”

“Đường đường là nhị vương tử của Lê Quốc, lại dùng biện pháp hạ lưu này để đoạt chiếm thiên hạ. Nếu chuyện này truyền đi, người không sợ bị người đời nhạo báng hay sao?” Gương mặt Hương Ân hạ xuống lạnh lẽo, dung nhan trên mặt toát lên nhiều sát khí âm u.

“Chỉ cần người không nói, ta không nói, chớ hoàng đế này đã thành người chết lại càng không thể nói, dĩ nhiên thiên hạ này sẽ không còn người nào biết chuyện.” Ngạc Nhĩ Thái phát ra những lời nói dâm dăng, ánh mắt đầy âm mưu nhìn nàng.

“Người có ý gì? Không phải người định giết ta sao?” Điều này làm cho nàng có chút kinh ngạc.

“Dĩ nhiên là không, lần đầu tiên nhìn thấy ngươi, ta đã giật nảy mình. Nhận định rằng ngươi sẽ làm Hậu Phi tương lai của ta, muốn ngươi trở thành nữ nhân của ta, thì sao ta có thể giết chết ngươi chứ?” Hắn không nhịn được sắc dục, liền hướng về nàng muốn ăn ngay.

“Hương Ân là nữ nhân của trẫm, người dám làm càn !” Cửu Dực Từ duỗi cánh tay liền bóp chặt lấy hắn, đáng uy dũng ngạo mạn, làm hắn bất ngờ kinh hãi liền lùi bước.

“Thân thể của ngươi đã trúng Nhuyễn Cốt Tán, toàn thân không còn sức lực, còn muốn đo sức để giữ chặt nữ nhân của ngươi sao?” Trong thần thái của hoàng đế Trung Nguyên vô cùng sắc bén, thật làm cho người ta không rét mà run.

Mặc dù toàn thân Cửu Dực Từ không còn sức lực, nhưng vẫn cố che chở Hương Ân thật chặt trong ngực, không để nàng có chút tổn thương, thậm chí còn phát ra âm hàn chí cực với nụ cười lạnh, nụ cười biểu thị công khai rằng hắn chẳng hề sợ Ngạc Nhĩ Thái chút nào.

“Người dùng thạch đả thương Hương Ân, trẫm đã sớm muốn lấy mạng của ngươi rồi. Lần này dám xông vào tầm diện của trẫm để hành hung, còn muốn đoạt lấy nữ nhân của trẫm. Quả là tự chui đầu vào rọ, muốn tìm đường chết mà!”

“Người! Toàn bộ đám nô tài cận vệ của người đều đã nằm rạp hết ở bên ngoài điện, vậy mà còn dám mạnh miệng nói, chẳng lẽ..... Người sớm đoán được hành động của ta?” Thấy Cừ Dực Từ không chút dịch chuyển, giữ vững tâm trạng như bàn thạch không hề lộ chút sợ hãi, làm cho hắn đột nhiên khiếp sợ.

“Hừ, nhất cử nhất động của người cùng phụ vương người ở Lê Quốc này trăm đều nắm rõ như trong lòng bàn tay, vốn dĩ trăm vì người mà trừ đi Qua Nhĩ Giai, chỉ cần người biết an phận thủ thường thì nhất định sẽ được kế vị. Nhưng người lại chẳng chịu nhẫn nại, lại ra tay lần nữa đối với trăm, lại còn vọng tưởng tới hoàng hậu của trăm, vả lại.....”

Cừ Dực Từ nhìn về phía giai nhân đang ở trong ngực, vẫn còn chưa thỏa mãn hết những hương vị khoái cảm còn lưu lại ở trên mặt nàng. Việc tốt thường hay gặp trắc trở, không nhìn được cơn giận, “Hơn nữa lại không nên xuất hiện vào lúc này, làm phá hư chuyện vui của trăm, tội này đúng là đáng chết!”

Không đếm xỉa đến ánh mắt của Ngạc Nhĩ Thái, tay hắn đưa vào bên trong tơ gấm liền vuốt lấy tấm lưng trắng nõn của nàng, hắn không cách nào dừng lại được dục vọng dữ dội đang phát tác chiếm hết mười phần trong hắn.

“Người đã giết chết Qua Nhĩ Giai rồi sao?” Ngạc Nhĩ Thái kinh hãi.

“Không sai, bởi vì hắn cũng giống như người, dám mơ mộng đến Hương Ân cho nên chết vẫn chưa hết tội!”

Hương Ân nhíu mày liếc về phía nam nhân bên cạnh một cái, cánh tay không hề an phận của hắn cứ ở trong tơ gấm vuốt ve lấy nàng. Không những hắn không hề thay đổi sắc mặt mà cứ sờ soạng đi thẳng lên, quả thực không ai có thể bì nổi với những tham muốn dục vọng chiếm lấy của tên nam nhân này.

Ngạc Nhĩ Thái trắng xanh cả mặt. “Sớm biết hắn đã chết rồi, không còn kẻ nào cùng ta tranh giành vương vị thì ta_____”.

“Giờ người đã không dám mạo hiểm làm hại đến hoàng thượng rồi sao?” Hương Ân hừ lạnh.

“Ta..... Không, chỉ vì người, dù ta có khiếp sợ nhưng cũng sẽ làm như vậy. Chí nam nhi như sa mạc rộng lớn, đã muốn có nữ nhân thì nhất định phải cướp lấy. Nếu không như vậy thì đã không còn là nam nhân rồi!” Hắn cứ muốn chiếm lấy tuyệt sắc dung nhan nàng, không cách nào rời mắt đi được, bằng mọi giá phải đoạt lấy nàng.

Hành động này đã chọc cho lửa giận Cừ Dực Từ bùng hực cháy, càng ôm chặt Hương Ân hơn, chặt đến nỗi làm nàng không thể thở nổi. Nàng không vui liền liếc hắn một cái, lúc này hắn mới nới lỏng thả tay ra, nhưng thần thái vẫn còn rất ương ngạnh làm cho người khác không dám xem thường.

“Muốn đoạt lấy nữ nhân của trăm, không biết tự lượng sức mình. Dựa vào khả năng của người mà muốn khống chế nữ nhân kiêu ngạo phách lối Hương Ân này sao?” Hắn lại cười ha ha.

Hương Ân tức giận một lúc, lén sử dụng một chút sức lực của mình liền bóp mạnh vào ngực của hắn một cái. Hắn bị đau liền cau mày, lúc này mới ngưng cười.

Bất quá việc này chỉ làm cho Ngạc Nhĩ Thái có chút nhục nhã, đỏ ngầu cả mặt. “Đường đường là nam nhi, không lẽ chẳng thể chế ngự được nữ nhân!”

“Vậy sao?” Lời này làm cho Hương Ân có chút không hài lòng.

Nhìn Hương Ân đang cười nhưng vẻ mặt lại không hề cười, khóe môi nhếch lên nghiêng nghiêng trông rất mỹ miều, càng làm tăng phần ngạo mạn ở nàng.

“Dĩ nhiên, không có nữ nhân nào mà ta không thể khống chế được.” Hắn cau giận liền nói.

Hắn càng thêm tức giận, để chứng minh nữ nhân này đã nằm trong lòng bàn tay của hắn. Liền đưa tay ra muốn kéo nàng rời khỏi màn tơ gấm trên người, nhưng vừa chạm tới thì bị ánh mắt sắc bén của Cừ Dực Từ ngăn lại, cảm thấy có chút tà khí vây quanh.

Bỗng chớp mắt Cừ Dực Từ nhíu lại “Người dám!”

“Ta.”

“Người dám chạm tay vào da thịt Hương Ân, trăm muốn da của người phải thấm ba tấc máu!”

“Người..... toàn thân người bây giờ không còn chút sức lực nào lại càng không có viện binh, không sợ ta hạ một đao chém chết người trước, rồi hưởng thụ nữ nhân này hay sao?” Hấn sợ hãi nói, nắm mảnh tơ găm trong tay mà đầu cổ cứ run lên không ngừng, con người của Cừu Dực Từ hạ xuống chứa đầy phẫn nộ, nhưng thân thể lại không hề di chuyển một chút nào.

“Sợ rằng người không có phúc để hưởng đâu!” Cừu Dực Từ cười lạnh.

“Người có ý gì?”

“Hừ, Thường Khiêm, Trạm Thanh, trăm chơi chán rồi, các người có thể xuống thu dọn, lần này lợi thế đã nằm trong tay chúng ta rồi!”

Hấn vừa im tiếng, trong lúc đó hai bóng người liền hạ người rơi xuống.

Cừu Thường Khiêm, Trạm Thanh. Mỗi người liền tung một chiêu, dễ dàng khống chế được Ngạc Nhĩ Thái ngay lập tức.

“Các người bắt ta thì được lợi ư? Lợi ích gì chứ? Chẳng lẽ các người.....” Tình thế chuyển đổi, Ngạc Nhĩ Thái liền bị áp chế ngay sau đó, cuối cùng phát hiện tự mình chui đầu vào lưới.

“Không sai, người chính là công cụ để ta trao đổi với phụ vương của người, mà lấy vật kia.” Cừu Dực Từ nói.

Sắc mặt Ngạc Nhĩ Thái khó coi tới cực điểm. “Vật kia..... Vật kia chính là sinh mạng của phụ vương, hấn sẽ không giao cho người.”

“Cũng không nhất định như vậy, Qua Nhĩ Giai đã chết, người là người kế vị còn sót lại của hấn, cả gan làm loạn dám hành thích trăm, hôm nay chúng cứ phạm tội đã rành rành, dù trăm đem người chặt làm tám khúc cũng không có người nào dám lên tiếng, nhưng nếu phụ vương của người không chịu giữ người lại, thì người chết chắc. Dù vậy lỡ khi hấn chết đi, Lê Quốc sẽ không còn người nối nghiệp, quốc gia này còn biết trông cậy vào ai chứ?” Giọng Cừu Dực Từ vô cùng lạnh lùng, lại nở nụ cười. “Trăm không nghĩ rằng phụ vương người không muốn giữ người, nhưng nếu muốn bảo vệ người thì chỉ có một phương pháp duy nhất là.....”

Đáng hận, hấn lại trúng bẫy của hoàng đế Trung Nguyên! Đã tính sai một nước cờ! Cho nên vật kia không thể nào mà không rơi vào trong tay của tên hoàng đế Trung Nguyên kia được?

“Vật này chính là quốc bảo của Lê Quốc ta, tuyệt đối không thể giao ra!” Hấn tức giận nói.

“Vậy à? Vậy thì chờ xem ý của phụ vương người rồi, trăm cũng không miễn cưỡng, dù sao lần này trăm không muốn giết chết người cũng không được, vì người đã chọc giận Hương Ân làm cho nàng không thể tha mạng cho người.” Hấn nhìn về phía nữ nhân đang được ôm chặt trong lòng ngực, thấy trông mắt nàng lộ vẻ kích động, chứng tỏ nàng đang muốn đại khai sát giới. Ai kêu hấn dám nói những lời ngu ngốc là có thể khống chế nàng được....., rõ ràng là tìm đường chết.

Hấn lộ vẻ thương hại nhìn về phía Ngạc Nhĩ Thái.

Ngạc Nhĩ Thái nhìn về hướng Hương Ân, quả thật nàng đang nhìn hấn, khuôn mặt xuất hiện nụ cười lạnh giá, hấn liền nuốt một ngụm nước miếng, bắt đầu hoài nghi chính mình có đủ khả năng để khống chế được nữ nhân này. “Ta..... Ta sẽ không để cho các người thực hiện được ý đồ! Hừ!”

Hai tay hấn đã bị khống chế. Đột nhiên, từ trong miệng hấn liền bắn ra một kim châm nhỏ về phía Hương Ân, làm toàn thân nàng không còn chút sức lực. Nàng không có khả năng né tránh, khiến châm nhỏ nằm ngay giữa cổ.

Cừu Dực Từ ôm nàng kinh hãi. “Người đã làm gì nàng?” Hấn lập tức giận dữ hỏi.

“Không có gì, đây chỉ là kim châm có chứa ngũ độc, độc trùng này do chính tay ta nuôi đã ba năm. Một khi Ngũ Độc Trùng tiến vào thân thể con người thì sẽ bắt đầu gặm nhấm ngũ tạng, làm cho người ta muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong. Nếu nữ nhân như vậy mà không dạy được, cứ để nàng

ném thử chút mùi vị lợi hại của Ngũ Độc Trùng, ta sẽ chờ xem nàng khóc thảm hại và quỳ xuống đất cầu xin ta tha mạng.” Ngạc Nhĩ Thái liền cười khoái chí.

Mọi người kinh hãi, Cừu Dực Từ càng thêm biến sắc.

“Muốn ta cầu xin tha mạng ư, người nằm mơ rồi đó!” Mặt Hương Ân cứ lạnh như tuyết.

“Có nằm mộng hay không thì sau một khắc người sẽ hiểu ngay thôi.” Hắn cười nham hiểm.

“Nói mau, làm sao mới có thể đẩy độc trùng này ra?” Cừu Dực Từ cau giận hỏi.

Trạm Thanh cũng nắm chặt vạt áo của hắn, hận không thể thay Cừu Dực Từ giết chết hắn ngay.

“Muốn lấy độc này ra, chỉ có một phương pháp duy nhất là trong vòng nửa nén hương phải dùng miệng hút ra độc trùng. Nếu qua thời gian đó, độc trùng sẽ chạy vào trong nội tạng, thì sẽ không còn cơ hội để bức độc trùng này ra đâu. Vả lại, ha ha, độc trùng này một khi bị hút ra, lập tức sẽ chui vào trong bụng của người đó, tiếp tục gặm lấy ngũ tạng của người đó, có thể nói cứu được một người thì một người khác sẽ phải mất mạng.” Hắn vô cùng đắc ý.

Nhất thời Cừu Thường Khiêm cùng Trạm Thanh nhìn nhau, mặt tức giận.

Gương mặt Hương Ân tái nhợt, mặt mày trở nên xám nhợt giống như người sắp chết ở bên cạnh Cừu Dực Từ.

“Tên tiểu nhân vô liêm sỉ, dám nuôi loại độc trùng tà ác này, người thật đáng chết?” Trạm Thanh tức giận liền nắm lấy hắn, đánh xuống một chưởng nhất thời miệng hắn liền phun ra máu tươi và ngã xuống đất, lại muốn đánh thêm một chưởng nữa thì nghe giọng Hương Ân cất lên.

“Hoàng thượng, người làm gì vậy?” Mọi người kinh ngạc khi nhìn thấy Cừu Dực Từ nghiêng người hạ xuống, giữ chặt cổ của Hương Ân để cố hút độc trùng ra.

“Hoàng thượng, người.” Nàng muốn đẩy hắn ra, dĩ nhiên đã không còn kịp nữa, nam nhân này lại.

Trạm Thanh sửng sờ toàn thân xụi lơ liền bỏ tay ra khỏi Ngạc Nhĩ Thái, Cừu Thường Khiêm hoảng sợ nhìn người đối diện, trong khoảng thời gian ngắn, hai mắt liền trợn tròn.

“Hoàng thượng, người tỉnh lại đi.” Hương Ân cắn chặt đôi môi, tâm trí như bị vây chặt trong đám hỗn độn, khi nhìn thấy mồ hôi của hắn cứ chảy dọc theo trên trán xuống ròng ròng, khuôn mặt tái nhợt đau đớn, cảm giác đau đến thấu cả tâm can như có trận cuồng phong đang ào ào đánh tới.

“Trẫm chịu nổi..... Nhất định có thể chống lại được, trẫm sẽ chờ bọn Trạm Thanh lấy được thuốc giải trở về.... Người đừng lo lắng.” Cừu Dực Từ cắn chặt hàm răng nói.

May là hắn đã sớm sai người nghiên cứu các loại độc trùng ở Lê Quốc, Ngũ Độc Trùng không phải là loại thuốc không thể giải, nhưng phải trở lại kinh thành mới lấy được. Hắn cần chống đỡ thêm ít ngày, chờ Trạm Thanh trở về để cứu chữa, nhưng hiện giờ thấy vẻ mặt nàng lo lắng, hắn lại càng không thể chịu đựng nổi, cứ muốn quay sang để an ủi lấy nàng.

Mấy ngày liên tiếp này nàng đã nhìn thấy hắn bị Ngũ Độc Trùng hành hạ, vốn dĩ hắn là một trang nam nhân tuấn tú mạnh khỏe, nhưng bây giờ càng ngày càng trở nên tiều tụy, nghe thấy những lời an ủi của hắn, lòng nàng như bị kim châm đâm liên mấy nhát, cứ tê dại đến khó chịu, nàng ghen ngào một lúc. “Sao người lại làm như vậy? Người là hoàng thượng, sao có thể vì ta mà chịu đựng nỗi khổ này chứ?”

“Nha đầu ngốc, từ nhỏ tới lớn trẫm không để cho người chịu bất cứ đau khổ nào, dù đó là Ngũ Độc Trùng đi nữa..... Trẫm sẽ giúp người ngăn chặn nó lại, vả lại.... Là do trẫm vô tâm sơ ý, lại khiến Ngạc Nhĩ Thái có cơ hội lợi dụng người để tổn thương.... Trẫm rất hối hận.” Hắn đưa bàn tay đang run lên, khẽ vuốt gò má trắng như tuyết của nàng.

“Người.....” Ghen ngào nói không nên lời, đôi mắt xinh đẹp của nàng trong nháy mắt liền trở nên ươn ướt, sửng sờ nhìn hắn.

Dù nàng biết rõ, trước giờ nam nhân này chỉ yêu thương duy nhất một mình nàng, nhưng lần này hấn lại liều mình cứu nàng, hơn nữa lại vì nàng mà chịu đau khổ đến thế làm cho nàng thật sự rất cảm động, nàng.....

“Hương Ân..... chỉ cần ngươi không sao, trẫm đã an tâm rồi.” Hấn nói, nhưng vẫn cứ duy trì nụ cười mà không hề chớp mắt, chân mày hấn chuyển động, lại một cơn đau nữa ập tới.

“Hoàng thượng?” Phát hiện thấy sắc mặt hấn càng thay đổi, nàng mãi lo lắng không dứt.

Hấn nhìn nàng rồi phát tay một cái. “ Qua mau... một hồi sẽ vô sự thôi.” Hấn miễn cưỡng nói. Trên thực tế, giống như đang bị cắn xe đau nhức đến mấy ngày liên tiếp quăn quắt lấy hấn. Làm cho hấn không thể ăn được, đêm cũng không ngủ được đau đến mức không còn muốn sống.

“Ngươi gạt ta, rõ ràng ngươi đau đến mức chết đi sống lại mà vẫn còn muốn gạt ta, ta sẽ đi giết tên Ngạc Nhĩ Thái đáng ghét đó trước rồi sẽ nói sau!” Nàng tức giận liền đứng dậy, định đi giết người để trả hận.

Hấn kéo tay nàng lại. “Đợi đã, trẫm giữ hấn lại là còn..... Hữu dụng, chờ xong chuyện rồi, ngươi muốn ban thưởng xé thịt hấn thì tùy ý của ngươi..... Được không?” Hấn cố nhịn đau, trông mong nàng bớt giận.

Nàng cắn răng một cái, lại lần nữa trở về ngồi bên cạnh hấn. “Có phải ta cố chịu đựng, ngươi sẽ bình an có đúng không?” Nàng đột nhiên hỏi.

Đau đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng nhưng Cừu Dục Từ vẫn cố ngẩng đầu lên, nhìn về mặt đau khổ của người đối diện.

“Ngươi vẫn chưa rõ sao? Ngươi là sinh mạng của trẫm, bất kể ngươi xảy ra..... Chuyện gì, trẫm cũng cam tâm tình nguyện vì ngươi mà hứng chịu..... Cho tới bây giờ cũng chỉ vì một mình ngươi mà chịu...” Vừa đang nói thì hấn liền khạc ra một đốm máu đen, tình trạng vô cùng đáng sợ, sắc mặt không ngừng chuyển đổi giống như người sắp chết, sợ rằng tim phổi đã gần như bị xâm nhập.

Sắc mặt Hương Ân càng trở nên khó coi hơn. “Hoàng thượng!” Nếu Trầm Thanh không về kịp, sợ rằng hấn sẽ không chịu đựng nổi. “Ta không cho ngươi chết, coi như hãy vì ta mà cố gắng chống cự, ngươi có nghe không hả?” Nàng cắn chặt môi tức giận liền khẽ hô lên.

“Trẫm không chết được đâu..... Trẫm còn phải ôm chặt lấy ngươi suốt cả cuộc đời này, trẫm muốn trở thành nam nhân duy nhất của ngươi!” Ngay giờ phút sống chết, con người của hấn vẫn không hề che giấu ẩn ý với nàng, sâu đậm tới mức làm cho người ta chỉ biết chắc lưỡi hít hà bởi dự vọng chiếm hữu điên cuồng của hấn.

Nàng không biết nên vui mừng hay là buồn cho hấn, nam nhân này khiến nàng bị cuốn vào trong hơi thở kiêu căng bá đạo của hấn, yêu thương chịu đựng của hấn, ép buộc nàng phải nhìn thẳng vào cuồng vọng trong tim của hấn

“Nhưng ta không phải là nữ nhân duy nhất của ngươi, không phải sao?” Nàng hạ thấp thanh âm, lẩm bẩm nói.

Tâm trạng hấn hơi run.

“Hương Ân, ngươi.... Khôi phục trí nhớ rồi sao?”

Nàng cúi đầu không nói.

Nàng có thể nói cho hấn biết_____ căn bản nàng không hề mất trí nhớ, tất cả đều chỉ là lời nói dối cá nhân của nàng?

Chỉ vì nàng muốn vứt bỏ nỗi sợ hãi cùng bản tính kiêu ngạo của mình, chỉ vì nàng muốn quên đi tính phong lưu đa tình của hấn, nàng muốn độc chiếm tất cả sự chú ý của hấn.....

Chỉ vì nàng muốn biết, cuối cùng khi trở thành nữ nhân của hấn sẽ có cảm giác thế nào?

Những suy nghĩ cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí của nàng, làm nàng cứ phải nghỉ ngơi mãi, người nàng yêu tuyệt đối chỉ có thể yêu duy nhất một mình nàng, kiếp này chỉ thuộc về nàng thôi. Hiện giờ hấn ở ngay

trước mặt nàng, hiện rõ bản tính của hắn không phải kẻ chỉ biết độc hường. Hắn là Chí tôn hoàng đế, nên trên đời này làm gì có vị hoàng đế nào cam tâm để cả đời bị hủy diệt trong tình yêu chứ?

“Hương Ân, bất luận thế nào trăm cũng không thu hồi ý chỉ, người là hoàng hậu của trăm, là hoàng hậu duy nhất và cũng là nữ nhân duy nhất mà trăm quan tâm đến.” Ánh mắt nàng lộ chút băn khoăn suy nghĩ, Cửu Dực Từ liền vội vàng nói.

Nàng nên tin hắn không?

Nhìn ánh mắt của hắn, làm nàng có chút dao động.

Ngay từ lúc mười lăm tuổi, lòng tin của nàng đối với hắn đã hoàn toàn phá vỡ.

Khi nàng phát hiện ánh mắt của hắn nhìn những nữ nhân khác, thì bản tính kiêu ngạo với lòng tự ái của nàng, không cho phép nàng để lộ những tình cảm yếu đuối, thậm chí không dám dịch chuyển những bước tranh gỗ kia đi, chỉ có thể nhờ vào tính tùy hứng ngẫu nhiên của nàng, lại chọc giận hắn thêm lần nữa.

Nhớ hôm đó, nàng đánh rơi Ngọc Lưu Ly mà hắn đã hao tâm tổn sức để tìm cho nàng, hắn giận đến nỗi nói không ra lời quay đầu trở về tẩm cung. Nàng biết mình làm chuyện quá đáng, trong lòng dự định sẽ tìm hắn xin lỗi, liền lặng lẽ chạy vào trong phòng đợi hắn không còn tức giận thì sẽ cùng hắn nói chuyện.

Nhưng khi nàng nhìn thấy hắn cùng với một nữ nhân khác đang ân ái vô độ, cùng nhau âu yếm mãnh liệt.

Nàng bị chấn động mạnh, cố gắng kiềm chế nỗi đau liên hồi hoảng chạy ra ngoài. Từ ngày đó trở đi, nàng đối với hắn đã hết hy vọng. Bởi vì nàng biết rõ, nếu hắn đã có người thứ nhất, sau này sẽ còn có người thứ hai, người thứ ba... Hắn muốn có bao nhiêu nữ nhân mà không được, nhưng nàng sẽ không phải là một trong số đó!

Vì thế, nàng cố gắng luyện võ công, để người nào nghe đến tên cũng phải biến sắc, nữ ma sát. Chính vào lúc này, nàng đã đem tình cảm lòng mình, phong bế thật chặt để không ai biết được.

Chẳng qua là sâu trong nội tâm của nàng vẫn chưa từng dừng lại, những tình cảm quyến luyến đối với hắn vẫn chưa bao giờ dứt.

Nàng giả vờ mất trí nhớ, chính là buông lỏng hết tất cả trong một lần, ít nhất có thể giả vờ nàng là người của hắn. Dù thế nào nàng cũng không nghĩ ra hắn lại vì nàng, mà chịu đựng cái chết đau khổ đầy tàn nhẫn.....

Nàng có thể tin rằng mình chính là người duy nhất theo lời hắn nói sao? Nàng hơi giùng giàng nghi ngờ.

“Hứa với trăm, hãy hứa..... Vĩnh viễn không rời xa trăm.” Hơi thở hắn không còn rõ ràng nữa, bắt đầu trở nên yếu ớt nhưng cứ muốn đối phương phải cam kết không bỏ rơi hắn.

“..... Được, ta đáp ứng yêu cầu của người.” Thấy hắn cố chấp với nàng như thế, rốt cuộc nàng cũng phải gật đầu.

Khóe miệng Cửu Dực Từ nhếch lên đầy an tâm, lại một lần nôn ra một phần nhỏ trong huyết quản bị Ngũ Độc Trùng tấn công, những cơn đau nhức tấn công dồn dập như muốn dời núi lấp biển, sau một khắc hắn lại ngất đi.

Đang cảm miếng nhỏ trong buồng phổi vừa được hắn khắc ra, trong đầu Hương Ân trở nên trống rỗng, một âm vang ừng ực bao phủ lấy nàng. Một lúc sau mới hồi tỉnh trở lại, nàng kinh hãi không ngừng.

“Không, người không thể chết..... Người hứa với ta là không được chết!” Nhất thời nước mắt liền rơi xuống, cùng với nỗi sợ hãi lần áp trong tâm trí nàng, lúc này nàng mới ngộ ra một sự thật_____ nàng không thể mất hắn, chỉ cần hắn còn sống, dù một ngày nào đó nàng không thể nhìn thấy nụ cười của hắn, bị hắn vứt bỏ một cách lạnh lùng thì nàng cũng không oán trách, chỉ cần hắn còn sống, nàng có thể nhìn thấy được hắn, cái gì nàng cũng không quan tâm nữa!

Đêm xuống, bên ngoài nổi cơn mưa rào tầm tã lần áp đi tiếng khóc của nàng, rốt cuộc nàng không thể che giấu được nội tâm đau khổ của mình, bởi tình yêu của nàng đối với vô cùng say đắm.....

“Hoàng đế Trung Nguyên, tất cả đều là lỗi của bốn vương, van xin ngài bỏ qua cho con trai ta là Ngạc Nhĩ Thái.” Lê Vương ăn nói khép nép, cầu xin hẩn tha thứ.

Quan trọng nhất, khi biết được Ngạc Nhĩ Thái dám xông vào gây họa tài trời, hẩn vừa sợ lại vừa khó nén được vui mừng trên nét mặt. Nếu thật sự hoàng đế Trung Nguyên đã chết, nhất định Trung Nguyên vô cùng đại loạn, Lê Quốc của hẩn có thể nhân cơ hội này tấn công, còn nếu hẩn không chết, ắt hẩn Lê Quốc gặp họa lớn, bởi không có người kế thừa ngôi vị.

Hôm nay đáp án được công bố, hoàng đế Trung Nguyên được cứu sống.

Thật đáng hận!

Càng giận hơn, khi biết tin đứa con lớn tài giỏi của hẩn là Qua Nhĩ Giai đã chết, cũng vì ham muốn sắc đẹp của hoàng hậu mà chết, làm cho hẩn khó ngui cơn giận. Chẳng qua thực lực nước hẩn không ngang bằng, nên hẩn đành phải im hơi lặng tiếng “nhấn nhịn” mà nuốt oán giận, trơ mặt ra cầu xin hoàng đế Trung Nguyên tha thứ cho Ngạc Nhĩ Thái, huyết mạch duy nhất còn sót lại.

Thấy Cừu Dực Từ vẫn tựa người vào giường vàng, sắc mặt còn tái nhợt suy yếu, độc này đã thương nguyên khí cùng ngũ tạng của hẩn, tốt nhất nghỉ ngơi một thời gian mới lành được. Chờ một lúc lâu, cuối cùng hoàng đế trẻ tuổi này mới mở mắt ra, nhưng ánh mắt lại không hề hướng tới hẩn, mà nhìn về phía nữ nhân lạnh lùng tuyệt đẹp, cánh tay hẩn vẫn cứ giữ chặt lấy nàng không buông lỏng.

“Ngạc Nhĩ Thái cả gan làm loạn, chết không gì đáng tiếc.” Cuối cùng hẩn cũng lên tiếng. Con người hẩn vẫn giữ y như cũ, cứ nhìn chằm chằm về phía Hương Ẩn, từ lúc hẩn bị trúng độc tới giờ, chân mày nàng không hề giãn ra chút nào.

Hẩn đưa tay muốn giải tỏa nỗi ưu uất trong lòng nàng, nhưng khi tay giơ lên một nửa rồi lại hạ xuống, mà chẳng làm gì được. Nàng thấy sắc mặt hẩn, càng hạ trầm im lặng hơn.

Hẩn có chút buồn bực.

“Đúng, hành động Ngạc Nhĩ Thái là đáng chết, hơn nữa, chuyện người giết chết Qua Nhĩ Giai sao lại không nói thật cho bản vương biết, việc này người giải thích thế nào?” Lê Vương giận dữ liền chất vấn.

“Nói vậy thì, vì sao Qua Nhĩ Giai chết đi người đã tường tận, chẳng lẽ người muốn trầm nói rõ trước mặt đông đảo tân khách, do hẩn có ý đồ đen tối với hoàng hậu của trầm ư? Nói ra chuyện này sẽ làm cho người xấu hổ, làm cho trầm thấy bị ô nhục nữa?!” Hẩn giận dữ nói.

“Cái này.....” Lê Vương gục đầu xuống, nói không ra lời.

“Hừm, hai đứa con của người cũng to gan thật. Hơn nữa, Ngạc Nhĩ Thái dám hành hạ trầm thế này, người nói trầm có thể tha thứ cho hẩn thế nào chứ!” Nếu không phải Trầm Thanh mang thuốc giải về kịp, sợ rằng hẩn đã về cõi tây thiên mất rồi.

Lời vừa nói ra, nhất thời làm Lê Vương kinh tâm sợ hãi. “Xem như bốn vương cầu xin người!” Tình thế như vậy, hẩn chỉ biết hạ mình dùng nét mặt già nua cầu xin tha thứ.

“Hừ!” Mặt Cừu Dực Từ liền quay đi phớt lờ hẩn, trông hẩn có vẻ không muốn bàn luận thêm nữa.

Lê Vương sợ tới mức không biết làm như thế nào cho phải, hẩn không thể mất thêm Ngạc Nhĩ Thái nữa, đứa con trai này mất đi thì ai sẽ kế thừa vương vị trong tương lai của hẩn?

“Lê Vương, hoàng thượng không phải không mở đường sống cho hẩn.” Cừu Thường Khiêm từ đầu đến cuối luôn đứng một bên, hạ giọng mở miệng nói.

Lê Vương vừa nghe, mắt lão liền rực sáng. “Chỉ cần cứu con ta, muốn cái gì thì bốn vương cũng đáp ứng.” Hẩn lập tức nhân cơ hội này, liền nói.

“Vậy sao? Ta biết được, hoàng thượng rất hứng thú với vật kia, không biết Lê Vương có khả năng bỏ đi những thứ yêu thích của mình hay không?” Trầm Thanh liền tiếp lời.

Vật kia? Lê Vương hoàn toàn biến sắc. “Các người đang nói gì, bốn vương không hiểu.” Trên mặt hẩn mồ hôi cứ chảy ròng ròng, dường như có trận cuồng phong đang ào ào kéo tới.

“Không hiểu ư? Nếu Lê Vương còn ngu muội, vậy chúng ta nói thẳng, hoàng thượng muốn người đem quốc bảo ‘dầu đen’. Vả lại hiện giờ người đang giữ nó, nếu người giao nộp ra thì?” Cừu Thường Khiêm liền nói rõ.

“Dầu đen!” Quả nhiên bọn họ đến vì vật này! Hấn kinh hãi. “..... Lê Quốc ta không có vật này, chắc các người đã lầm.”

“Không lầm, mấy ngày này ta đã cùng Thường Khiêm ở tại biên giới Lê Quốc đã thu thập không ít tin tức, vật này có thể cung cấp nhiên liệu cho người dân sử dụng, hơn nữa còn có thể làm vật dụng quân sự, sản lượng không nhiều nên hết sức quý giá, nên khó trách người không chịu từ bỏ thứ yêu thích đó. Người cứ tưởng đã là quốc bảo nên cần phải giữ kín không để lọt ra ngoài, ngày đêm sai người canh gác lo bị trộm đi mất. Hoàng thượng biết người coi trọng quốc bảo nên sẽ không làm khó người, chuyện này coi như chúng ta không nói gì, người không cần phải để trong lòng chẳng qua chuyện sống chết của Ngạc Nhĩ Thái.....” Trạm Thanh cười lạnh, thấy sắc mặt hấn càng ngày càng khó coi, không tin hấn không ngoan ngoãn giao nó ra!

Quả nhiên sắc mặt của Lê Vương càng căng thẳng và phình to ra như mặt heo, sau một lúc lâu ngo ngoại, đành cắn hận nói. “Được, ta giao!” Vì giang sơn hấn liền đồng ý, hấn không thể không bỏ đi thứ yêu thích đó.

“Được, nếu người đã giao cho thì trăm cũng không khách khí, tất cả hồ dầu đen này đều thuộc về trăm. Mấy ngày nữa thân thể của trăm bình phục lại, ngay lập tức quay trở về nước, lúc đó sẽ phái người tới lấy dầu theo định kỳ, dầu này sẽ do người bên ta thay phiên trông giữ, người đã nghe và hiểu rồi chứ?” Cừu Dực Từ hải lòng liền hướng mắt nhìn Lê Vương.

Lê Vương cắn răng cực kỳ phẫn nộ. “Nghe rõ rồi, bây giờ người có thể thả Ngạc Nhĩ Thái ra được chưa?”

“Đương nhiên thả_____”

“Không, ta không thả!” Bỗng nhiên Hương Ân đứng dậy, gương mặt hạ trầm xuống khó chịu.

“Chuyện này hoàng thượng đã đáp ứng bốn vương, người có thể làm đổi ý được sao?” Lê Vương lấy làm kinh hãi.

“Hoàng thượng đáp ứng chuyện của người, bởi đó là cuộc giao dịch của các người, còn ân oán riêng giữa ta và Ngạc Nhĩ Thái, không liên hệ hay dính dáng gì tới hai người cả.”

“A?” Lê Vương kinh ngạc. “Người muốn làm gì?”

Hấn biết rõ nữ nhân này xinh đẹp như nữ thần, nhưng lòng dạ lại hung ác như bò cạp, hai đứa con trai của hấn gặp chuyện không may cũng do dính dáng tới nàng, tất nhiên trong lòng hấn vô cùng tức giận, nhưng lại không dám nói ra. Nếu như có thể, hấn muốn bóp cổ nữ yêu quái này, để tể vong linh cho Qua Nhĩ Giai. Đáng tiếc nữ nhân này rất được hoàng đế Trung Nguyên sủng ái, muốn chạm vào nàng còn khó hơn lên trời. Nên hấn tạm thời cố gắng nhẫn nhịn cho qua chuyện, không nghĩ tới việc tìm nàng tính sổ, bằng không mọi chuyện phát sinh ra càng trở nên khó giải quyết.

Nàng hất mặt lên cao, nở nụ cười lạnh lùng. “Ta muốn gây ông đập lưng ông.” Từ trước đến giờ, bản tính của nàng chính là có thù phải trả, Ngũ Độc Trùng làm cho hoàng thượng sống dở chết dở, sao có thể bỏ mặc cho Ngạc Nhĩ Thái bình thường mà bước ra được?

“Người! Khá lắm nữ nhân độc ác!” Hấn tức giận liền mắng.

“Ngũ Độc Trùng không phải do ta nuôi, nếu bàn về độc ác thì sao người không hỏi con trai của người đi. Sao lại ác độc phóng độc thủ vào ta chứ?” Trong mắt nàng dấy lên lửa giận.

“Này.....” Bị nói á khẩu làm hấn không thể trả lời được, Lê Vương đành chuyển sang phía Cừu Dực Từ. “Người đã hứa không giết chết Ngạc Nhĩ Thái, chẳng lẽ người không muốn dầu đen nữa sao?” Không tin hoàng đế này không trị nổi được nữ nhân của mình.

“Dĩ nhiên dầu đen trăm rất muốn, nhưng lần này trăm có thể không cần đến, tùy thuộc vào hoàng hậu có nguôi giận hay không, dù trăm có muốn lấy dầu đen nhưng nếu chọc cho hoàng hậu không hạ cơn nóng giận, thì dù là dầu đen đi nữa trăm cũng không muốn dùng.” Cừu Dực liền nhún vai.

“Các người nói chuyện mà không giữ chữ tín hay sao?” Đầu đầy mồ hôi, mặt Lê Vương trở nên xám xịt.

“Hừ! Hoàng thượng không hề làm trái với giao dịch, hần chỉ nói không lấy mạng Ngạc Nhĩ Thái, chứ không nói là không để hần sống dở chết dở cơ mà?” Nàng cười ngạo nghễ.

“Người!” Lê Vương nổi giận, không nghĩ tới việc hoàng đế Trung Nguyên lại nghe theo lời của nữ nhân này như thế, không thể tưởng tượng nổi hần lại sủng ái nàng đến mức độ như vậy, dám bỏ cả quốc gia chi bảo dầu đen để thuận theo sở thích của nữ nhân! “Được, bốn vương đồng ý.” Thà trúng Ngũ Độc Trùng làm cho tâm trí thống khổ còn hơn là phải bỏ mạng, hần đành nén cơn giận đồng ý.

“Đúng rồi, trăm còn cộng thêm một thứ.” Cừu Dực Từ chợt nói.

“Cộng thêm thứ gì?” Hần ngạc nhiên đến nỗi cả con mắt.

“Trăm muốn một con mắt của Ngạc Nhĩ Thái.”

“Cái gì?” Lê Vương bị hù dọa đến mất cả hồn vía.

“Hần đã thấy những cảnh không nên thấy của người khác, lấy một con mắt đã là lợi cho hần lắm rồi.” Cừu Dực Từ nhìn sang hướng nữ nhân xinh đẹp như hoa, gương mặt triu mến của hần cứ chăm chú nhìn nữ nhân một lúc, hần tuyệt đối không dung thứ cho bất cứ một chất độc nào dính vào.....

8. Chương 8

“Người nói hồ dầu đen thế nào?” Từ trên giường rồng, Cừu Dực Từ liền lật người ngồi dậy.

“Nô tài không rõ sự việc này thế nào, chỉ biết dầu đen trong hồ đột nhiên biến mất cực nhanh, cứ theo đà này thì mấy ngày nữa dầu đen trong hồ sẽ khô khốc, ngay cả một giọt dầu chúng ta cũng không có.” Tra tổng quản khẩn trương nói, hoàng thượng đã hao tâm tổn trí mới thu được dầu đen về tay mình, nhưng bây giờ dầu đen trong hồ lại vô cớ biến mất. Quả thật kì lạ, khó trách hoàng thượng lấy làm kinh hãi.

“Có chuyện như vậy sao?” Cừu Dực Từ giận tái mặt, suy nghĩ cặn kẽ. Thân thể hần gần như hoàn toàn bình phục, định ngày mai sẽ loan giá hồi triều, vậy mà lại xảy ra những chuyện thế này. “Chẳng lẽ Lê Vương không cam tâm, cho nên mới giả trò quỷ này sao?”

“Ban đầu nô tài cũng nghĩ như vậy, nhưng sau khi tự mình điều tra rõ. Dù Lê Vương tức giận, nhưng lại rất nhất gan hần không dám làm những chuyện như vậy, huống chi hoàng thượng vẫn còn ở Lê Quốc, hần không sợ ngài nổi cơn thịnh nộ hủy bỏ giao dịch giết chết Ngạc Nhĩ Thái sao, cho nên nô tài cả gan phỏng đoán hần không phải kẻ gây nên chuyện này.”

“Nếu không phải hần thì.....” Bỗng chốc con người hần có chút ngập ngừng, hướng về phía đầu giường rồng khác, nữ nhân đang nằm trên ghế quý phi có vẻ rất nhàn nhã.

+++++

“Dẫn ta tới đó sao?” Trong bóng tối, Hương Ân thấp giọng hỏi.

“Sau khi vương tử quay về, chỉ cần qua hết ngày hôm nay hồ này sẽ trở nên khô khốc, tất cả sẽ truyền về trong hồ mới mà chúng ta đã đào được. Cuối cùng dầu đen này cũng thuộc về ngài rồi.” Một nam nhân cung kính nói

“Rất tốt.” Nàng hài lòng nhìn loại dịch dầu đen bóng ở trong hồ mới, cả con chuột nhỏ đang ăn trộm dầu trong rất sáng khoái.

Nàng đã để mất tới hồ dầu đen này từ nửa năm trước, lúc ấy nàng vẫn còn ở biên giới Lê Quốc. Nàng không nhẫn tâm nhìn thấy dân chúng địa phương đói khổ, lại còn bị lũ người Lê Quốc đàn áp, vì vậy muốn đoạt hết số dầu đen này đem về, như vậy thì những người dân ở đây có thể kiếm sống bằng loại dầu này, không còn bị bọn ngoại tộc áp bức nữa.

Vì vậy trước khi nàng đến đây đã phái người thăm dò trước, âm thầm tiến hành đào cái hồ này. Ngoài dự đoán của nàng, chính là hoàng thượng cũng đang dõi theo nó, nhưng đã lỡ nhúng tay vào làm, dù bất cứ giá nào cũng phải hoàn thành nó, đây chính là nguyên tắc của nàng.

Nàng xoay người định rời khỏi đây, thì có một âm thanh quen thuộc vang lên, lạnh lùng phát ra ở bên tai nàng.

“Nhóc trộm kia, định đi đâu?”

Nàng chợt xoay người. “Ngươi.... Sao lại?” Đầu tiên nàng có chút giật mình, ngay sau đó liền lập tức trấn định. Sớm biết hần đã đoán được nàng, dù sao dưới đây cũng không có mấy người, hần không thể nào tác oai tác quái được.

“Tại sao làm như vậy?” Cừu Dực Từ nhìn sang phía mỹ nhân tuyệt sắc, bộc lộ vẻ mặt của tên bạo chúa gian ác.

“Hồ dầu đen này vốn dĩ ta là người phát hiện ra trước, ngươi không nên tới giành lấy, bởi vậy ngươi không thể trách ta được!” Gương mặt nàng chẳng hề run sợ.

Hần vô cùng bình tĩnh, nhìn chằm chằm về phía nàng.

“Cho nên ngươi bắt đầu làm theo kế hoạch đã định? Ngay cả việc mất trí nhớ cũng là do ngươi bày? Căn bản ngươi không hề mất trí nhớ, có đúng hay không?”

Lúc này khuôn mặt trắng nõn của nàng liền biến sắc.

“Không phải vậy.....”

Nói chưa hết lời, thì người nàng đã ngã vào trong lòng ngực hần, để cho hần nghênh ngang vác nàng đi.

Nữ nhân này, nếu không giáo huấn là không được mà!

Dọc đường đi, không thèm để ý đến việc nàng cố giãy giụa, hần cứ bắt cóc nàng thẳng về Lê Quốc, rồi ném nàng lên giường ở phía hậu cung.

“Có gan nói lại lần nữa đi, ngươi có lừa trẫm không!” Cừu Dực Từ lộ vẻ mặt giận, nhìn sát lại gần về phía nàng.

“Ta.....” Thấy hần tức giận, Hương Ẩn cắn chặt môi hồng, không dám nhìn thẳng ánh mắt đang bốc lửa của hần. Đây là lần đầu tiên nàng ở trước mặt hần để lộ cảm xúc lo lắng bất an, ngay cả biện minh cũng không được.

Hần nâng cằm của nàng lên, áp sát lại gần nhìn ánh mắt né tránh của nàng. “Nói đi chứ!”

Nàng cắn chặt răng một lúc. Lúc này mới đem đầu đuôi câu chuyện ra nói.

“Căn bản trẫm không quan tâm tới dầu đen kia, chỉ cần ngươi nói ra trẫm không chút do dự cho ngươi, cần gì ngươi phải bày mưu trêu chọc trẫm chứ?” hần nhìn chằm chằm nàng.

“Lúc đầu, trong kế hoạch của ta không có việc mất trí nhớ.” Nàng đột nhiên tức giận, “Chỉ tại trên đường đi ngươi cứ dùng những chiêu thức mờ ám, cho nên ta mới.....”

“Mới dùng cách thức này để báo thù trẫm?” Hần bất mãn nói. “Sao ngươi không tin, đó là do bọn Mao Uy Long cố ý hãm hại chúng ta chứ.”

“Hừ, không lẽ ngươi quang minh chính đại lắm sao? Ai thừa dịp lúc ta mất trí nhớ, liền phong ta làm hậu vậy?” Nàng không chịu bị yếu thế trước hần, liền cười lạnh.

“Bởi vì trẫm.....” Đầu tiên hần cứng họng, tiếp đó nhìn với vẻ mờ ám quỷ quyệt về phía nàng. “Không phải ngươi đã đón nhận trẫm rồi sao, hãy trở thành hoàng hậu của trẫm đi?”

“Ta.... Ta bắt đắc dĩ mới làm vậy.” Nàng miễn cưỡng nói.

Cừu Dực Từ liền xanh mặt. “Bắt đắc dĩ ư? Ngươi khiến trẫm phong hậu, giờ nói là bắt đắc dĩ sao?” Thanh âm của hần liền hạ xuống lạnh giá.

Mắt nàng khẽ thu lại, nhìn thấy nam nhân tràn đầy sát khí. “Ta.....”

“Đến bây giờ ngươi vẫn muốn cự tuyệt trẫm sao?” Thoáng chốc Hàn Phong phát qua trên gương mặt hần, lộ ra sắc mặt dị thường đáng sợ.

“Ta..... Nào có cự tuyệt ngươi.....” Nàng hạ giọng thật khẽ.

“Vậy ngươi đã chấp nhận trẫm rồi sao?” Hàn Phong trên mặt hần đột nhiên biến mất, ánh mắt hần phát lên những tia sáng khác thường.

“Không phải!” Hương Ẩn hắt đầu, bướng bỉnh nhìn hần kiêu ngạo. “Ngươi từng cảm Qua Nhĩ Giai không đến gần ta, chẳng lẽ ngươi lại có thể?”. Nàng ngược đầu, đôi mắt phát ra những tia sáng, tròn tròn mắt nhìn hần, khẩu khí mười phần đã khiêu khích hần.

Khóe môi hần nhếch lên trông đầy gian tà, nét mặt hần còn lộ vẻ tự tin kì quái. “Ngươi là nữ nhân của trẫm, trẫm không ăn thì người nào dám ăn hả?”

“Ngươi!” Khuôn mặt trắng noãn của nàng bỗng chốc ửng hồng.

Hần cứ bức ép nàng tiến vào trong góc giường, chọc cho nàng kinh hoảng một hồi. “Ngươi định làm gì?”

“Trẫm muốn ăn ngươi.” Hần hung hăng nói. Hần hiểu rồi, cách để trị nữ nhân phách lối này chính là dùng phương pháp phách lối để đối phó.

“Ngươi _____”

Trong nháy mắt Cừu Dục Từ liền nhảy vào giữ chặt bờ môi nàng, kịch liệt thâm nhập vào trong miệng nàng, quần chặt lấy đầu lưỡi nàng, cứ nhiều lần hút lấy vị mật ngọt ngây ngất say đắm từ nàng.

Hồi lâu, hần mới thỏa mãn tách rời khỏi nàng, khóe môi giờ lên động lại sự phẫn nộ ửng đỏ lên mặt nàng.

“Tên ghê tởm này _____” Hương Ẩn phát cáo lên liền cay cú nói, mới vừa há mồm, môi lại bị tập kích. Lúc này hần càng phát cuồng hơn, kịch liệt bám chặt môi nàng.

Nàng mở to mắt không dám tin hần lại bá đạo như thế, nàng mơ hồ ý thức được dục vọng đang dâng cao trong lòng hần. Sợ rằng hôm nay khó trốn khỏi lòng bàn tay của hần, lần này hần sẽ không bỏ qua ý định ăn nàng _____

Lúc này hần đã không thể kiềm chế được bản thân, bàn tay không chút chần chờ liền xé quần áo trên người nàng, cúi người hướng nhìn nàng khẽ run, khát vọng đã lâu giờ sắp triển khai. Vào lúc này, bất cứ ai muốn ngăn cản cũng không thể đánh tan dục vọng của hần, bất cứ ai cũng không thể, coi như nàng muốn trốn cũng không còn kịp.....

Từ bên ngoài, ánh mặt trời chiếu vào bên trong phản chiếu những tia sáng màu vàng óng ánh, làm chói cả mắt rơi vào bên trong cung điện.

“Ta muốn dầu đen!” Mặt nữ nhân đỏ rực (Phi Hồng), lớp son trên môi đã trôi đi hết, cả mái tóc đen óng giờ trông vô cùng xốc xếch, cơ thể lộ ra hai bờ vai trắng như tuyết nhưng vẫn rất gợi cảm. Đôi mắt nàng giống như ma nữ khiêu tình, làm người ta phải thở mãi không ngừng.

Ánh mắt nam nhân tràn đầy niềm vui sướng, bởi vì nguyện vọng lâu nay giờ đã được thỏa mãn.

“Tất cả mọi thứ của trẫm không phải đều thuộc về ngươi hết rồi sao? Ngươi cần gì tổn công tổn sức lên lút đi đào tộm dầu nhà mình chứ?” Bất đắc dĩ Cừu Dục Từ phải dịch chuyển đầu.

“Hừ! Dầu này là ta thấy trước, ta tới đây cũng vì nó, cho nên ta phải dùng phương pháp của chính ta để lấy nó, ngươi không nên trộn lẫn chúng vào với nhau, ép Lê Vương giao ra hai tay làm ta chẳng có chút hứng thú.” Hương Ẩn liền xoay mặt .

“Nha đầu này, ngươi thật là tùy hứng!” Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nằm nghiêng của nàng trong thật tuyệt đẹp, hần lại than khổ. Sao cứ mãi cứ chịu nàng không dứt, nàng tùy hứng, nàng đã man, tất cả đều làm hần chỉ muốn ôm lấy nàng, nuông chiều nàng mãi, làm cho thân người hần cứ chọn rộn lên mãi.

“Ngươi thật đáng chết!” Nàng đỏ mặt, cất tiếng mắng chửi.

Hắn ôm chặt lấy hông nàng, vì quá hưng phấn làm thân thể hắn cứ nóng rần lên run rẩy. “Nếu trẫm chết đi, người không phải trở thành quả phụ hay sao? Thành đàn bà góa của trẫm thì không thể tái giá được, bởi Tiểu Yêu Cơ nhà người đã hưởng qua những cảm giác vui vẻ với trẫm, thì làm sao có thể chịu được cô đơn chứ?” Hắn trêu chọc nói. Tiểu mỹ nhân này mười phần đẹp đẽ, chỉ cần khẽ chạm vào cơ thể nàng thì làm cho cơ thể trong người liền bị kích tỉnh.

“Người khi dễ ta!” Nàng tức giận, tên nam nhân này quá kiêu ngạo lại còn khoe mẽ nữa.

“Lời ấy sai rồi, là trẫm nuông chiều người sao lại khi dễ người chứ?” Cừu Dục Từ cười tà quái, tạm thời kiềm chế dục vọng đang bùng bùng thiêu cháy cơ thể hắn.

“Nếu người nuông chiều ta, vậy sao người không quan tâm đến tâm ý của ta chứ?”

“Tâm ý người? Không phải là..... thế này sao?” Hắn khẽ vuốt lưng của nàng, làm cho nàng phải cắn chặt môi không ngừng thở dài, lửa lòng lập tức nhộn nhạo lên, làm nàng không cách nào giải quyết.

“Cái này là ở người...” Làn da mịn màng của nàng, liền ửng đỏ như lớp phấn hồng làm cho người khác bị mê hoặc_____ sao đó cũng thấy rất đáng giận!

Nam nhân này không làm nàng khó chịu thì không được mà!

Ghe tởm!

“Tốt lắm, hoàng hậu của trẫm, lần này người thật sự thuộc về trẫm, không thể nào đối xử với trẫm lạnh nhạt như chưa từng xảy ra việc gì.” Nghĩ đến những khoảng thời gian trước nàng cứ coi thường hắn, làm hắn cứ tức giận nhiều lần muốn bóp cổ để tra khảo nàng, hồi xem nàng cứ mãi làm nger hắn tới bao giờ?

Nhưng hôm nay, trong mắt hắn đã nhìn thấy tâm ý của nàng, những phần suy nghĩ bên trong nàng luôn được che giấu cẩn thận, giờ có thể tiết lộ rõ ràng ra bên ngoài rồi.

Bất kể lúc Lê Vương phái Kiều Kiều tới cũng đã làm nàng ghen tức, còn nhìn thấy hắn chịu đựng Ngũ Độc Trùng, vẻ mặt sợ hãi của nàng đã làm cho hắn biết rằng nàng rất quan tâm đến hắn. Nếu nàng không giả vờ mất trí nhớ sao có thể đáp ứng yêu cầu của hắn, trở thành hoàng hậu của hắn chứ? Nghĩ đến điểm này, làm cho hắn cực kỳ vui mừng đắc thắng.

“Ta phớt lờ người thì đã sao? Ai biểu người chọc giận ta, nên ta không thèm quan tâm đến người đó.” Hương Ân liền trách móc cãi lại.

“Trẫm chọc giận người hồi nào?” Trên thực tế hắn không hiểu được, đa số nàng đều tỏ thái độ lạnh lùng chọc cho hắn giận đến giờ chân giờ tay lên, nhưng hắn lại không thể làm gì nàng?

“Hoàng thượng, một lúc nào ta bị thất sủng hay không?” Nàng khẽ rời xa khỏi lồng ngực của hắn, lật qua một đầu khác, mái tóc dài đen huyền dường như không thể kiềm chế được, liền đặt ra vấn đề khác hỏi.

“Tại sao hỏi như vậy?” Cừu Dục Từ không thay đổi sắc mặt, liền nhướn mày đưa ngón tay về phía nàng, phát một sợi tóc qua bên tai nàng.

Nàng lo lắng sao? Ngày trước nàng tuyệt đối sẽ không như vậy, nhưng hôm nay nàng.....

“Trong cung của người có bao nhiêu phi tần?”

Lần thứ nhất nàng xuất cung, hắn liền nạp một phi, tính những năm gần đây thì hắn đã nạp không ít phi tần, nếu muốn tính từ đầu đến giờ thì phải hỏi Tra tổng quản, hắn là người ghi chép tường tận nhất mọi việc của hắn. “Cái này thì...”

Dĩ nhiên nàng biết rõ hắn không thể đếm hết, mắt nàng sáng lên tí xú, lửa giận bùng nổ tới đỉnh đầu. Đột nhiên nàng đứng dậy, nhìn về phía hắn cười mê hoặc. “Hoàng thượng.”

Mảnh vải liền trơn tuột xuống khỏi cơ thể trắng như tuyết, tận mắt nhìn thấy vóc dáng mỹ lệ của nàng, kết hợp với dung nhan tuyệt sắc, nhất là đôi mắt câu lấy hồn phách người khác, làm cho dục hỏa trong người hắn đang được đè nén thì bắt đầu nóng bùng lên. Những thứ khác không cần phải nói, chỉ cần nhìn nha đầu này thì sức phán đoán của hắn liền bị cướp lấy, tất cả những suy nghĩ của hắn đều bị tan biến, làm cho hắn không thể nào kháng cự nổi. Ánh mắt nàng ẩn chứa nụ cười ranh mãnh, nàng lại muốn làm gì đây?

Thoảng nhìn trong ánh mắt nàng, hắn lập tức ôm lấy nàng vào trong lòng ngực. Nàng dịu dàng dựa vào trong lòng ngực hắn, hơi thở nàng lướt nhẹ vào gương mặt hắn, hắn bị hương thơm đặc biệt của nàng quyến rũ, tim hắn lại đập lên rộn ràng vượt khỏi tầm kiểm soát.

“Hoàng thượng, ngày trước do ta không hiểu chuyện, nhưng lần này..... đã nghĩ thông suốt.” Nàng chạm vào hắn nói.

“Nghĩ thông suốt cái gì?” Cứ ôm chặt nàng. Hắn choáng váng hỏi, không hiểu nàng nói có dụng ý gì.

“Lúc trước ta tức giận vì ngươi cứ nạp thêm phi tử. Cứ mặc kệ ngươi mà không thèm để ý đến. Nhưng bây giờ ta đã hiểu vì vậy không thể làm ngơ chuyện này được nữa rồi.”

“Cái gì?” Thì ra..... Nàng vẫn còn ghen, hắn cứ tưởng nàng không quan tâm đến.....

Nói như vậy, ngày trước toàn do hắn làm ngược ý của nàng.

“Hoàng thượng, lần này sau khi trở về từ Lê Quốc, hãy rút hết hậu cung đi, sau này trong hậu cung không được có người mới, ngươi có đồng ý không?” Nàng mỉm cười nhu mì, hỏi.

“Được.” Hắn không suy nghĩ, liền đồng ý ngay.

“Thật sao?” Vốn dự tính hắn có chút không vui, sao hắn lại có thể dứt khoát nhanh chóng như vậy? Điều này làm cho Hương Ẩn có chút sững sờ cả người.

“Dĩ nhiên, chuyện nạp phi này là do..... Khụ, tóm lại giờ đây đã có người rồi, trẫm còn cần họ làm gì?” Hắn cực kỳ vui mừng khi nhìn thấy biểu hiện độc chiếm của nàng.

“Vì sao?” Nước mắt ở con ngươi của nàng giống như một cây kéo sắt, làm ngực hắn phải xóc cao.

“Ác... Không có gì, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, chúng ta_____” Cúi đầu hôn lên môi nàng, Cừu Dục Từ lập tức hôn sâu nàng một cách mãnh liệt.

Bên ngoài mặt trời đã nhô cao, lại thêm nhiệt huyết hai người sôi sục, thoảng chốc cung điện càng nóng bừng lên, lúc này hỏa dục vẫn còn chưa cháy hết, đột nhiên có một giọt nước lạnh đáng ghét chợt rơi xuống

Việc hồi cung được đẩy nhanh hết tốc độ, nguyên nhân là _____Liên Phi cùng hoàng tử làm phản!

Tin tức đã truyền đến hoàng cung, nghe nói hoàng thượng lập Hương Ẩn làm hoàng hậu, chúng phi tần khiếp sợ, còn Liên Phi và Đồng Phi lại rất tức giận kinh hãi.

Hoàng thượng không lập ai lại đi lập Hương Ẩn! Bình thường nữ nhân này đã khó lấy lòng rồi. Một khi trở thành hoàng hậu thì các nàng có thể sống yên với nàng được hay sao? Liên Phi lập tức la lên là huynh muội loạn luân, thậm chí còn giam lỏng Thái Hậu, kích động triều thần, nói hoàng thượng bị Yêu Nữ Hương Ẩn quyến rũ lấy mất hồn phách. Mới dám làm chuyện bại hoại, dâm loạn giữa chốn cung đình, muốn hoàng thượng lập tức phế hậu, nếu không thì phế luôn cả hoàng thượng, thay vào đó sẽ đưa hoàng tử con trai của Liên Phi lên nối ngôi.

Cừu Dục Từ biết được chuyện này liền cười lạnh một lúc, lập tức tuyên bố hồi cung.

Đêm khuya trăng sáng.

“Chuẩn bị xong chưa?” Ánh mắt hắn nhìn về phía Hương Ẩn tán thưởng, trên người mặc trang phục màu đen, nhưng lại càng tôn lên vóc dáng tuyệt mỹ làm say đắm lòng người.

“Ừ.” Nàng gật đầu.

“Vậy chúng ta lên đường thôi.” Ôm chặt lấy eo nàng, hai người nhanh chóng biến mất trong màn đêm ở cung điện.

+++++

“Hoàng thượng đang trên đường hồi triều, các vị đại thần phải nhanh chóng quyết định trước khi hoàng thượng hồi triều đó!” Liên Phi dất theo Ấu Tử còn nhỏ hướng về phía triều thần đang lo lắng, liền nói.

Cứ tưởng mọi chuyện đều thuận lợi, nhân cơ hội này khiến cho hài nhi của mình trở thành Thiên Tử, mình sẽ trở thành Thái Hậu buông rèm chấp chính nắm giữ quyền lực. Bọn người này thuộc nhóm người gió chiều nào che theo chiều ấy, tất cả đều vô cùng nhất gan, lâu nay luôn chịu sự giận dữ của hoàng thượng, nhưng nghe hoàng thượng sắp trở về triều liền lâm trận bỏ chốn, làm nàng càng nóng lòng hơn khi biết họ định vứt bỏ quan hệ với nàng, còn nói không ủng hộ hai mẹ con nàng lên ngôi.

Trong lòng nàng như lửa đốt, nếu không có bọn đại thần ủng hộ, nàng sẽ không thể đạt được mục đích, mẹ con họ nhất định khó bảo toàn tánh mạng. Cho nên nàng mới nóng nảy như vậy, xông vào trong triều lúc mọi người bàn về quốc sự, ép chúng đại thần nhanh chóng quyết định.

“Nương nương sai rồi, chúng ta không thể nào quyết định chuyện hoàng thượng phế hậu được, đây đều chỉ là do ngài truyền ra tin tức, các lão thần không hề đồng ý.” Thừa Tướng xem thường nói.

“Các người nói gì vậy, hoàng thượng bị yêu nữ Hương Ân dụ dỗ mới làm nên những chuyện vô liêm sỉ, bại hoại gia phong như thế này đã đủ làm trò cười cho thiên hạ. Nếu hoàng thượng không phế hậu thì ngài không có đủ tư cách ngồi ở trên ngôi cao, ngài ấy không thể làm vua thiên hạ này được nữa.”

“Nhưng theo chúng thần được biết, Hương Ân công chúa.... Hoàng hậu không phải là muội muội ruột của hoàng thượng, chẳng qua chỉ là mang danh công chúa Nghĩa, dù có lực hết gia phả hoàng thất cũng không có tên tuổi hoàng hậu, nếu hoàng thượng muốn phong hậu cũng không hề vi phạm lễ giáo.” Quan Trông Cõi Tư Lễ liền phản bác.

“Câm miệng! Từ thuở nhỏ Hương Ân đã lấy thân phận công chúa sống ở trong cung, tuy không có tên trong gia phả, nhưng cũng có thân phận là Công chúa Nghĩa, sao hoàng thượng có thể lấy họ hàng thân thích của mình được, đó là sỉ nhục rất lớn.”

“Liên Phi, người thật to gan, dám nói trảm là kẻ không biết xấu hổ sao!” Từ bên ngoài triều đình, vang lên một âm thanh lạnh lùng.

“Hoàng thượng?” Nàng kinh hãi. Theo mật thám cho biết, bọn họ vẫn còn ở bên ngoài, cách Kinh Thành khoảng trăm dặm sao có thể trở về nhanh như vậy chứ?

Vừa nhìn thấy bọn họ, chúng đại thần lập tức hoang mang sợ hãi quỳ rạp hết xuống đất.

Làm Liên Phi cũng sợ chết khiếp, liền vội vàng quỳ rạp xuống đất, cứ run lên cầm cập.

Cừu Dực Từ chẳng thèm liếc nhìn nàng một cái, dẫn Hương Ân đi vào cùng. Hai người ngồi trên Long Ngai, không hề nói chuyện chỉ nhìn mọi người, thoảng chốc không khí càng trở nên u ám.

Mồ hôi chảy đầy trên mặt các đại thần, sợ rằng hoàng thượng làm tướng mọi người đều mưu phản, đại khai sát giới một trận luôn sao? Làm mọi người không ngừng liên tưởng sợ hãi.

Cuối cùng, hần cũng mở kim khẩu nói. “Tất cả đứng lên đi!”

Giọng điệu của hần không hề có chút êm dịu, nhưng lại làm ọi người như nhặt được vàng, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm đứng dậy.

Liên Phi sợ tới mức hai chân như nhũn ra, ngay cả lúc đang ôm nhi tử trong tay cũng không đứng dậy nổi.

“Các khanh gia dám âm mưu tạo phản lại trẫm, có phải không?” Trong nháy mắt thanh âm trở nên cay nghiệt, lại còn đánh thẳng vào trọng điểm.

Mới vừa đứng dậy, lại nghe những lời nói này làm ọi người sợ hãi tới mức liền quỳ rạp xuống đất. “Hoàng thượng.... Không có.... Không hề có chuyện này, bọn thần nào dám bất kính với hoàng thượng, tuyệt đối trung thành ạ!” Thừa Tướng run rẩy liền cấp bách nói.

“Vậy sao? Vậy còn Liên Phi, người có trung thành không?” Cừu Dực Từ trừng mắt nhìn Liên Phi, sắc mặt liền trở nên lạnh giá

“Ta.....” Những sợi lông trên sống lưng nàng liền dựng đứng.

Nàng chết chắc rồi!

“Trẫm vạn lần không nghĩ tới, một nữ nhân như ngươi lại dám phản trẫm.” Ánh mắt hần sắc bén, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

“Ta.... Đều do tiện nhân Hương Ân kia, dám mê hoặc hoàng thượng, làm cho ngài phạm phải sai lầm.... Nô tì chỉ vì lo lắng cho hoàng thượng mới dám_____”

“Câm mồm!” Hần liền nổi điên.

Mọi nàng đang run liên lập tức khép lại, không dám nói ra bất cứ lời nào.

Thấy nàng ngậm miệng lại, Hương Ân nở nụ cười gian xảo đầy khiêu khích. “Liền Phi, ngươi nói lại một chút nữa đi ta mê hoặc hoàng thượng thế nào?” Trong lời điệu đầy sự khiêu khích làm cho người khác khó dần nén được bình tĩnh, nàng rất thích cùng người khác đối nghịch, bởi điều này làm cho cuộc sống của nàng càng tăng thêm niềm vui sướng.

“Chẳng phải ngươi chính là Yêu Cơ dám loạn chốn hoàng cung, còn dám câu lấy hồn phách của hoàng huynh lại thêm mưu đồ làm hoàng hậu, vì vậy ngươi cần phải bị phế đi!” Liền Phi nhìn thấy nàng liền nổi cơn phẫn nộ, ác nữ này thường ngày lấy thân phận công chúa chuyên lấn áp người khác đã đành rồi. Vốn tưởng khi nàng lên ngôi hoàng hậu sẽ hết khổ, tương lai không cần xem sắc mặt nha đầu này để sống nữa. Đều không ngờ tới ác nữ này lại trở thành hoàng hậu, khẩu khí này của ả không thể nào nuốt vô nổi?

“Vậy sao?” Hương Ân đứng dậy, bước tới chỗ Cừu Dực Từ liền ôm chầm lấy hần từ phía sau lưng, giống như nhànch cỏ mềm mại che lấy thân người hần. Trong triều đình có sự hiện diện của hai người, làm khắp nơi đều trở nên rục rờ nhìn chung quanh vô cùng đẹp mắt. Giống như Tử Hà kiều diễm xuất hiện vậy.

Mọi người đều rất vui vẻ phục tùng, quả là cặp Long Phượng hợp nhất, đúng là ông trời đã an bày để hai người gặp gỡ và yêu nhau!

“Đúng là ta quyến rũ hoàng thượng đó, vậy thì thế nào hả? Chính ta làm chuyện dám loạn giữa cung đình đó vậy thì sao? Nếu như vậy mà bị mọi người oán trách, vậy có là gì chứ? Hoàng thượng, ngươi nói gì đi chứ?” Nàng cười hỏi.

Hần thấy vẻ mặt bướng bỉnh của nàng, lại còn cười rộ lên. “Hoàng hậu không quyến rũ trẫm, ngược lại nhiều năm về trước trẫm cứ luôn để ý hoàng hậu, lần này đến Lê Quốc trẫm đã dùng hết mọi cách, mới đem mỹ nhân về được bên mình.” Hần không màn đến tôn nghiêm hoàng đế, trước mặt mọi người liền thổ lộ tình cảm.

Thật ra mọi người đã sớm đoán được tâm ý của hoàng thượng đối với Hương Ân từ lâu rồi, chẳng qua ngại chữ quân thân Chi Lễ nên không dám nhiều lời. Nhưng hôm nay chính miệng hoàng thượng chứng nhận sự việc, mọi người có thể nói rằng mọi việc đúng là như vậy.

“Hoàng thượng, sao ngài có thể nói những lời mất thể diện như vậy, dù Hương Ân không phải muội muội ruột của ngài, nhưng nàng ấy không xứng làm hoàng hậu. Vả lại xuất thân nàng ấy không rõ ràng, một người có lai lịch bất minh như vậy sao có thể làm Mẫu Nghi Thiên Hạ? Nàng ấy chỉ làm ô nhục thanh danh hoàng thất mà thôi.” Liền Phi không cam tâm liền nói.

Những câu nói vừa rồi, khiến cho nụ cười Cừu Dực Từ trở nên lạnh lùng, “Nói đến ô nhục hoàng thất trẫm còn chưa tính với ngươi đó. Trước mặt các triều thần trẫm cũng nói rõ thân thế của Hương Ân ra đây, thật ra nàng ấy không phải người có lai lịch bất minh.”

Thân thế của nàng ư? Lúc này lòng mày Hương Ân chợt nhướng cao, ngay cả việc này chính nàng cũng không hề biết.

Hần nắm tay của nàng. “Hơn mười năm về trước, Hương Ân chính là công chúa Kiền Quốc, đã bị diệt quốc ở Phương Bắc, quốc vương Kiền Quốc là bạn thân giao của Thái Thượng Hoàng. Năm đó Kiền Quốc bị một trận cuồng phong quét qua, làm một số người phải chết thảm, lại còn thêm dịch sốt rét hoành hành nên cả nước đều bị diệt sạch. Cũng do ông trời sắp đặt, Thái Thượng Hoàng gặp được Hương Ân nên chỉ có mình nàng là may mắn sống sót. Trong lúc Kiền Quốc gặp phải khó khăn, nên người đã mời nàng đến đây

làm khách mới tránh khỏi kiếp nạn, từ đó nàng đã ở mãi trong cung trở thành công chúa Nghĩa của nước ta.

Mọi người giật mình kinh ngạc, thì ra nàng là công chúa thật. Không những thế, ngay cả Hương Ân cũng giật mình kinh ngạc, khi nghe kể về thân thể của mình.

“Sao lại có chuyện này, đã nhiều năm trôi qua mà Thái Thượng Hoàng chẳng hề đề cập với ta một chút gì?”, Nàng lạnh lùng hỏi.

Hắn thở dài. “Do Thái Thượng Hoàng thấy quốc gia của người đã mất, không muốn người chịu cảnh đau khổ mất nước, người ra lệnh cấm không ai được nhắc tới chuyện này, do mọi người cứ nghi ngờ lai lịch của người, trầm không muốn người bị người khác coi thường nên mới nói ra sự thật.” Hắn lo lắng cho nàng, sợ nàng nghe xong thân thể của mình sẽ chịu nhiều đau khổ.

Thấy nàng cười khổ một lúc. “Người cùng với Thái Thượng Hoàng, cả hai thật là thương ta, đã che giấu ta nhiều năm như vậy chỉ sợ ta đau khổ. Dù gì chuyện này cũng đã qua lâu rồi, ta không còn nhớ rõ lắm. Nhưng hôm nay người lại vì ta mà phải nói ra, để công khai với mọi người rằng ta không có dính dáng đến gia đình của người.

“Hừ! Coi như nàng là công chúa thật đi, nhưng cũng chỉ là công chúa của đất nước bị mất. Không quyền không thế, cho nên cũng giống như thường dân bình thường, không xứng đáng với hoàng thượng, vì vậy nàng không có tư cách trở thành hoàng hậu_____” Dù Liên Phi đã biết rõ mọi việc, nhưng nàng vẫn không cam tâm nhịn nhục mãi, liền nói. Hoàng thượng tức giận nhìn xuống, đột nhiên im lặng một lúc, rồi nói.

“Thực tế, từ nhỏ Thái Thượng Hoàng đã định chọn Hương Ân làm hoàng hậu, nhân cơ hội này trầm lập nàng làm hoàng hậu cũng là tuân theo ý chỉ của Thái Thượng Hoàng, chẳng lẽ ý chỉ của Thái Thượng Hoàng mọi người cũng có ý kiến sao?”

Sắc mặt Liên Phi trắng bệch, nàng biết mình không thể nào áp đảo được Hương Ân. “Hoàng thượng, van ngài tha thứ tội cho nô tì, nô tì chỉ nhất thời đồ kị mới..... Xin người hãy vì hoàng nhi của chúng ta mà nhân nhượng, xin cho nô tì thêm một cơ hội...” Nàng ôm hài nhi vội vàng cầu xin tha thứ.

“Hoàng nhi? Người xác định đứa trẻ trên tay của người là cốt nhục của trẫm sao?” Ánh mắt Cừu Dực Từ trở nên độc ác.

“Hoàng thượng?” Nàng chột nuốt nước miếng, cực kì sợ hãi.

Chẳng lẽ hoàng thượng đã biết mọi chuyện?

“Nói đến ô nhục của hoàng thất, trầm cũng nên thanh toán món nợ này với người. Nói mau, đứa nhỏ này là con ai hả?” Hắn đột nhiên giận dữ hỏi.

Nàng thất kinh hồn phách, ngã người ngồi xổm trên nền đất. “Hoàng.... Hoàng thượng, ngài nói vậy là có ý gì?”

“Đứa nhỏ này không phải con trẫm.” Hắn nói thẳng.

Mọi người lại khiếp sợ thêm một lần nữa, hoàng tử không phải con của hoàng thượng sao?

“Hoàng..... Hoàng thượng, dĩ nhiên đứa nhỏ này là con ruột của ngài_____”

“Câm mồm! Người không thể có hài nhi của trẫm.” Hắn nói như đinh đóng cột, cắt ngang lời nàng.

“Sao người lại nói chắc như vậy?” Hương Ân không nhịn được, cau mày hỏi.

“Tra tổng quản, người hãy nói rõ nguyên nhân vì sao Liên Phi không thể mang thai con của trẫm ọi người biết đi.”

Từ đầu tới cuối, Tra tổng quản luôn đứng ở phía sau, giờ hắn mới bắt đầu nói: “Hoàng thượng sớm đã giao phó, tuyệt đối không để bất kỳ vị phi tử nào được phép mang thai, vì vậy mỗi lần trước khi sủng ái các phi tử, đều đã được cho ăn uống thuốc trung hòa để tăng thêm phần khó thụ thai. Nên hoàng thượng rất cẩn

thận trọng lúc sủng ái phi tử, để tránh các nàng không thể mang thai con của mình, việc Liên Phi có thể sinh con của hoàng thượng thì tuyệt đối không có khả năng.”

Sau khi nghe xong, mọi người liền sợ hãi.

“Hoàng thượng, sao người lại làm như vậy?” Hương Ẩn kinh ngạc không thôi, không hiểu vì sao hần không cho các phi tử có con, chẳng lẽ hần không muốn có nhiều con cháu hay sao?

Hần nhìn nàng. “Đó là vì trẫm không muốn những nữ nhân khác sinh ra con của trẫm, trẫm..... chỉ muốn người vì trẫm mà sinh ra hài tử.” Hần nhìn nàng đầy tình cảm, cứ lăm bằm nhìn nàng nói.

Giờ trắng đen đã rõ, ánh mắt nàng thoáng chốc bị bao quanh bởi một tầng mù sương mờ ảo. “Hoàng thượng.....” Lại thêm lần nữa hần làm nàng cảm động, nam nhân này đã toàn tâm toàn ý với nàng. Mặc dù làm tổn thương những nữ nhân khác, nhưng đối với nàng lại rất ích ý, tuyệt đối chiếm hữu, cũng tuyệt đối che chở bảo vệ cho nàng.

“Không thể, đứa nhỏ này là con hoàng thượng, nếu không phải thì sao ngài không tranh thủ lúc nó đang mang thay mà phá bỏ đi chứ? Vì sao lại kéo dài tới bây giờ mới nói?” Liên Phi liền ngụy biện, dù thế nào nàng cũng không nghĩ ra rằng hoàng thượng lại tính sẵn không cho bất cứ phi tử nào mang thai con của ngài. Khó trách nhiều năm qua trong cung không hề có một tin vui lan ra, vì quá nóng lòng nên nàng mới nghĩ cách tư thông cùng hộ vệ trong cung, nói dối mang long thai sinh hạ được hoàng tử. Vốn tưởng kế hoạch không chệ vào đâu được, thế mà hoàng thượng đã biết hết mọi việc, còn im lặng không hề lên tiếng, có thể thấy tâm tư hoàng thượng đang có rất nhiều phiền não.

“Hừ! Đó là do trẫm không muốn giận vì chuyện xấu này, trẫm không muốn làm lớn ra, định chờ ít ngày nữa sẽ để người cùng hài tử của người tự nhiên biến mất, nhưng người dám mơ tới ngôi vị hoàng đế của trẫm. Quả thực không biết sống chết, trẫm sao có thể tha thứ cho người. Người đâu! Bắt lấy hai mẹ con họ, trẫm muốn ả phải trả giá thật đắt.”

Sau một tiếng ra lệnh, hai mẹ con Liên Phi lộ vẻ sầu thảm khi bị bỏ vào ngục tù, không tới bảy ngày, hai mẹ con nàng liền được hoàng thượng ban cho cái chết.

9. Chương 9

“Hoàng thượng đâu rồi?” Trong lúc rảnh rỗi, Hương Ẩn liền đặt chân vào Ngự Thư Phòng, nhìn thấy Tra tổng quản đang một mình dọn dẹp đồng tranh gỗ.

Đột nhiên nghe thấy giọng nói của nàng, Tra tổng quản sợ đến mức làm những tranh gỗ trong tay rơi đầy xuống đất. “Hoàng..... Hoàng hậu nương nương!”

Nàng vận lông mày nhìn vẻ mặt hốt hoảng của hần. “Ngươi làm sao vậy?”

“Không... không có gì, ách..... Hoàng thượng cùng Cừu vương gia, Trảm tướng quân đang ngồi trong điện để bàn chính sự.” Tra tổng quản khấn trương nói.

“Hai người bọn họ đã tới đây sao? Vậy phu nhân bọn hần có tới đây không?” Nàng thuận miệng hỏi.

“Dạ không có, bởi vì lúc hoàng thượng ở Lê Quốc đã hạ lệnh nghiêm cấm không cho hai vị phu nhân đến gần ngài, sợ họ sẽ dạy hư ngài mất.” Tra tổng quản nín cười liền nói.

Nàng phì cười ra tiếng. “Ta hiểu rồi.”

Theo dự tính thời gian qua thì bọn họ đã hồi cung từ lâu lắm rồi, nhưng hoàng thượng vẫn cứ giữ mãi quy định cũ không cho hai nữ nhân này lui tới hoàng cung, chắc là do hoàng thượng vẫn chưa nguôi giận, nên không muốn hai người này vào cung.

“Đây là gì?” Nàng liếc một cái về phía những tranh gỗ đang nằm rải rác trên đất.

Tra tổng quản kinh hãi nhìn chăm chăm đồng tranh gỗ, do không cẩn thận nên bị rơi xuống đất, vội vàng ngồi xổm người xuống nhặt lấy mấy tranh gỗ. “Không có gì cả..... Đây chỉ là những bức tranh gỗ mà hoàng thượng không còn cần nữa, nên nô tài định đem chúng đi bỏ.” Hồngбет, thế nào hoàng hậu nương nương cũng nhìn thấy.

“Khoan đã, đừng lấy chúng đi nhanh như vậy.” Nàng thấy bức tranh gỗ mà Tra tổng quản đang thu dọn vừa mở ra, người trên bức họa nhìn rất quen mặt, nàng suy nghĩ một lúc liền chìa tay về phía hắn. “Để ta xem.”

Tra tổng quản liền sợ hãi, nhưng lại không dám không nghe theo mệnh lệnh, đành cung kính đem những bức tranh gỗ giao ra cho nàng.

Nàng mở tranh cuộn ra xem nhìn thấy các bức vẽ đều tập trung vào các phong thái yếu điệu của mỹ nhân. Lòng mày nàng nhìn về phía bút đỏ được người khác đánh vòng lên, chân mày nàng nhẹ nhàng chau lại. “Những bức khác cũng đem tới đây cho ta.”

Tra tổng quản toát mồ hôi lạnh không dám chần chờ, liền đem tất cả tranh cuộn bày ra trước mặt cho nàng xem. “Mời ngài xem.”

Liên sắp xếp các bức họa của mỹ nhân thành một hàng, các ngón tay thon dài trắng như ngọc cũng bị đánh vòng, đôi mắt như cầu hồn cũng bị người khác vẽ vào, hai lỗ tai trắng nõn cũng bị người khác cố ý đánh vào đỏ ửng, những mỹ nhân có đường cong ở cổ cũng bị người này cố ý vẽ vào.....

“Tra tổng quản”.

“Hoàng. Hoàng hậu nương nương, nô tài ở đây.”

“Những vết son đỏ trên bức mỹ nhân đồ này là....”

“Tất cả đều là vòng vẽ của hoàng thượng...”

Hóa ra như vậy, trong quãng thời gian trước nàng không nghĩ đến những loại tình cảm này. Từ khi mới bắt đầu đã như vậy, người đàn ông này đã dùng những phương thức này để yêu nàng.

“Tra tổng quản.” Sau một lúc lâu, nàng mở miệng lần nữa.

“Nương nương.” Tra tổng quản bất đắc dĩ trả lời.

“Liên Phi có ánh mắt giống ta ư?”

“Đúng vậy, nương nương.”

“Ngân Phi bóng dáng giống ta?”

“Đúng vậy, nương nương.”

“Ngạn Phi có lỗ mũi giống ta?”

“Đúng vậy, nương nương.”

“Thơ Phi có đôi môi giống ta?”

“Đúng vậy, nương nương.”

“Cảnh phi ——”

“Giọng nói giống ta ư!” Nàng suy nghĩ một lúc, đột nhiên có bóng người thấp thoáng tiến thẳng đến phía sau lưng nàng.

Nàng kinh ngạc liền quay đầu lại.

“Tra tổng quản, ở đây đang xảy ra chuyện gì, không phải ta đã dặn người phải xử lý cho xong những bức vẽ này rồi sao?” Cừu Dục Từ có chút không vui, liền khiển trách.

Cảm nhận trong lời nói của chủ tử chứa đầy tức giận, Tra tổng quản cúi đầu sợ hãi không dám nhìn về phía chủ tử một cái.

“Là ta muốn hấn lấy cho ta xem.” Hương Ân liền giải vây ngay cho Tra tổng quản, phát tay áo một cái nhằm bảo hấn lui ra.

Tra tổng quản cảm động đến rơi nước mắt, liền quỳ xuống an tâm bước đi. Trước khi ra ngoài, hấn còn thay bọn họ đóng cửa Ngự Thư Phòng lại.

Hương Ân nắm bức tranh vẽ trong tay, không nói lời nào mà cứ nhìn chăm chăm vào hấn.

Nếu như không phải vì những bức tranh vẽ này, vĩnh viễn nàng cũng không biết được. Trong quá khứ, nam nhân này đã đuổi theo ảo ảnh của nàng như thế nào? Những bức vẽ của những cô gái trong hình đều xinh đẹp như hoa, nhưng để được hấn chú ý đều chỉ có một lý do, đó chính là mỗi một bộ phận trên người họ có điểm tương đồng với nàng.

Chuyện xảy ra sau giữa trưa năm đó đã làm cội lòng nàng tan nát, hấn phí tâm suy nghĩ cũng không phải để thu thập tình cảm nữ nhân, mà đang tìm kiếm bóng dáng của nàng ở chỗ bọn họ!

“Sao người không nói cho ta biết chứ?” Một lúc lâu, nàng nhẹ nhàng nói.

“Nói cho người biết cái gì?”

“Những bức vẽ kia, những thứ phi kia thật ra người không hề yêu họ có đúng không?”

“Không đáng nhắc tới, bọn họ chỉ là vật thay thế cho người.” Cừu Dực Từ nhìn lướt qua dấu chấm trên bức họa, chính hấn đã dùng tất cả tâm tình để vẽ như thế. Mỗi khi thấy các bộ phận trên thân thể các nàng có đặc điểm giống Hương Ân, liền mơ hồ suy nghĩ.

Hấn không phải tốn chút sức lực nào để chiếm được họ, bởi các nàng không phải là Hương Ân.

“Người đúng là tên ngốc.” Thật ngu ngốc, bởi từ lâu rồi cả hai người bọn họ đã trở thành một. Chẳng hiểu vì lý do gì, mà bọn họ phải dạo một vòng lớn mới có thể tìm thấy nhau chứ?

“Đây là tội lớn nhất của quân vương, vì yêu thương hoàng hậu.” Hai tay hấn ôm lấy lồng ngực nàng, trong miệng vẫn giữ y nụ cười. “Trẫm không ngốc chút nào, trẫm thích xem bộ dạng cau mày của Đồng Phi, thích Thơ Phi mỉm cười, thích Cảnh Phi ở dưới thân người của trẫm rên rỉ...”

Theo bản tính lúc trước của Hương Ân liền nổi giận ngay lập tức, nhưng lần này nàng lại từng bước từng bước tiến lại gần hấn, cau mày một lát rồi mỉm cười

Cả người nàng uyển chuyển như nhánh cỏ cứ dính chặt trên người hấn, một bàn tay nhỏ chạm vào phần gáy của hấn, dùng âm thanh ngọt ngào đầy mê hoặc để dụ lấy hấn.

“Hoàng thượng, người còn thích gì nữa hử?”

Hấn liền bắt ngay vòng eo nhỏ của nàng, ngăn chặn mùi đàn hương phát ra từ hơi thở nàng, ngăn cản nàng tiếp tục dùng phương thức này trêu chọc những khát vọng của hấn.

Sau khi bọn họ hồi phục tâm trí, cả hai người không thể chế ngự được dục vọng kích thích trong người nên mà cứ thở hổn hển mãi. Tóc nàng cứ xốc xếch lên, chiếc váy được kéo ra để lộ làn da trắng như tuyết ở trước ngực, hơi thở không đều đặn cứ hạ xuống rồi thở dốc ăi, cái miệng nhỏ nhắn của nàng chính là thứ cổ vũ dục hỏa trong người hấn.

“Người biết không? Trẫm cứ mãi chờ đợi người từ lâu lắm rồi.” Cừu Dực Từ ở bên tai nàng nói nhỏ, “Ai trẫm cũng không thích, chỉ cần một mình người.”

Nàng nhẹ nhàng bắt lấy bàn tay hấn đang dao động trên người nàng, để cho hấn dừng lại. “Chỉ cần một mình ta, vậy sao người lại tìm quá nhiều nữ nhân để thay thế ta chứ?”

Những cô gái kia đều là những người vô tội! Mặc dù Hương Ân hiểu rõ tình cảm hấn đối với nàng một mực chân thành, làm nàng thấy họ thật tội nghiệp.

“Ai kêu lão bà người bỏ trẫm xuất cung, cứ tranh chức Võ Lâm Minh Chủ gì đó, lại còn muốn vân du tứ xứ, trẫm không thể bỏ hết chuyện quốc sự để đuổi theo người. Ta không thể làm gì khác ngoài việc tìm đồ dỏm, giúp trẫm giải tỏa những nỗi tương tư thống khổ về người.” Hấn bắt đầu dĩ biện giải.

Nam nhân này yêu nàng đến mức độ tẩu hỏa nhập ma rồi, hẳn có thể là một kẻ phong lưu đa tình, nhưng đối với thiên hạ lại là một người cha vô cùng tận tâm, chỉ vì muốn giải tỏa những suy nghĩ đối với nàng.

Nói cho cùng tất cả nghiệp chướng của hắn, đều bắt nguồn từ nàng.

Nàng dùng ánh mắt trách móc nhìn về phía hắn.

“Người biết không? Chỉ vì người cứ hay phong lưu đa tình mãi, làm cho ta trải qua thời gian dài lắm tưởng người là một tên vua vô tình, nên với người ta càng thêm chán ghét, mỗi lần nhìn thấy người có thêm một Tân Phi, ta càng chán ghét người nhiều hơn, càng muốn chạy ra khỏi hoàng cung. Nếu người yêu ta, thì phải thay đổi tất cả.”

“Trẫm sai rồi.” Từ trước đến giờ hắn luôn cao ngạo, cả đời này chưa bao giờ chịu cúi đầu nhận sai với người nào, nàng chính là người đầu tiên.

Chà! Chỉ cần chuyện có liên quan đến nàng, hắn không cách nào khắc chế được tim của mình, luôn cứ rối loạn mãi. Từ nhỏ nha đầu này đã khắc chế được hắn, hơn nữa còn khắc chế hắn đến mức độ không thể suy nghĩ được, biết rõ trong lòng hắn đối với nàng chính là si mê cuồng dại, làm cho hắn không thể nào tách ra khỏi nàng được.

“Người nói như vậy thì những phi tử kia nên làm gì bây giờ?”

“Trẫm sẽ đền bù cho họ.”

“Đền bù ư? Đền bù thế nào?” Đã là nữ nhân của quân vương, một khi bị trục xuất khỏi hoàng cung thì sẽ bị người đời cười nhạo, cho dù muốn tái giá đi nữa thì người nào dám mơ ước nữ nhân đã từng thuộc về quân vương chứ?

“Trẫm sẽ tặng cho họ tài vật, hơn nữa nếu các nàng muốn cải trang rời khỏi hoàng cung để tái giá thêm một lần nữa, hay muốn xây dựng đền miếu xuất gia. Tất cả chỉ tùy thuộc theo ý các nàng, trẫm sẽ không nhúng tay vào. Nếu họ không muốn xuất cung, trẫm cam kết sẽ lo lắng cho họ suốt cuộc đời này, tuyệt đối sẽ không đuổi họ đi chỉ là họ phải sống cảnh cô phòng lẻ bóng suốt nửa đời còn lại.”

Hương Ân suy nghĩ một lúc, không còn cách nào để giải quyết tốt hơn. Nhìn nam nhân đứng trước mặt nàng đã thành tâm nhận lỗi lầm chính mình, làm cho nàng không thể nhẫn tâm tiếp tục trách móc hắn nữa.

“Như vậy thì sau này người không nên tái phạm, nếu không ta sẽ không bao giờ trở về bên cạnh người nữa,” Nàng ôm hắn, ghề vào lỗ tai hắn cười đe dọa thành tiếng.

“Tuyệt đối sẽ không để chuyện đó xảy ra.” Cừu Dực Từ liền gật đầu cam kết, lần nữa hạ thấp người hôn lên nàng, hắn cứ hôn lên người nàng đầy tình cảm chân thành.....

Bên trong Ngự Thư Phòng liền xuất hiện cảnh xuân kiều diễm, không có ai phát hiện rằng ở bên ngoài có một bóng nữ tử đang đứng, ánh mắt thâm độc nhìn vào bên trong giận dữ.

Thì ra là như vậy, nàng không cam tâm, tuyệt đối không cam tâm!

“Cái gì! Người lại muốn xuất cung?” Nghe lời thỉnh cầu của Hương Ân, sắc mặt Cừu Dực Từ trắng bệch.

Cứ tưởng rằng sau khi nàng thành hôn, sẽ ngoan ngoãn sống trong cung làm hoàng hậu của hắn. Thật không ngờ, chỉ có một khoảng thời gian ngắn ngủi trôi qua thật yên tĩnh, nàng lại bắt đầu hành động.

Nàng gật đầu một cái, liền phát ra một nụ cười quyến rũ.

“Không được đi, người bỏ mặc trẫm một mình ở đây, mà đi ra ngoài tự do Tiêu Dao hay sao?” Hắn hoảng hốt đến độ muốn lay lục cầu xin nàng chớ đi, đánh mất hết cả sự tôn nghiêm của bậc quân vương?

“Không thể được, ta là Võ Lâm Minh Chủ. Trước đó vài ngày, vì có việc đến Lê Quốc nên đã đẩy không ít trách nhiệm cho bọn thuộc hạ. Lần này Ký Châu xuất hiện kẻ giết người cuồng bạo, ta không thể không loại trừ kẻ gieo họa này được.”

“Không được, Trẫm sẽ hạ lệnh cho Trại Thanh giải quyết kẻ này là được, không cần người phải mạo hiểm, càng không cho người rời xa trẫm!” Hắn ương ngạnh nói.

Nàng bật cười liếc nhìn hắn một cái, vị hoàng đế này quá bướng bỉnh, tính nết của hắn còn lợi hại hơn cả một đứa trẻ. “Trạm Thanh không đi được? Nghe nói Tiểu Nữ đang lâm bồn, người nghĩ hắn có thể đi được sao?”

Hai mắt hắn phóng hỏa. Chết tiệt, sao nhằm vào lúc này sinh ra hài tử làm gì? “Còn Cừ Thường Khiêm, trăm hạ lệnh cho hắn đến Kỳ Châu một chuyến, bảo đảm không xảy ra sự cố.”

Nàng cười nhạo một tiếng, “Mao Uy Long đã gây nên họa lớn, trốn về Cừ Trang ở Tứ Xuyên rồi, hiện nay đường đệ của người đang đuổi theo thê tử trở về Tứ Xuyên, trong khoảng thời gian ngắn, sao hắn có thể trở về kịp để làm theo mệnh lệnh của người được chứ!”

Hắn nhìn nàng một cái, thấy ánh mắt nàng chẳng hề che giấu niềm vui phấn khởi, căn bản thì nữ nhân này không muốn giúp dân trừ hại, mà do lâu ngày sống trong hoàng cung đã sinh ra buồn chán, nên muốn đi ra ngoài để khảo sát tình hình biên giới một phen. Nữ nhân này không bao giờ chịu an phận thủ thường chút nào!

“Không được đi! Người đi rồi, trăm làm sao sống được?” Sau một lúc đắn đo suy nghĩ, hắn quyết định dùng kế sách đau khổ mà hành động.

Đây mới là lời nói thật lòng của hắn, tự mình thừa nhận là kẻ phản quốc. Hắn đã được nàng nuôi dưỡng vào mỗi đêm, phải ôm chặt lấy thê tử để ngủ. Vì vậy đã trở thành thói quen khó sửa của hắn, nếu nàng bỏ đi, chẳng phải muốn lấy đi mạng sống của hắn hay sao!

“Người hãy cố nhẫn nại, nhiều lắm là ba tháng ta sẽ trở về.” Hương Ẩn liên trấn an lấy hắn nói, ngay cả ánh mắt nàng không có chút hướng về phía hắn, dường như trong lòng nàng đã sớm bay ra khỏi hoàng cung rồi, quyết định muốn ra ngoài phiêu lưu một chút.

“Ba tháng?!” Cừ Dực Từ tròn tròn cặp mắt. Đùa gì thế, ba ngày còn không được nói chi là ba tháng. Dù có chết hắn cũng quyết lắc đầu, nói gì cũng không cho.

“Nếu không thì hai tháng cũng được?” Nàng lùi một bước.

Hắn kiên quyết lắc đầu.

“Một tháng?”

Vẫn cứ lắc đầu.

Nàng liền hạ con người tỏ ra buồn bã. “Thật không đồng ý?”

“Không đồng ý!” Hắn cương quyết chịu ăn đòn, chứ tuyệt đối không thể khuất phục uy quyền của nàng. Nếu không khắc phục được lần đầu, thế nào cũng có lần thứ hai, thứ ba. Sau này không thể quản thúc nàng được, thì cuộc sống sau này của hắn sẽ rất khó khăn. Tâm trí của hắn trở nên bất an nếu không nhìn thấy nàng, tính tình của hắn sẽ càng trở nên nóng nảy, hắn sẽ không thể chuyên tâm xử lý chuyện quốc gia đại sự, vì tương lai quốc gia, tuyệt đối không để cho nàng bỏ đi!

Nàng vỗ bàn một cái. “Không đồng ý cũng phải đồng ý!” Kiên quyết nói, bất kể hắn có thích hay không, nàng cũng phải đi.

“Người!” Cừ Dực Từ giận đến không nói được, quả thật trong mắt nữ nhân này, hắn chẳng có chút tôn nghiêm của hoàng đế!

“Người không sợ lần này bỏ đi, vì nhớ người nên bệnh cũ của trăm lại tái phát sao?” Hắn quyết định dùng biện pháp uy hiếp nàng, lúc trước hắn đã từng mang chứng bệnh thu thập “Đồ dỏm”, ngộ nhỡ lần này nàng bỏ đi thì hắn.....

Bỗng chốc đôi mắt nàng nheo lại. “Người dám!”

“Hừ!” Hắn không trả lời, chỉ hừ một tiếng lạnh giá.

Bỗng nhiên nàng đứng dậy, ánh mắt quẩn rũ cứ liên tục xuất hiện, môi anh đào cong lên đặt lên trên bờ môi hắn như đang trêu ghẹo lấy hắn. Mắt hắn không thể chớp được một cái, bóng dáng uyển chuyển đầy

mê hoặc cứ giữ chặt lấy hắn. Đôi cánh tay ôm lấy phần cổ của hắn, nụ hôn chứa đầy ma lực làm lý trí của hắn bị phân tán.

Nhất thời tâm trí hắn trở nên tê dại, một cánh tay không tự chủ liền xoa bóp ngực hắn, tay kia ôm chặt lấy lồng ngực hắn. Dục hỏa cứ cháy rạo rực trong người hắn, càng ngày càng lan nhanh hơn.

Trong một khoảnh khắc, nàng đưa bàn tay nhỏ bé của mình vào bên trong vạt

áo của hắn.

Hắn thở dốc vì kinh ngạc. Tên yêu tinh này!

Biết rõ hành động của nàng không hề trong sáng, làm hắn không thể nào kháng cự nổi, hơi thở của nàng quá ngọt ngào, làm cho hắn bị hấp dẫn đột nhiên chuyển thủ thành công, hung hăng chiếm giữ lấy nàng.....

Hôm sau ——

Khi hắn đã thỏa mãn dục vọng, đột nhiên tỉnh giấc phát hiện chiếc gối bên cạnh trống rỗng người, nữ nhân của hắn đã biến mất!

Hắn lập tức kinh ngạc ngồi dậy, quay đầu nhìn thấy một tờ giấy có dòng chữ viết rất xinh đẹp.

Đã hưởng thụ được chính phẩm, làm sao người có thể chịu được đồ dỏm chứ?

Trong nháy mắt, những chuyện của hắn được loan truyền đi. Đáng chết! Lần này hắn lại thua trận nữa rồi.

Nữ nhân này nói không sai chút nào, đã hưởng thụ được cực phẩm nhân gian là nàng, nên dù cho đồ dỏm có giống nàng một trăm phần trăm đi nữa, thì hắn ăn cũng không thấy ngon.

Ghe tởm! Nữ nhân này đoán biết miệng của hắn đã bị nàng nuôi đến gian xảo mất rồi, cho nên giờ đây nàng chẳng còn biết sợ là gì.

Hắn cực kỳ tức giận, đem tờ giấy xé nát, bắt đắc dĩ thở dài.

“Tra tổng quản, hoàng hậu có truyền tin gì về không?” Cừu Dực Từ đang viết công văn, nhưng trông hắn chẳng có chút lưu tâm đến liên hồi.

“Khởi bẩm hoàng thượng, nương nương xuất cung chưa tới hai ngày, dù có tin tức đi nữa cũng không truyền nhanh như vậy ạ.” Tra tổng quản liền ứng biến cẩn thận.

Hắn biết rõ chủ tử đang rất lo lắng, hơn nữa còn thấy cảnh lúc hắn đang lâm triều, mấy vị đại thần không thể giải thích được, liền bị chửi đến mức cúi đầu chịu trận. Bởi trong lòng hắn đã có dự tính sẵn, hoàng thượng không nhìn thấy hoàng hậu, thì sẽ cảm giác bất an!

“Mới hai ngày sao? Thế mà trăm cứ tưởng nàng đã xuất cung ít nhất hai mươi ngày rồi chứ?” Lông mày hắn càng kéo sát lại.

Tra tổng quản cười khổ, không dám trả lời, chỉ sợ chọc chủ tử càng thêm lo lắng.

+++++

“Đã là ngày thứ mấy rồi hả?”

Tra tổng quản liền lau mồ hôi. “Khởi bẩm hoàng thượng, đã bảy ngày rồi ạ.”

“Vẫn không có tin tức gì sao?”

“Cái này. . . .” Hắn liếc trộm nhìn hoàng thượng đầy sợ hãi,

Vào mấy ngày trước, sự tàn bạo của hoàng thượng ngày càng nặng hơn. Lúc trong triều, cho gọi quan Đô Đốc ở địa phận Ký Châu vào kinh thành thật nhanh. Tâm trạng giận dữ, liền trách việc hắn quản lý không nghiêm địa phận của mình, ngay lập tức liền tước ngay mũ ô sa của hắn.

Sao chỗ nào cũng xuất hiện một hai ác tặc chứ? Đúng là do thường ngày hắn quá lơ lỏng, làm hoàng hậu phải dừng lại ở địa phận Ký Châu nên không thể trở về được, cũng có thể nói do tên Đô Đốc này gặp xui xẻo, đem tất cả họa về nhà của hắn.

“Hoàng thượng, với thân thủ của hoàng hậu, nhất định có thể nhanh bắt tên ác tặc kia.” Tra tổng quản cẩn thận trấn an lấy cơn tức giận của hoàng thượng nhưng cũng sợ lỡ mình không cẩn thận cũng sẽ gặp tai họa.

“Hừ!” Giờ phút này trong lòng của Cừu Dực Từ chỉ mong sao đem tên ác tặc kia ra róc xương lóc thịt ngay lập tức, để trả thù cho trái tim đang đau khổ của hắn! Dĩ nhiên, vào lúc này... phải đem một người nào đó ra xử phạt.....

+++++

“Đã là ngày thứ mấy rồi hả?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, đã là mười ba ngày rồi ạ.” Thanh âm của Tra tổng quản có chút run rẩy.

“Người đâu, đem đầu tên Tuần Phủ Ký Châu đưa tới đây cho trẫm! Tên vô dụng đó làm gì không biết, làm cho bọn ác tặc đường đạo khởi lên làm cho dân chúng phải sống trong cảnh lầm than!” Căn bản là Cừu Dực Từ đang nổi trận lôi đình, cho nên không có ai dám đến gần.

“Bất luận kẻ nào không bắt được thì tất cả các quan viên dính dáng tới đều bị đem đi xử lý hết, cả tên Hình bộ Thượng Thư cũng chờ đưa đầu tới gặp trẫm!”

Mặt Tra tổng quản không có chút máu.

Cái này không phải đơn giản chỉ là mất mũ ô sa trên đầu như vậy, ngay cả mạng cũng khó bảo toàn, hôm nay các triều thần trong triều đình, người người đều cảm thấy bất an, hoàng hậu ơi hoàng hậu, ngài còn không mau trở về để lôi hồn ngay mau đi!

Nếu hoàng hậu không mau trở về, chủ tử sẽ trở thành bạo quân..... Có lẽ hoàng hậu không nên ra ngoài cung để “Trừ bạo an dân”, bởi trong cung đang có một ác đồ đang chờ ngài về thu phục.

Đối với chuyện đại nghịch bất đạo này, Tra tổng quản hốt hoảng không dứt, hoàng thượng, nô tài không dám bắt kính!

+++++

Chẳng lẽ nàng hoàn toàn không nhớ tới hắn?

Cừu Dực Từ vẫn cứ thấy bóng dáng tinh quái của Hương Ân cứ lẩn quẩn mãi trong đầu, dường như nổi nhớ nhưng cứ mãi xâm nhập lấy hắn, làm cho cảm xúc trong người hắn không thể nào khắc chế được.

“Có ai không! Tra tổng quản!” Hắn chợt kêu lên giận dữ.

“Hoàng thượng,” Tra tổng quản ngủ quên và chờ ở bên ngoài liền nghe gọi thì vội vã ứng tiền. Nửa tháng nay, hắn cứ thấy mình đã già thêm mười tuổi, ngay cả đầu đầy tóc bạc.

Vừa vào tắm cung, nhìn thấy bộ dạng của chủ tử thế này, nếu nói là không phải lo âu hay là phiền não thì..... Ai chà! Bệnh tương tư của hoàng thượng lại tái phát nữa rồi.

“Đã điều tra hoàng hậu rốt cuộc là đang ở đâu rồi chưa?” Hắn không nén nổi khi cứ phải chờ đợi mãi được nữa.

“Hoàng thượng, ngài không phải cũng muốn đích thân đi đến Ký Châu tìm nương nương chứ?”

Hắn ngược nhìn Tra tổng quản một cái, vả lại ý nghĩa đã quá rõ ràng rồi.

Tra tổng quản lập tức quỳ xuống. “Hoàng thượng, còn chưa tới hai ngày nữa thì chính là ngày sinh của ngài, các quốc gia đã phái các đặc sứ rồi rít tới trước ngày đó để chúc mừng, ngài là chủ tử, không thể không có mặt ở kinh thành được? Huống chi trong triều cần ngài trấn giữ, vạn vạn lần cầu xin ngài không thể rời khỏi kinh thành vào phút giây này ạ! Nếu ngài cứ nhớ mãi hoàng hậu..... Chi bằng.....” Hắn vẫn chưa nói hết câu, đã thấy chủ tử nhìn hắn đầy căm tức.

“Trẫm không cần nữ nhân khác, chỉ cần hoàng hậu quay trở lại bằng xương bằng thịt!” Cừu Dực Từ vỗ bàn, rống to giận dữ truyền đi khắp trong và ngoài nước.

Tra tổng quản rụt cổ một cái, thật đáng chết, cứ quỳnh lên mà quên mất chủ tử đã sớm cai thói quen “Thu thập đồ dỏm” này rồi.

“Hoàng, hoàng thượng, ý tiểu nhân nói là thừa cơ hội này có mấu bầu rượu vừa đến kịp lúc, chỉ cần uống khoảng hai chén thì sẽ quên hết những ưu tư phiền muộn liền.” Ánh mắt hắn liền hướng về phía bên cạnh, Tiểu Thái Giám liền linh hoạt bưng rượu lên ngay.

“Là loại lá trúc xuân đó à.....” Cừu Dực Từ nhìn về phía bầu rượu lia, có chút thích thú. Nếu có thể cũng Hương Ẩn đối ẩm, có thể quên tất cả ưu phiền.

Hắn thu hồi vẻ mặt tức giận, dù biết rằng mình có giận chó đánh mèo thì cũng vô ích, nếu như ngay cả hắn cũng không thể làm cho nàng quay trở về nhà thì những kẻ khác làm sao có biện pháp được chứ?

Được rồi, sẽ cho nàng một ít thời gian. Trước ngày sinh của hắn, nàng sẽ phải quay về chứ?

Uống được vài ly rượu, hắn đột nhiên cảm thấy tâm trạng trở nên tốt hơn, thậm chí còn bắt đầu mong chờ không lâu sau thì nàng sẽ quay trở về. Bởi mấy ngày liên tiếp không ngủ được an giấc nên sinh ra mệt mỏi, hắn dựa vào giường và nhắm nghiền hai mắt lại.

Thấy hoàng thượng ngủ say, cuối cùng Tra tổng quản có thể an tâm khoát khoát tay, liền lui ra để không quấy rầy giấc ngủ của chủ tử.

Bên ngoài tấm cung mọi người liền lui ra, một bóng người núp trong bóng tối, cố ý ăn mặc hở hang cả thân người, thừa dịp hư thật lẫn lộn liền hạ quyết tâm, cố đi thẳng vào.

Lông mày hơi khắc chậm lại, đây là cơ hội cuối cùng của nàng, nàng phải nắm chặt cơ hội tốt này.....

Trên một hành lang dài ở chỗ khác của cung điện.

Ánh sáng của ánh trăng chiếu rọi, hoa mai di động, không kẻ nào có thể kinh động tới Hương Ẩn, vượt qua thành cung, chạy một đường như bay hướng thẳng về tấm cung của hoàng thượng.

Nàng rất nhớ hắn! Vô cùng, vượt ra ngoài cả suy nghĩ.

Đột nhiên tâm trí liền bị trói chặt lại, nàng cảm thấy bất ổn. Khi thấy nhiệm vụ kết thúc, nàng liền vội vã rời khỏi Ký Châu, vội vàng trở về trước ngày sinh của hắn, làm cho hắn kinh ngạc đầy vui sướng.

Tám phần bản tính nhẫn nại của nam nhân này đã hoàn toàn biến mất rồi, nàng đắc chí cười, vừa bước chậm chậm tiến vào bên trong điện. Đêm đã khuya, giờ hắn đã nghỉ ngơi.....

Nhưng sao, cả bên trong tấm cung đều tối đen như mực vậy? Nàng chau mày lại, nhặt lên từ trên bàn một chiếc đèn đã bị tắt, bước đi thông thả vào bên trong điện.

Thoáng chốc, trước mặt nàng xuất hiện một cảnh tượng là toàn thân nàng run rẩy một hồi.

Xiêm áo Đồng Phi xốc xếch nghiêng người tựa lên trên giường, để lộ ra lớp da thịt của mình, cùng một điểm tương đồng với nàng chính là chân mày kia, hướng nhìn về phía nàng cười đắc ý, sao lại liều lĩnh như vậy, sao lại ác tâm như vậy!

Mà ở phía sau lưng của nàng, rõ ràng chính là cơ thể của hắn.

Nàng cảm thấy huyết mạch trong lồng ngực như ngừng lại, một cảm giác tâm loại cứ tiến tới tập kích lấy nàng đau nhức đến cuồng loạn. Nàng nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, đầu ngón tay đâm rách cả lòng bàn tay, một dòng máu nóng liền chảy xuống.

Hắn lại dám làm như vậy thật!

Nàng không thể tiếp tục chịu đựng, xoay người chạy như bay ra.

“Ô? Hoàng hậu nương nương đã trở lại!” Ở nơi xa, Tâm Phi trông thấy hình dáng của nàng, liền mừng rỡ kêu lên, nhưng giọng mới vừa cất thì Hương Ẩn liền biến mất không thấy.

“Chuyện gì đang xảy ra đây?” Là do nàng hoa mắt sao?

Trong lúc đang nghi ngờ, nàng nhìn thấy bóng Đồng Phi lặng lẽ bước ra từ trong tấm cung của hoàng thượng, vừa đi vừa sửa sang quần áo của mình, bờ môi nhếch lên nở nụ cười quỷ quyệt.

“Tra tổng quản, hoàng hậu có truyền tin gì về không?” Cừu Dực Từ đang viết công văn, nhưng trông hẩn chẳng có chút lưu tâm đến liền hỏi.

“Khởi bẩm hoàng thượng, nương nương xuất cung chưa tới hai ngày, dù có tin tức đi nữa cũng không truyền nhanh như vậy ạ.” Tra tổng quản liền ứng biến cẩn thận.

Hẩn biết rõ chủ tử đang rất lo lắng, hơn nữa còn thấy cảnh lúc hẩn đang lâm triều, mấy vị đại thần không thể giải thích được, liền bị chửi đến mức cúi đầu chịu trận. Bởi trong lòng hẩn đã có dự tính sẵn, hoàng thượng không nhìn thấy hoàng hậu, thì sẽ cảm giác bất an!

“Mới hai ngày sao? Thế mà trăm cứ tưởng nàng đã xuất cung ít nhất hai mươi ngày rồi chứ?” Lòng may hẩn càng kéo sát lại.

Tra tổng quản cười khỏ, không dám trả lời, chỉ sợ chọc chủ tử càng thêm lo lắng.

+++++

“Đã là ngày thứ mấy rồi hả?”

Tra tổng quản liền lau mồ hôi. “Khởi bẩm hoàng thượng, đã bảy ngày rồi ạ.”

“Vẫn không có tin tức gì sao?”

“Cái này.” Hẩn liếc trộm nhìn hoàng thượng đầy sợ hãi,

Vào mấy ngày trước, sự tàn bạo của hoàng thượng ngày càng nặng hơn. Lúc trong triều, cho gọi quan Đô Đốc ở địa phận Ký Châu vào kinh thành thật nhanh. Tâm trạng giận dữ, liền trách việc hẩn quản lý không nghiêm địa phận của mình, ngay lập tức liền tước ngay mũ ô sa của hẩn.

Sao chỗ nào cũng xuất hiện một hai ác tặc chứ? Đúng là do thường ngày hẩn quá lơ lỏng, làm hoàng hậu phải dừng lại ở địa phận Ký Châu nên không thể trở về được, cũng có thể nói do tên Đô Đốc này gặp xui xẻo, đem tất cả họa về nhà của hẩn.

“Hoàng thượng, với thân thủ của hoàng hậu, nhất định có thể nhanh bắt tên ác tặc kia.” Tra tổng quản cẩn thận trấn an lấy cơn tức giận của hoàng thượng nhưng cũng sợ lỡ mình không cẩn thận cũng sẽ gặp tai họa.

“Hừ!” Giờ phút này trong lòng của Cừu Dực Từ chỉ mong sao đem tên ác tặc kia ra róc xương lóc thịt ngay lập tức, để trả thù cho trái tim đang đau khổ của hẩn! Dĩ nhiên, vào lúc này... phải đem một người nào đó ra xử phạt.....

+++++

“Đã là ngày thứ mấy rồi hả?”

“Khởi bẩm hoàng thượng, đã là mười ba ngày rồi ạ.” Thanh âm của Tra tổng quản có chút run rẩy.

“Người đâu, đem đầu tên Tuần Phủ Ký Châu đưa tới đây cho trăm! Tên vô dụng đó làm gì không biết, làm cho bọn ác tặc đường dạo khởi lên làm cho dân chúng phải sống trong cảnh lầm than!” Căn bản là Cừu Dực Từ đang nổi trận lôi đình, cho nên không có ai dám đến gần.

“Bất luận kẻ nào không bắt được thì tất cả các quan viên dính dáng tới đều bị đem đi xử lí hết, cả tên Hình bộ Thượng Thư cũng chờ đưa đầu tới gặp trăm!”

Mặt Tra tổng quản không có chút máu.

Cái này không phải đơn giản chỉ là mất mũ ô sa trên đầu như vậy, ngay cả mạng cũng khó bảo toàn, hôm nay các triều thần trong triều đình, người người đều cảm thấy bất an, hoàng hậu ơi hoàng hậu, ngài còn không mau trở về để lôi hồn ngay mau đi!

Nếu hoàng hậu không mau trở về, chủ tử sẽ trở thành bạo quân..... Có lẽ hoàng hậu không nên ra ngoài cung để “Trừ bạo an dân”, bởi trong cung đang có một ác đồ đang chờ ngài về thu phục.

Đối với chuyện đại nghịch bất đạo này, Tra tổng quản hốt hoảng không dứt, hoàng thượng, nô tài không dám bắt kính!

+++++

Chẳng lẽ nàng hoàn toàn không nhớ tới hắn?

Cừu Dực Từ vẫn cứ thấy bóng dáng tinh quái của Hương Ẩn cứ lẩn quẩn mãi trong đầu, dường như nỗi nhớ nhưng cứ mãi xâm nhập lấy hắn, làm cho cảm xúc trong người hắn không thể nào khắc chế được.

“Có ai không! Tra tổng quản!” Hắn chợt kêu lên giận dữ.

“Hoàng thượng,” Tra tổng quản ngủ quên và chờ ở bên ngoài liền nghe gọi thì vội vã ứng tiền. Nửa tháng nay, hắn cứ thấy mình đã già thêm mười tuổi, ngay cả đầu đầy tóc bạc.

Vừa vào tắm cung, nhìn thấy bộ dạng của chủ tử thế này, nếu nói là không phải lo âu hay là phiền não thì..... Ai chà! Bệnh tương tư của hoàng thượng lại tái phát nữa rồi.

“Đã điều tra hoàng hậu rốt cuộc là đang ở đâu rồi chưa?” Hắn không nén nổi khi cứ phải chờ đợi mãi được nữa.

“Hoàng thượng, ngài không phải cũng muốn đích thân đi đến Ký Châu tìm nương nương chứ?”

Hắn ngược nhìn Tra tổng quản một cái, và lại ý nghĩa đã quá rõ ràng rồi.

Tra tổng quản lập tức quỳ xuống. “Hoàng thượng, còn chưa tới hai ngày nữa thì chính là ngày sinh của ngài, các quốc gia đã phái các đặc sứ rồi rít tới trước ngày đó để chúc mừng, ngài là chủ tử, không thể không có mặt ở kinh thành được? Huống chi trong triều cần ngài trấn giữ, vạn vạn lần cầu xin ngài không thể rời khỏi kinh thành vào phút giây này ạ! Nếu ngài cứ nhớ mãi hoàng hậu..... Chi bằng.....” Hắn vẫn chưa nói hết câu, đã thấy chủ tử nhìn hắn đầy căm tức.

“Trẫm không cần nữ nhân khác, chỉ cần hoàng hậu quay trở lại bằng xương bằng thịt!” Cừu Dực Từ vỗ bàn, rống to giận dữ truyền đi khắp trong và ngoài nước.

Tra tổng quản rụt cổ một cái, thật đáng chết, cứ quỳnh lên mà quên mất chủ tử đã sớm cai thói quen “Thu thập đồ dỏm” này rồi.

“Hoàng, hoàng thượng, ý tiểu nhân nói là thừa cơ hội này có mẩu bầu rượu vừa đến kịp lúc, chỉ cần uống khoảng hai chén thì sẽ quên hết những ưu tư phiền muộn liền.” Ánh mắt hắn liền hướng về phía bên cạnh, Tiểu Thái Giám liền linh hoạt bưng rượu lên ngay.

“Là loại lá trúc xuân đó ạ.....” Cừu Dực Từ nhìn về phía bầu rượu lia, có chút thích thú. Nếu có thể cũng Hương Ẩn đối ẩm, có thể quên tất cả ưu phiền.

Hắn thu hồi vẻ mặt tức giận, dù biết rằng mình có giận chó đánh mèo thì cũng vô ích, nếu như ngay cả hắn cũng không thể làm cho nàng quay trở về nhà thì những kẻ khác làm sao có biện pháp được chứ?

Được rồi, sẽ cho nàng một ít thời gian. Trước ngày sinh của hắn, nàng sẽ phải quay về chứ?

Uống được vài ly rượu, hắn đột nhiên cảm thấy tâm trạng trở nên tốt hơn, thậm chí còn bắt đầu mong chờ không lâu sau thì nàng sẽ quay trở về. Bởi mấy ngày liên tiếp không ngủ được an giấc nên sinh ra mệt mỏi, hắn dựa vào giường và nhắm nghiền hai mắt lại.

Thấy hoàng thượng ngủ say, cuối cùng Tra tổng quản có thể an tâm khoát khoát tay, liền lui ra để không quấy rầy giấc ngủ của chủ tử.

Bên ngoài tắm cung mọi người liền lui ra, một bóng người núp trong bóng tối, cố ý ăn mặc hở hang cả thân người, thừa dịp hư thật lẫn lộn liền hạ quyết tâm, cố đi thẳng vào.

Lông mày hơi khắc chạm lại, đây là cơ hội cuối cùng của nàng, nàng phải nắm chặt cơ hội tốt này.....

Trên một hành lang dài ở chỗ khác của cung điện.

Ánh sáng của ánh trăng chiếu rọi, hoa mai di động, không kẻ nào có thể kinh động tới Hương Ẩn, vượt qua thành cung, chạy một đường như bay hướng thẳng về tắm cung của hoàng thượng.

Nàng rất nhớ hắn! Vô cùng, vượt ra ngoài cả suy nghĩ.

Đột nhiên tâm trí liền bị trói chặt lại, nàng cảm thấy bất ổn. Khi thấy nhiệm vụ kết thúc, nàng liền vội vã rời khỏi Ký Châu, vội vàng trở về trước ngày sinh của hắn, làm cho hắn kinh ngạc đầy vui sướng.

Tám phần bản tính nhẫn nại của nam nhân này đã hoàn toàn biến mất rồi, nàng đắc chí cười, vừa bước chậm chậm tiến vào bên trong điện. Đêm đã khuya, giờ hắn đã nghỉ ngơi.....

Nhưng sao, cả bên trong tấm cung đều tối đen như mực vậy? Nàng chau mày lại, nhặt lên từ trên bàn một chiếc đèn đã bị tắt, bước đi thong thả vào bên trong điện.

Thoáng chốc, trước mặt nàng xuất hiện một cảnh tượng là toàn thân nàng run rẩy một hồi.

Xiêm áo Đồng Phi xốc xếch nghiêng người tựa lên trên giường, để lộ ra lớp da thịt của mình, cùng một điểm tương đồng với nàng chính là chân mày kia, hướng nhìn về phía nàng cười đắc ý, sao lại liều lĩnh như vậy, sao lại ác tâm như vậy!

Mà ở phía sau lưng của nàng, rõ ràng chính là cơ thể của hắn.

Nàng cảm thấy huyết mạch trong lồng ngực như ngừng lại, một cảm giác tâm loại cứ tiến tới tập kích lấy nàng đau nhức đến cuồng loạn. Nàng nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, đầu ngón tay đâm rách cả lòng bàn tay, một dòng máu nóng liền chảy xuống.

Hắn lại dám làm như vậy thật!

Nàng không thể tiếp tục chịu đựng, xoay người chạy như bay ra.

“Ồ? Hoàng hậu nương nương đã trở lại?” Ở nơi xa, Tâm Phi trông thấy hình dáng của nàng, liền mừng rỡ kêu lên, nhưng giọng mới vừa cất thì Hường Ân liền biến mất không thấy.

“Chuyện gì đang xảy ra đây?” Là do nàng hoa mắt sao?

Trong lúc đang nghi ngờ, nàng nhìn thấy bóng Đồng Phi lặng lẽ bước ra từ trong tấm cung của hoàng thượng, vừa đi vừa sửa sang quần áo của mình, bờ môi nhếch lên nở nụ cười quỷ quyệt.

10. Chương 10

“Người hãy nói xem, đây là cái gì?” Cừu Dục Từ nắm trong tay một phong thư, giận tới không kèm được.

“Hoàng thượng, đây là do người của hoàng hậu nương nương đưa tới..... Đây là thư thỉnh cầu ngài cầu phước hậu.” Tra tổng quản gần như tè ra quần nói.

Vào sáng sớm ngày hôm nay, hắn nhận được tin từ bên ngoài cung, một phong thư có chữ ký của hoàng hậu, đầu tiên hắn mừng rỡ như điên, rốt cuộc cũng đã có tin tức cho hoàng thượng, mặc dù người không có xuất hiện nhưng tối thiểu cũng có bức thư đến để cho hoàng thượng an tâm đôi chút. Vừa mới mở thư ra xem, lúc này nội dung trong thư lại muốn..... A, lần này lại nổi cơn thịnh nộ làm cho long trời lở đất lên rồi á!

“Người nói cái gì?” Cừu Dục Từ liền nắm chặt quả đấm, hai mắt lộ vẻ phẫn nộ cực độ, một tay nắm lấy phong thư tức giận ném qua người của Tra tổng quản.

“Hoàng thượng.....” Tra tổng quản sợ tới mức đứng tại chỗ không hề dám bước lên trên.

Quả nhiên bão táp đã kéo tới thật rồi!

“Chắc phong thư này là giả, làm sao hoàng hậu lại có thể yêu cầu trăm phước ngôi hoàng hậu chứ, không thể nào!” Hắn cuồng nộ tức giận.

Hôm chính là ngày sinh của hắn, hắn mong chờ dài cổ để thấy nàng trở về, nhưng nàng vẫn không hề quay trở về mà lại đưa tới một phong thư muốn hắn phước hậu, chuyện này rốt cuộc là sao? Hắn kinh ngạc không hiểu

“Đúng.... Đúng đúng đúng, nô tài cảm thấy phong thư này có vấn đề, hoàng hậu rời cung không đầy một tháng, sao vô duyên vô cớ lại yêu cầu phế hậu..... Nô tài cả gan xin hoàng thượng bớt giận trước đã, cho nô tài đi thăm dò rõ ràng.....” Tra tổng quản vội vàng trấn an nói.

“Sao còn không nhanh đi!” Cừu Dực Từ đứng ngồi không yên, liền gầm lên. “Đợi chút, không cần điều tra, trẫm tự mình đi tìm nàng.” Hắn không thể cứ chịu đựng mãi được, dứt khoát phải tự mình đến tìm nàng tính sổ mới được.

Nữ nhân đáng ghét này, hắn phải tìm nàng dạy dỗ một trận mới được!

“Nhưng hôm nay là ngày sinh của ngài, ngài không thể rời đi được!” Tra tổng quản liều chết khuyên can.

Hiện tại trong cung đang làm tiệc mừng ngày sinh của chủ tử cho nên cực kỳ náo nhiệt, nếu buổi thọ yến không có người chủ tiệc thì làm sao mà được?

Dĩ nhiên những lời này càng làm cho chủ tử càng căm tức hơn.

“Trẫm sắp trở thành ông chồng bị vứt bỏ rồi, còn lo gì tới ngày sinh nữa!” Hắn xanh cả mặt, không thể chờ đợi thêm nữa liền đứng dậy muốn đi tìm người ngay.

Giờ phút này hắn chỉ cần bắt được nữ nhân này ngay lập tức, đánh vào mông của nàng. Để trừng trị cái tội không ngoan ngoãn nghe lời, nàng đừng hòng có ý đồ nhỏ rêu cọp của hắn nữa!

“Hoàng thượng.” Đột nhiên Tâm Phi xuất hiện ngay trước mặt hắn, bộ dạng có chút ngập ngừng,

Lời này đã làm cho hắn phải chùn bước dừng lại, không chỉ có thế còn quay thân người chạy như điên về phía nàng, giữ chặt đầu vai của nàng lắc mạnh. “Người nói cái gì?”

“Buổi tối hôm kia ư? Trẫm không hề gặp nàng, người ở đây nói bậy bạ gì đó?”

“Nô tì không có nói càn.”

“Lời người nói là thật?” Nàng đã trở lại? Sao lại không tới gặp hắn?

“Dạ, hơn nữa lúc thấy hoàng hậu, hình như ngài rất tức giận.”

“Rất tức giận ư? Tại sao chứ?” Lòng hắn run sợ, đã xảy ra chuyện gì?

Nàng bất mãn tròn tròn mắt nhìn hoàng thượng một cái sau đó mới nói: “Bởi vì... nô tì nhìn thấy Đồng Phi xuất hiện ở trong tấm cung của ngài.....” Chính vì như vậy nên nàng mới giùng giàng không biết có nên nói chuyện này ra hay không, không ngờ “Bệnh cũ” của hoàng thượng lại tái phát, điểm này làm cho nàng bất mãn thay cho hoàng hậu, nên mới kéo dài tới bây giờ nói cho hắn biết chuyện hoàng hậu đã trở về.

“Đồng Phi?” Hai hàng lông mày của hắn khép chặt lại.

“..... Á! Nguy rồi! Không lẽ hoàng hậu nương nương đã hiểu lầm?” Tra tổng quản đột nhiên kêu lên.

“Người nói là đêm đó Đồng Phi đã cùng trẫm....” Sắc mặt Cừu Dực Từ lập tức xanh mét.

“Không sai, cho nên nương nương mới căm phẫn rời đi, ngay cả thư này..... Á.... Dâng lên tặng cho ngài không lẽ là thư thỉnh cầu phế hậu.....” Tra tổng quản liền nói đến khúc sau, giọng càng yếu đi, bởi vì nhìn thấy gân xanh của chủ tử đã nổi lên hết, tức đến độ sùi bọt mép hết rồi.

Đã ba ngày rồi, Cừu Dực Từ vẫn cứ luôn ở trong thọ yến, đến nay vẫn chưa hề có ý định kết thúc. Các vị đại thần cùng với các sứ thần của các quốc gia cũng không dám có ý rời khỏi chỗ ngồi của mình, nếu như không khí trong bữa tiệc vui vẻ thì cũng thôi đi, còn đằng này thì bữa thọ yến diễn ra liên tục giống như tang yến vậy. Chỉ thấy lão Cao Y Long (rỗng) sắc mặt đầy âm khí buồn bã, bấp bênh, theo cùng bốn phía đều phải vui mừng dự thọ yến, trở thành loại đáng sợ mạnh liệt, loại “Ăn mừng” này quả thật vô cùng kinh khủng, khiến mọi người cũng không dám thở mạnh một tiếng, ánh mắt cứ truyền nhau sợ hãi, không biết khi nào bệnh của quân vương sẽ phát tác, lại thành Đại Đồ Sát!

Hơn nữa, đã ba ngày rồi ba ngày quân vương vẫn cứ không ăn không uống cũng không ngủ, làm mọi việc cứ mãi lo lắng không thôi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì “Thọ Yến” này sẽ thật sự mở ra một con đường Thiên Trường Địa Cửu vĩnh hằng, đến khi nào bọn họ mới không còn lo lắng đề phòng nữa đây?

Ba ngày nét mặt của Tra tổng quản càng trở nên già hơn, cứ bị mọi người thúc giục, nhắm mắt thật nhỏ mà mở miệng nói: “Hoàng thượng.....Hay là ngài..... tìm hoàng hậu nói rõ ra chỉ là hiểu lầm?” Nói xong hần vội vàng run rẩy nhìn mặt nói chuyện.

Thật ra hần cũng rất kinh ngạc, cứ nghĩ chủ tử nghe thấy hoàng hậu hiểu lầm chuyện của hần thì sẽ gấp tìm cách giải thích với hoàng hậu, nhưng quả là ngoài dự đoán, hoàng thượng cứ giống như tản băng, cứ bình thường xoay người đi vào trong yến hội, lần này ngồi xuống đã là ngày thứ ba rồi, hơn nữa còn là ba ngày kinh khủng dị thường!

Chỉ thấy vẻ mặt của Cừu Dực Từ càng trở nên trầm lặng kinh người. “Cứ để cho nàng hiểu lầm đi, trầm tìm nàng nói rõ cái gì?” giọng hần lạnh như đá cứng.

Mọi người nghe thấy đáp án của hần, liền kêu đau âm thầm liên tiếp, vậy là khổ cho bọn họ rồi, nỗi khổ này sẽ vẫn còn tiếp diễn mà không hề kết thúc.

Nếu chuyện vợ chồng gây gỗ đến tai của quân vương thì sẽ bị tách ra và cho về quê nghỉ hưu, nói ra thật sự mất mặt. Mọi người đều là thần tử của người, nào dám nói một tiếng? Nhưng chuyện nhà của quân vương quả thật khó giải quyết, thật sự rất khó giải quyết, cả nước sẽ đều gặp nạn đây!

“Nhưng mà hoàng thượng, bữa tiệc này đã mở ba ngày ba đêm rồi..... Các vị đại thần cũng đã sớm_____” Tra tổng quản được các vị nhờ vả, chỉ cần mở miệng nhắc nhở.

“Thế nào? Chúng khanh gia đều mệt mỏi rồi sao? Muốn trầm kết thúc bữa tiệc này ư?” Hần xệ mặt xuống, ánh mắt tàn khốc lướt về phía mọi người.

Đoàn người nào dám nói, toàn bộ đầu tay đều dao động đồng đều, cùng nhau kêu lên nói không. Lúc này Cừu Dực Từ mới hừ lạnh một tiếng, gương mặt lại tiếp tục trở nên ưu tư đặng đặng buồn bã, nhìn các nhạc sĩ cứ gảy đàn ba ngày làm cho giai điệu cũng trở nên biến đổi, vũ công múa cũng chẳng còn chút sức lực nào để múa chúc thọ. Về mặt các đại thần vô cùng đau khổ, nội tâm không khỏi hô to, đây quả là buổi “Tổn thọ yến” cơ mà!

Hoàng hậu à! Xin ngài hãy thương xót, đừng hiểu lầm hoàng thượng nữa, nếu không thì buổi thọ yến này, thật sự muốn lấy mạng sống của bọn họ khi kết thúc buổi tiệc và trở về nhà.

+++++

Trong khách điểm, một thiếu phụ ngồi một mình ở bên cửa sổ trong vô cùng xinh đẹp tuyệt trần, cứ nhìn chăm chăm im lặng ở phía cửa sổ. Bởi vì quá diễm lệ, làm tất cả nam nữ cũng không nhìn được mà cứ thả bước chân thật chậm, thưởng thức “Cảnh đẹp” khó gặp này.

Sợi tóc nàng mềm mại tung bay theo làn gió nhẹ, hai mắt lại mơ hồ lộ ra vẻ căm giận trong lòng của thê tử, cứ buồn bực mãi không vui.

Nàng muốn gặp hần, không lúc nào mà bóng dáng quỷ quyết của hần cứ không mãi xuất hiện quanh quần ngay trước mặt nàng, nhưng nàng đã quyết tâm cuộc đời này vĩnh viễn cùng hần đoạn tuyệt. Tâm tư cứ mãi mâu thuẫn, lần đầu nàng ném phải mùi vị đau lòng vì tình. Không nghĩ tới một ngày nào đó mình lại trải nghiệm cảm giác tương tư tốt cùng, trái tim cứ đau đớn âm ỉ mà không thể nói ra được, đè ép lấy nàng, cứ mãi buồn bực.....

“Nương nương.” Một tiếng gọi vô cùng kính trọng được hạ thấp xuống, kéo lấy suy nghĩ của Hương Ân.

Vừa nhìn thấy mặt, trong lòng nàng có vẻ hạ trầm hơn. “Hoàng thượng đồng ý phế hậu, nên muốn người đến thông báo cho ta biết hả?”

“Không có, không hề có, hoàng thượng không hề đáp ứng thỉnh cầu phế hậu của nương nương.” Tra tổng quản vội lắc đầu nói.

“Vậy người tới là.....” Nàng nhìn chăm chăm lấy hần, tâm tính vô cùng ác liệt.

“Trên thực tế, nô tài không hề phụng lệnh Hoàng thượng đến đây, là nô tài tự mình chạy ra khỏi cung để tìm ngài.” Nét mặt hần trở nên già nua, với một đồng nếp nhăn. Mấy ngày không thấy, nên nếp nhăn càng sâu hơn.

“Tự mình xuất cung? Người không sợ hoàng thượng sau khi biết chuyện sẽ chém đầu người sao?” Luật pháp cung đình, nếu thái giám không được sự đồng ý mà tự tiện rời khỏi cung thì người vi phạm sẽ bị đem đi chém. Nay hắn lại mạo hiểm xuất cung tìm nàng, chắc là có chuyện gì rồi.

Hắn khóc không ra nước mắt. “Nô tài rất sợ, nhưng vì hoàng thượng, cho dù nô tài có chết cũng phải nhất định đến đây một chuyến.”

Mắt nàng thoáng nhìn. “Còn nói không phải hắn phái người tới sao, hắn muốn người tới để nói tốt cho hắn chứ gì?”

“Không phải, thật sự không phải vậy, thật ra là do người khác phái nô tài tới, là vì nô tài..... Vì các vị đại thần bị giày vò đến nỗi không còn biết mình là ai nữa ạ”.

“Các vị đại thần?” Nàng kinh ngạc. Chuyện này thì sao dính dáng tới các vị đại thần chứ?

“Nương nương, có điều này ngài vẫn không biết, kể từ khi hoàng thượng nhận được thư của ngài yêu cầu phế hậu, tâm tư của người càng trở nên cực kì kinh khủng. Trong cung cứ liên tục tổ chức bữa tiệc đã bảy ngày bảy đêm, thể lực chúng đại thần không còn sức kháng cự nổi nữa, đã có hơn vài người không ngừng ngã xuống đất, nhưng vẫn không dám rời đi nửa bước, chỉ sợ chọc giận mặt rồng!”

“Thật hoang đường, hắn lại cứ mê muội tiệc rượu, hắn muốn trở thành tên hôn quân hay sao?” Hương Ân không giấu được tức giận liền mắng. “Còn nữa..... hắn cứ tổ chức bữa tiệc, mắc mớ gì tới ta chứ? Những đại thần này muốn người tới tìm ta để làm gì?”

“Nương nương, ngài vẫn chưa rõ sao? Trừ ngài ra, không còn ai có khả năng thao túng tâm tư của hoàng thượng? Ai có khả năng khiến hoàng thượng trải qua từng ngày như cái xác không hồn?” Hắc lặc đầu, vạ phần bất đắc dĩ nói.

“Hừ! Đừng nói là vì ta, nam nhân phong đăng ghê tởm này, chết là đáng đời!” Nhớ tới đêm hôm đó, nàng tức giận liền xoay mặt đi.

Người này tội đáng chết vạn lần!

“Nương nương, ngài hiểu lầm hoàng thượng rồi.”

Nàng cười lạnh. “Hiểu lầm? Chính ta tận mắt nhìn thấy, sao có thể hiểu lầm được?” Nàng xì mũi coi thường.

“Trên thực tế, nương nương.....” Tra tổng quản đem chuyện xảy ra nói liên tục.

Tâm Phi nói rằng vào ngày đêm hôm đó nàng đã thấy..... Tra tổng quản lập tức phao người đi bắt Đồng Phi, muốn nàng nói ra chân tướng. Đồng Phi vốn còn rất dè dặt ý khi thấy mình đã làm cho Hương Ân tức giận bỏ đi, nhưng nay mắt thấy sự thật đã bại lộ, đành phải khai ra mọi chuyện.

Thì ra hôm đó hoàng thượng say rượu nằm ở trên giường, Đồng Phi lẻn vào bên trong tấm cung mặc lấy y phục trở thành Hương Ân, cố gắng dụ dỗ lấy hân, nhưng có lẽ vì mấy ngày liên tiếp hoàng thượng cứ mãi suy tư mệt mỏi, nên vẫn không hề tỉnh lại, nàng đang áo não buồn giận thì không ngờ lại bị Hương Ân bắt gặp.

Nói cách khác, từ đầu đến cuối hoàng thượng chỉ là người bị hại, ngài thật sự vô tội.

Dĩ nhiên Đồng Phi chỉ có một kết quả_____ ban cho cái chết, bất quá giết nàng cũng không cách nào làm hoàng thượng bớt cơn giận, hiện tại chỉ có thể dựa vào hoàng hậu của bọn họ.....

Thọ yến đã kéo dài tới ngày thứ tám, mọi người đã mệt mỏi rã rời, Hương Ân theo Tra tổng quản đi vào trong điện, thấy thần sắc mọi người ảm đạm lấy làm kinh hãi, nhưng khi mọi người vừa nhìn thấy nàng, giống như nhìn thấy Vị Cứu Thế, không khỏi vui mừng khôn xiết. Hiện tại liền chờ cô dâu mới nói rõ, những người này có thể trở về nhà ôm lấy lão bà của mình.

Nàng kinh hãi đưa mắt hướng về phía trước, đôi mắt đẹp liền chống trả lại đôi mắt lạnh nhạt đang trừng mắt nhìn.

Nàng như bị đông cứng lại.

Quả thật hần rất tiều tụy, cả người gầy guộc.

Thần sắc..... Ngay cả thần sắc cũng đã biến đổi.

Sắc mặt nàng trở nên buồn bã, “Hoàng thượng, ta_____”

“Nếu người muốn hỏi chuyện phế hậu, chờ sau khi trẫm bày xong thọ yến này, tự nhiên sẽ đáp ứng cho người.” Hần xanh mặt liền ngắt lời nàng.

“Hoàng thượng.....” Nàng tiến một bước về phía trước, nhưng ánh mắt hần vẫn cứ ngạo lạnh, làm tâm trí nàng hơi run lên liền bất động dừng bước.

“Trở về rồi thì ngồi xuống đi!” Cừu Dực Từ cúi đầu liền nốc cạn rượu mạnh, sắc mặt cùng giọng nói phát ra âm trầm.

“Người đồng ý phế hậu rồi hả?” Nàng đột nhiên khiếp sợ.

Mọi người càng thêm kinh ngạc, hoàng thượng muốn phế hậu, phế đi Trấn Hồn Đan của hần sao? Như vậy thì hần còn có thể tiếp tục sống sao?

“Người đã kiên quyết, trẫm có thể nào không đồng ý?” Hần lạnh lùng liếc nàng một cái sau đó nói.

Nàng cảm thấy lòng ngực không ngừng đau rát, đến độ không thể hít thở bình thường được. “Người thật không còn quan tâm ta sao?” Giọt nước mắt lóe sáng ở con ngươi bình tĩnh nhìn lấy hần, không thể tin được sẽ có một ngày hần lại tuyệt tình với nàng như vậy.

“Đây là lựa chọn của người, trẫm không muốn làm khó dễ người.” Hần liền hất cổ họng, thanh âm khê vang chua chát.

“Ta sai rồi, là ta hiểu lầm người, người không thể tha thứ cho ta sao?”. Nàng hoảng hốt hỏi.

Hần cách nàng thật là xa, khoảng cách này làm cho nàng phải hạ xuống, trong lúc bối rối liền rơi vào sợ hãi.

“Hiểu lầm? Người không ở cùng trẫm, sao lại hiểu lầm?” Hần lạnh nhạt nhún vai.

Nàng cắn chặt hàm răng. Nam nhân này thật sự muốn cãi nhau cùng nàng sao? “Ai nói ta không quan tâm, cho nên ta mới nói là hiểu lầm rồi!”

“Vậy sao? Nếu người quan tâm, sao không để ý đến thỉnh cầu của trẫm mà cứ tự ý rời khỏi cung, nếu người quan tâm, cũng sẽ không thể không tin trẫm. Nếu người quan tâm, cũng sẽ không dễ dàng nói đến chuyện phế hậu!”

Nàng không khỏi lão đảo lui về phía sau một bước, sững sờ nhìn thấy con ngươi lạnh lẽo cùng trái tim lạnh giá của hần.

“Ta.....”

“Cái gì cũng không cần nói nữa, trẫm đã khám phá ra rằng, ta đã chán ghét cảnh phải ngày ngày đuổi theo say lưng người, trẫm sẽ để cho người tự do, để cho người không bị ràng buộc!” Hần vô cùng ngạo mạn nói.

Một cảm giác chua xót cứ xông lên thẳng ngực của nàng. “Hoàng thượng.....” Nàng mơ hồ không nói ra lời.

Cừu Dực Từ trêu đùa lướt qua vạt áo, xoay người làm như muốn đi, tựa như không bao giờ nghĩ có thể đối mặt nàng nữa.

Hần không cần nàng, hần quyết định không cần nàng!

Một cuộc hiểu lầm đã làm cho nàng mất đi hần, nàng hối tiếc không dứt, nhưng nàng không hiểu, tại sao hần đột nhiên trở nên tuyệt tình như vậy?

Tại sao?

Thật chẳng lẽ quân vương vô tình, nói thay đổi thì thay đổi ngay sao?

Nhìn bóng dáng mờ hồ của hắn, lòng của nàng giống như bị moi ra một hết, nhất thời nội tâm kích động tay chân nàng trở nên luống cuống, nàng đuổi theo hắn, kéo ống tay áo của hắn. “Ta không đi!”

Ánh mắt hắn lạnh lùng, không nói một câu, từ từ đưa tay ra nắm núm lấy vạt áo của hắn, nhưng hắn cũng không quay đầu lại mà cứ đi mãi.

Nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn, chân Hương Ân trở nên mềm nhũn. Thật chẳng lẽ không còn cách nào cứu vãn sao? Cũng không thể nhịn được nữa, nàng hoảng hốt liền chạy xuống hai dòng lệ nóng.

Mọi người kinh hãi, chuyện không phải phát triển như vậy.

Này Này, sao mọi việc lại rối tung như vậy!

+++++

Nàng bị bệnh?

Sau khi biết được tin từ Tra tổng quản, Cừu Dực không khỏi thấy lòng như lửa đốt.

Làm sao đột nhiên có thể bị bệnh như vậy chứ?

Hắn cứ như đứng trên đồng lửa như ngồi trong đồng than, hắn thật sự muốn bay đến bên nàng ngay bây giờ.... Nhưng nếu bây giờ đi tìm nàng, thì công tình đốt lửa ba năm liền bị phá hủy chỉ trong một giờ rồi!

Chà! Nếu muốn thuận phục nữ nhân này, cần phải nhịn thêm một chút nữa, nếu không thì đường đường là nhất quốc chi quân, lại để nàng nắm trên đầu giường oai với hắn, thật vô cùng mất mặt!

Nhớ ngày đó hắn đã phải dồn hết toàn bộ sức lực của chính mình, mới ngăn cản mình mềm lòng với nàng, trước mặt nàng cứ giả vờ lạnh nhạt, nhưng nghe nàng ngã bệnh, hại hắn có chút cuống cuống.

Không được, trước khi không bắt nữ nhân này vui vẻ phục tùng hắn thì tuyệt đối không thể mềm lòng.

Nhưng, len lén đi xem nàng thì cũng không sao mà.....

Mới cất bước tới trước tấm cung của Hương Ân, hắn mơ hồ trở mắt nhìn chằm chằm về phía trước.

Không phải nữ nhân này bị bệnh sao? Sao lại.....

Hắn bỗng chốc hí mắt, nuốt một ngụm nước miếng, hơn nữa lại còn nuốt rất khó khăn, bởi vì nàng sử dụng chiêu thức sát thủ làm hắn cực kỳ cực kỳ không thể kháng cự được.

Quá mức xinh đẹp lại còn có chứa hơn phân nửa kịch độc, nàng tuyệt đối chính là độc dùng để ứng phó với vua, độc đáng sợ, độc khiến hắn phải..... Toàn thân căng lên, xem ra hắn phải đem toàn bộ sức lực để chuẩn bị ứng chiến rồi.

Hương Ân sắp xếp mọi thứ vô cùng hoàn mỹ với thân thể uyển chuyển đi về phía hắn, dùng ánh mắt mê hoặc cùng nụ cười hướng nhìn hắn, quyến rũ hắn, chậm rãi cởi áo ra, để lại một mảnh vải quấn sát người, lộ làn da trắng như tuyết.

Sắc mặt hắn trở nên cứng ngắc, cứ phải nỗ lực nhắc nhở mình nhất định kháng cự sức hấp dẫn của nàng.

“Người đang làm gì vậy? Nghe Tra tổng quản nói người bị bệnh, không phải sao?” Ngã bệnh mà ăn mặc mát mẻ như vậy sao?

“Đúng vậy, ta bị bệnh, đó chính là chứng bệnh thương tâm muốn chết.” Tròng mắt nàng rưng rưng, trở nên ướt ướt, làm cho người không thể làm ngơ, thiếu chút nữa hắn đã phải buông đao đầu hàng.....

Không được! Hắn miễn cưỡng xoay người, liều mạng khởi chiến, không thể vừa mới bắt đầu liền bị thua trận được!

“Vậy sao? Loại bệnh này trăm không trị được, người tìm ngự y đi, nói không chừng hắn sẽ giải thích được trong cõi lòng của người, phát hiện người căn bản không hề bị bệnh, bởi vì người là nữ nhân vô tâm.” Hắn lạnh nhạt nói thẳng vào nàng.

Tại sao nàng phải tự mình rước lấy nhục nhã chỉ mong hấn tha thứ chứ? Trong đời này chưa bao giờ có người nào dám nói nặng với nàng, không những thế từ trước đến giờ Cừu Dục Từ luôn rất cưng chiều sủng ái nàng! Tay nàng khẽ run, lòng tự ái làm cho nàng không thể nhịn được liền muốn mặc quần áo vào và quay đầu bỏ đi.

Nhưng vì nàng không muốn nếm mùi vị đau khổ của bệnh tương tư nữa.

Không nghe thấy động tĩnh của nàng, hấn lo lắng một lúc, sợ mình đã nói những lời quá đáng làm tổn thương nàng, hốt hoảng liền quay đầu lại, thấy nàng giống như hạ quyết tâm, gót chân quay lại hướng nhìn hấn nở nụ cười quyến rũ.

“Hoàng thượng, ta cũng có tâm cơ mà chẳng qua là người không có phát giác thôi.” Cánh tay nhỏ bé của nàng đặt lên lòng ngực đang đập mạnh của hấn, nàng thì thầm giống như đang dùng thuốc mê tình, làm cho dục vọng của hấn càng ngày càng cao hơn.

“Người muốn làm gì?” Hấn vội vàng nín thở, chỉ sợ sơ ý một chút thì tâm tình của hấn sẽ bại lộ.

“Ta tới để yêu cầu hoàng thượng làm tròn nghĩa vụ vợ chồng.” Long mi dài của nàng giơ cao lên.

“Nghĩa vụ vợ chồng?” Hấn cố giữ bình tĩnh.

Thấy hấn cau mày, nàng cắn răng một cái, đôi tay câu cổ của hấn, khí thân thể hai người dính chặt vào nhau. “Không sai, hoàng hậu tìm đến hoàng hượng là chuyện đương nhiên, người nói có phải không, hoàng thượng?” Nàng như câu hồn nhìn hấn.

“Người đã sắp là phế hậu, trăm không còn hứng thú với người rồi.” Hấn nói lạnh lùng, nhấn tâm đẩy thân thể bùng cháy của nàng ra.

Con người nàng giống như đang bị tổn thương nặng liền co rút lại một cái. Hấn thật sự chẳng còn chút dục vọng nào với nàng rồi sao?

Lúc đầu vẫn còn tự tin nhưng từ từ bắt đầu tan rã, nàng ngây thơ cứ cho rằng hấn chỉ nhất thời tức giận, giống như thường ngày chỉ cần nàng nhận lỗi sẽ không có sao, nhưng xem ra hiện tại không phải như vậy, lúc này hấn đã hạ quyết tâm.

“Người không cần ta rồi sao?” Nàng khẽ run, câu hỏi lúc trước giờ đã tái diễn, cánh tay nhỏ bé của nàng vẫn cứ như cũ không thể bỏ ra mà cứ níu lấy ống tay áo của hấn.

Hấn không nhìn nàng, vì vậy không phát giác sắc mặt cô ấy từ từ tái nhợt, hạ quyết tâm nói: “Đi thôi, trăm không cần một nữ nhân không cách nào toàn tâm tin tưởng trăm!”

Cừu Dục Từ dùng sức vùng mạnh, cánh tay nàng rơi xuống, có lẽ sức lực của hấn quá mạnh, nàng không biết trước nên lao đảo liền ngã xuống đất.

“Đừng dùng khổ nhục kế với trăm nữa, trăm sẽ không bị lừa đâu!” Lừa hấn lần đầu tiên, thì tuyệt đối sẽ không có lần thứ hai.

Cả người Hượng Ân không còn chút sức lực nào liền ngồi chồm hổm trên mặt đất, đột nhiên toát mồ hôi lạnh, trong dạ dày liền khuấy lên một lúc, như muốn nôn mửa ra, nhưng khi nghe lời hấn vừa nói, nàng đơn giản chỉ cần cố nén không muốn để lộ ra.

“Nếu như không còn gì để nói, trăm đi đây, đợi ta nói Tra tổng quản cầm chiếu thư phế hậu tới đây.” Hấn lạnh nhạt hướng về phía người ngồi trên đất nói, ngoài dự đoán là không hề có bất kỳ lời nào đáp lại.

Nàng chỉ có thể kiên trì tới mức như vậy thôi sao?

Hấn có chút thất vọng cất bước ra đi, lúc hấn vừa rời khỏi phạm vi tầm mắt của nàng. Đột nhiên nghe một tiếng Phịch, lòng hấn kinh hãi liền quay đầu lại, nhìn thấy nàng té xỉu trên nền đất, trên trán lại toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh, hai má vẫn còn lưu lại nước mắt, sắc mặt nhợt nhạt như tờ giấy.

Trong lòng hấn đau xót, cực kỳ sợ hãi.

“Người đâu! Mau truyền ngự y vào điện!” Hấn ôm lấy thân thể của nàng nhấc bổng lên nhẹ nhàng, đặt nàng lên trên giường, vừa nóng nẩy vừa áo nào buồn bã.

Đã biết rõ tính tình của nàng, vậy mà còn ép nàng đến tình cảnh thế này nữa?

Từ nhỏ nàng đã vì ai mà trở nên ngang bướng, so với ai khác cũng không chịu nhận thua, xưa nay nàng chưa từng nhận sai mà nói xin lỗi với hần, thế nhưng bây giờ hần lại muốn nàng thay đổi hoàn toàn.....

Lúc này hần mới giật mình kinh ngạc, khi biết mình đã làm gì với nàng.

Tra tổng quản liền dẫn ngự y vào điện, Tâm Phi nghe được tin cũng vội vàng chạy tới, chỉ thấy hoàng thượng lộ vẻ mặt kinh hoảng chưa từng thấy, còn có chút thống khổ, tất cả mọi người đều sợ hãi hết hồn.

“Mau xem cho nàng nhanh! Ta muốn biết nàng bị gì rồi!” Cừu Dực Từ gần như điên cuồng hướng về phía ngự y rống to.

Ngự y sợ hãi vội vàng bắt mạch cho hoàng hậu, rốt cuộc sau một hồi khá lâu chân mày nhíu chặt lại từ từ buông ra, thay vào đó là vẻ mặt mừng rỡ, hướng về phía hoàng thượng một câu. “Chúc mừng hoàng thượng.”

“Chúc mừng trăm? Hoàng hậu bị gì mà người lại chúc mừng trăm!” Hần kinh ngạc sau đó lại nổi giận.

“Hoàng thượng, ý ngự y nói là nương nương đã có tin vui rồi! Đây chính là chuyện vui trọng đại, chúc mừng hoàng thượng, chúc mừng hoàng thượng!” Tra tổng quản vừa nghe xong đã hiểu, liền vội vàng lên tiếng giải thích rõ ràng.

Hần liền sững sờ, không thể nào tin được những gì đã nghe.

“Nàng mang thai?” Hần nhất thời mừng rỡ, nhìn về phía Hương Ẩn đang vẫn nằm ngủ mê man, liền nói: “Hương Ẩn, đã mang cốt nhục của chúng ta.” Quả thật hần mừng rỡ như điên vậy.

Ngự y vội vàng nói tiếp: “Thân thể hoàng hậu nương nương có chút suy yếu, chắc dạo gần đây cứ mãi suy nghĩ, lại ăn cơm không được ngon miệng, vì vậy nhất định phải bồi bổ cho cơ thể, thần sẽ ra ngoài cho người hốt thuốc ngay bây giờ ạ”

Tâm Phi cũng hưng phấn nói: “Ta cũng vậy, sẽ thay nương nương làm cháo gà, để bồi bổ thân thể cho nàng.” Nói xong, liền theo Tra tổng quản lui xuống.

Cừu Dực Từ vẫn còn trong trạng thái vui mừng như điên thì đột nhiên tâm trí liền trở nên bình tĩnh, trong lòng cảm thấy có chút hối hận. Đều là tại hần, làm hại nàng mấy ngày nay ăn không ngon ngủ cũng không được, mới bị ngắt xỉu như vậy.

Cuối cùng người nằm trên giường cũng đã mở mắt ra nhìn, nghi ngờ sao mình lại nằm trên giường, mới vừa đứng dậy, liền bị hần ngăn lại.

“Bây giờ thân thể người rất yếu, không nên xuống giường.” Hần dịu dàng đỡ nàng nằm trên gối.

Hương Ẩn không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, thấy thái độ của hần đột nhiên thay đổi, không khỏi rơi nước mắt, dọc theo khóe mắt rơi xuống trên mặt gối.

Hần thấy thế, lòng đau như cắt.

Ngày trước nàng sẽ không bao giờ rơi lệ ở trước mặt hần, lần này hần nâng lòng bàn tay nhỏ bé ra che chở như bảo bối, hôm nay hần lại chối bỏ nỗi đau khổ của nàng, hần thật đáng chết.

“Này, đừng khóc, đều là trăm không tốt, không nên nói những lời quá đáng làm cho người giận.”

“Không phải người đang giận ta sao?” Nước mắt nàng chảy lưng tròng, mắt mở to, không hiểu nhìn về phía hần.

“Hiện tại ta đang giận chính mình.” Hần cười khổ, “Nhìn thấy người té xỉu, ta sốt ruột lo lắng như muốn nổi điên lên, tại sao người lại không sớm nói cho trăm biết người cảm thấy trong người khó chịu chứ?”

“Ta nói.” Nàng cảm thấy có chút oan ức, “Ta nói cho Tra tổng quản biết là ta bị bệnh.”

Mấy ngày nay nàng ăn gì cũng không vô, còn liên tiếp buồn nôn, đây không phải là bệnh thì là gì?

Suy nghĩ nửa ngày, căn bản từ lúc mới bắt đầu chính xác không phải là khổ nhục kế, nàng miễn cưỡng chống chọi lại thân thể để khiến người yêu được vui vẻ, vậy mà hấn vẫn cứ cho là.....

Cách áo ngủ bằng chăn gấm, hấn ôm nàng thật chặt. “Hoàng hậu ngu ngốc, người không phải bị bệnh mà là có hài tử của trẫm.”

Nàng kinh ngạc ngồi dậy, căn bản quên mất nên nói việc gì.

“Mới vừa rồi ngự y đã tới chẩn đoán bệnh, hiện nay trong bụng của người đang có hoàng nhi của chúng ta, từ giờ trẫm không cho phép người không ăn gì mà làm hại đến thân thể của mình, có nghe rõ hay không?” Trong giọng nói tràn đầy vẻ dịu dàng cưng chiều, giống y như những thời gian trước.

Nàng nhìn hấn, vẫn có chút không dám tin tưởng.

“Cho nên người vì hài tử, mới chịu bằng lòng tha thứ cho ta sao?”

Hấn nghe xong lời này, lập tức trở nên kiên quyết đầy cứng rắn, “Nếu ta nói đúng, người nghĩ thế nào?”

Nàng cứ nghĩ hấn vẫn còn tức giận, không khỏi có chút lùi bước, thân thể liền cuộn tròn lại, “Người nói không cần một nữ nhân không thể toàn tâm tín nhiệm người, ta thừa nhận ta không có làm được đó là lỗi của ta, không thể yêu cầu người gì nhiều, người chịu tha thứ cho ta, nên ta_____”

Hấn giờ lên thì gương mặt nàng liền hạ xuống ảm đạm, hấn hôn lên môi nàng mạnh liệt, cắt ngang lời nói của nàng, hôn nàng đến mức độ không thể nào thở nổi nữa, mới buông tay nhìn nàng lưu luyến.

“Hiện tại ta chỉ muốn người toàn tâm toàn ý tín nhiệm ta, tín nhiệm cả đời này của ta tuyệt đối không thể nào không nhớ tới người, tín nhiệm rằng ta sẽ luôn che chở cho người nhưng không phải vì hoàng tử của chúng ta, mà là tin tưởng ta yêu người thật lòng! Người nghe chưa?” Hấn nhẹ nhàng lắc vai của nàng, muốn nàng xem rõ người đàn ông trước mặt nàng đã dùng bao nhiêu năm sinh mạng đi yêu nàng, hơn nữa cả đời về sau vẫn còn ủng hộ bảo vệ nàng như vậy.

Về mặt Cừu Dục Từ trở nên nghiêm túc, trong lòng hấn thề rằng sẽ không bao giờ để cho nàng có bất cứ hiểm họa nào thêm nữa.

Hương Ân kinh ngạc nhìn hấn, rốt cuộc nín khóc mỉm cười. Nàng vui mừng, nàng đau khổ thể nào thì cũng làm cho nam nhân này giống như sắp phát điên lên mất

Nàng đã từng không biết rõ ràng, hấn quả thực là rất yêu nàng yêu đến nỗi phát điên lên được....

Nàng vuốt nhẹ lên ấn đường đầy nếp nhăn, dùng nụ hôn ngọt ngào vui sướng để đáp trả lại cho hấn.

Ngoài cửa, Tâm Phi bưng bát cháo gà cùng với Tra tổng quản đang bưng chén thuốc bổ cả hai đối mặt nhìn nhau, sau đó cười một cái cùng bưng chén rời đi. Bây giờ không phải là lúc để bổ sung những thứ này, ít nhất còn phải đợi đến một hai canh giờ sau.

Bọn họ không biết, trong ngôi nhà kia nhiệt độ đang tăng cao, chờ một hai canh giờ tuyệt đối là không đủ. Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-sinh-chinh-la-menh-hoang-hau>